

AMERICA'S #1 BESTSELLER

DANIELLE STEEL

AUTHOR OF THE COTTAGE
AND THE KISS

STAR

AMERICA'S #1 BESTSELLER

DANIELLE STEEL

AUTHOR OF THE COTTAGE
AND THE KISS

STAR

NGÔI SAO LẦM LỐI

DANIELLE STEEL

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Bầy chim đã ríu rít gọi nhau giữa cảnh tĩnh lặng thanh bình ở Alexander Valley, trong buổi hoàng hôn, còn mặt trời từ từ ló sau dãy đồi, trái ánh vàng trên nền trời chuyển thành màu hoa cà.

Làn gió nhẹ khẽ lay rặng cây rì rầm xào xạc. Crystal nằm im lặng trên thảm cỏ ẩm hơi sương, đưa mắt nhìn ánh bình minh huy hoàng rực rỡ. Chốc chốc bầy chim ngừng hót tựa như chúng cũng đang lặng ngắm vẻ đẹp của thung lũng và những cánh đồng phì nhiêu trải dài mãi tận chân dãy đồi nơi đàn gia súc thường tới gặm cỏ.

Trại chăn nuôi của bố Crystal được khai khẩn từ trăm năm nay nằm trên một diện tích tám chục héc ta đất chăn nuôi và trồng trọt, trồng ngô, bồ đào và nho. Trại giàu có, nhưng Crystal quý cảnh đẹp của nó chứ chẳng quan tâm tới lợi lộc nó đã sản sinh.

Hoà mình vào thiên nhiên, cô lại đưa mắt ngắm ngọn cỏ cao gió thổi rập rờn như sóng, tận hưởng làn nắng vuốt ve mái tóc vàng óng như những nhánh lúa và rồi cô cất tiếng hát. Cô chạy ra bờ sông, chân đạp trên lớp cỏ êm. Cô ngồi trên tảng đá tròn xém, nước mát lạnh vờn đôi chân trần, ngắm mặt trời mọc. Cô thích sự hiện diện của mình tại chốn này, sinh động, trẻ trung và tự do, hoà vào mạch rế bám sâu vào lòng đất và hoà vào cảnh đồng nội. Cô thích ngồi ca hát giữa bầu không khí ban mai thanh bình này, giọng cô ngân vang, tuy chẳng có nhạc đệm nhưng nghe cũng thật du dương. Hát thế này cô thấy lòng mình ngây ngất, chỉ Chúa mới thấu hiểu.

Cánh những người làm thuê ở trại chăn thả bầy gia súc, còn những người Mexico chăm xới ngô và nho. Bố cô cai quản trại. Nhưng chẳng ai yêu quý đất đai bằng cô và bố Tad Wyatt. Ngoài giờ học, anh Jared phụ giúp bố, nhưng trong lòng lúc nào anh cũng muốn nhảy lên chiếc xe tải của bố phóng đến chỗ bè bạn ở Napa, nằm cách làng Jim Town của họ chừng năm chục phút xe chạy. Anh mười sáu tuổi, trông khá bảnh trai, được thừa hưởng của bố làn tóc đen nhánh và thiên bẩm thuần phục những con ngựa bất trị. Tuy vậy, cả chị Becky lẫn anh Jared đều chẳng có được vẻ đẹp tinh tế như Crystal.

Hôm nay là ngày cưới của chị Becky, Crystal biết rằng lúc này mẹ và bà ngoại đang bận tíu tít ở trong bếp. Khi lên ra ngoài, cô thấy hai người đã dậy rồi.

Cô gái lộ bì bõm trong lòng suối làm nước bắn tung ướm dùi, chân tê cứng, đầu gối nhoi nhoi như kiến đốt. Cô đã cười thoả thích trong buổi sáng mùa hè này và cởi chiếc áo sơ mi mỏng bằng vải bông vút lên bờ. Cô biết chắc có ai nhìn ngó mình. Đứng dưới nước, nom cô thật duyên dáng. Nhìn xa, cô có dáng vẻ một phụ nữ, cô giơ tay, giữ làn tóc dài màu vàng hoe hất lên đỉnh đầu, những đường lượn tuyệt mỹ trên cơ thể cô nhòa dần xuống mặt nước lạnh buốt. Chỉ những ai biết cô mới rõ tuổi. Người lạ đều nghĩ rằng cô khoảng mười tám đôi mươi, có thân hình đã phát triển nở rộ, ánh mắt xanh lơ ngăm nhìn buổi ban mai và hạnh phúc chớp chớp

dưới ánh nắng, nước da trắng hồng như trứng gà bóc. Nhưng cô chưa đến độ một phụ nữ, mùa hè này cô mới là một cô gái tròn mười lăm tuổi.

Crytal phá lên cười khi nghĩ tới cảnh người trong nhà đến phòng đánh thức cô dậy để lòi xuống bếp làm giúp một tay, nhưng vào phòng chẳng thấy cô đâu. Cô đã hình dung rõ vẻ tức giận của chị gái và giọng thều thào do rằng bị rụng của bà ngoại lúc biết cô đã biến đâu rồi. Như thường lệ, cô đã lén trốn ra ngoài. Cô thích thoát khỏi những gò bó tẻ ngắt để được chạy nhảy đến muồn đứt hơi trên đồng ruộng, thơ thẩn dưới trời mưa giữa đám cỏ cao hoặc trong rừng, vừa hát vừa chạy như bay dưới chân đồi, cô chạy tới những chốn bí mật đã phát hiện ra sau những lần cùng bố cưỡi ngựa rong ruổi hàng giờ liền. Cô sinh ra tại chốn này và, một ngày nào đó, khi đã già, già như bà ngoại Minerva, có lẽ cô sẽ nằm xuống tại nơi đây. Từng tắc vuông nhỏ trong lòng cô đều thấm đượm tình yêu thương trang trại và thung lũng. Cô thừa hưởng của bố tình cảm đắm say với đất đai, với mảnh đất phì nhiêu, và dãy đồi xanh mượt tắm nắng xuân này. Crystal giáp mặt với một chú hươu, cô mỉm cười. Trong thế giới của cô không vương bóng thù địch, hiểm nguy và nỗi sợ. Cô không giây phút nào hoài nghi niềm hạnh phúc đang ấp ủ cô.

Mặt trời đã lên cao, Crystal chậm rãi bước vào bờ, đôi chân dài của cô nhẹ nhàng đặt trên các mặt cuội đá đến chỗ vút cái áo sơ mi ngủ. Cô choàng áo lên tắm thân nước chảy ròng rọc và duyên dáng buông mái tóc xoã xuống vai. Đã đến lúc phải về rồi. Hẳn là lúc này mọi người đang tức tím mặt. Chắc mẹ cô đang kêu ca phàn nàn với bố. Tối hôm trước, Crystal đã chuẩn bị được hai mươi chiếc bánh kem mút táo, nướng bánh mỳ, chuẩn bị sẵn gà giò chỉ việc nấu nướng, giúp nướng bảy chiếc bánh giấm bông, nhồi rau húng và hồ đào vào các quả cà chua to chín mọng. Cô biết chẳng còn phải chuẩn bị gì nữa ngoài việc trang điểm để dự lễ cưới. Cô còn khối thời gian để tắm nước vôi hoa sen, ăn mặc và đến nhà thờ vào lúc mười một giờ. Trời đã nóng hơn và gió chẳng còn thổi mạnh nữa. Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp.

Từ xa, Crystal đã nhìn thấy rõ ngôi nhà mình và nghe rõ giọng the thé của bà ngoại đang đứng cửa bếp réo gọi:

- Crystal!

Giọng bà vang vọng khắp nơi, Crystal mỉm cười chạy nhanh về nhà. Nom cô như đứa trẻ chân cao lênh khênh, mái tóc phất phới ở phía sau.

- Crystal!

Bà ngoại Minerva đứng trước cửa, mặc chiếc áo dài đen chỉ dành khi phải nấu những bữa tiệc quan trọng. Bà bặm chặt môi vẻ tức giận khi thấy đứa cháu gái nhảy nhót chạy về, trên mình mặc độc một chiếc áo sơ mi ngủ bằng vải bông trắng dính chặt sát vào người. Con bé chẳng biết làm duyên làm dáng, nó xinh đẹp một cách tự nhiên. Đầu óc vẫn cứ tưởng rằng mình còn bé bỏng, chứ chẳng hề nghĩ chỉ vài năm nữa là phụ nữ đến nơi rồi.

- Crystal! Cháu ngó nhìn xem nào. Chiếc áo sơ mi ngủ đang mặc chẳng che đậy được gì cả! Nếu

gặp đàn ông đàn ông thì chẳng biết sẽ ra sao?

- Hôm nay thứ bảy mà, bà... Có ai đâu

- Thật đáng xấu hổ, hôm nay cưới chị cháu, lẽ ra cháu phải ở dọn dẹp giúp một tay chứ ai lại ra ngoài như con thú đón chờ mặt trời mọc như vậy! - Bà ngoại Minerva lau bầu, rồi chùi tay vào chiếc tạp dề. - Việc còn bẽ bộn lắm, cháu Crystal! Thôi vào xem có gì làm giúp mẹ cháu đi!

Crystal mỉm cười và chạy dọc dãy hàng hiên cũ bao quanh nhà, để nhảy qua cửa sổ vào phòng mình, trong khi đó bà ngoại quay về bếp giúp con gái chuẩn bị tiệc.

Có một mình trong phòng, Crystal lẩm bẩm hát và cởi bỏ chiếc áo ngủ ướt, vò lại thành một cục, ném vào một góc, rồi đứng ngắm tấm áo sẽ mặc trong buổi lễ cưới.

- Crystal! - Bà Olivia, mẹ cô, đứng nơi ngưỡng cửa căn phòng cô đã chung sống với Becky suốt gần mười lăm năm nay và hét trở vào - Sao con cứ đứng vậy?

Cô con gái bà đứng trần truồng và nom rất hấp dẫn. Bà chẳng thích cảnh này chút nào. Crystal còn bé bỏng gì nữa đâu.

- Con mặc quần áo vào chứ! Bố và anh con đã ngủ dậy rồi!

Chương 2

Trong hôn lễ giản dị nhưng long trọng, cô dâu, chú rể cùng nhau thề thốt tại ngôi nhà thờ nhỏ ở Jim Town.

Mặc chiếc áo cưới mẹ may cho, nom Becky xinh đẹp và kiêu hãnh, còn Tom có vẻ bồn chồn và quá trẻ trong bộ quần áo xanh lơ mới cứng vừa mua để mặc nhân dịp hôn lễ. Boyd Webster, bạn thân của Tom, là người chứng thực cho đám cưới. Boyd có mái tóc màu đồng và mặt đầy tàn hương. Ngồi ở hàng ghế đầu quan sát họ, ông Tad thầm nghĩ họ quá trẻ, chỉ lớn tuổi hơn lũ con nít một chút.

Riêng cô phù dâu Crystal đứng tách sang một bên, mắt rục rề nhìn Boyd và cố không chăm chăm nhìn vợ anh ta. Hiroko, vợ Boyd, mặc chiếc áo dài giản dị bằng lụa màu xanh lá cây, cổ đeo chuỗi hạt ngọc trai, chân đi giày da đen. Chị cố ăn mặc theo kiểu người Mỹ, tuy Boyd đã yêu cầu vợ mặc quần áo dân tộc của xứ sở. Ở Nhật Bản, khi dự đám cưới, chị mặc áo kimono lễ phục, tóc gài chiếc kanzanshi cổ truyền.

Nhưng tất cả những thứ đó đều bị lãng quên trong ngày Becky trở thành vợ Tom. Tom ôm hôn cô dâu, Jared liền vỗ tay, còn bà Olivia đưa khăn tay viền đăng ten bà đã dùng trong ngày cưới của chính bà lên chấm chấm mắt. Mọi chuyện đều tốt đẹp. Họ đứng trò chuyện với nhau ngoài nhà thờ và ngắm nhìn Becky một lúc.

Khi mọi người quay ra xe, Jared ném một nắm gạo vào cô dâu chú rể. Sau đó đoàn xe chuyển bánh về trại Wyatt. Một bữa tiệc thịnh soạn do Olivia, bà Minerva và bà con hàng xóm đã chuẩn bị suốt mấy ngày nay đang chờ đón họ.

Hiroko lặng lẽ đứng một mình, hơi lánh xa mọi người, mắt dán nhìn chồng. Boyd nói chuyện với Tom giữa đám bạn bè đang quây quần bên nhau hồi tưởng lại những ngày tháng chiến tranh. Thật khó có thể tưởng tượng được rằng thế chiến thứ hai mới kết thúc cách đây một năm. Họ để lại phía sau mình cả cuộc đời với bao sợ hãi và niềm vui, những người bạn đã quen biết và những người đã nằm lại mãi mãi nơi ấy. Hiroko là một kỷ niệm sống về nơi họ đã từng sống. Người ta nhìn chị với ánh mắt thù nghịch và không một phụ nữ nào đến gần chị. Ngay cả Ginny Webster, cô em chồng, cũng lẩn tránh chị.

Boyd đưa đôi mắt nhìn người vợ dịu hiền có nước da trắng như ngà đang đứng tránh xa quan sát họ. Lòng anh nhói đau khi nhìn thấy vợ. Ít khi anh để vợ đứng lẻ loi một mình như vậy, nhưng hôm nay, do là người chứng thực cho hôn lễ của Tom, anh buộc lòng phải hoà mình vào đám bạn. Chờ khi các bạn mãi vui câu chuyện, anh liền lên về bên vợ. Hiroko mỉm cười khi thấy anh tiến về phía chị. Boyd thấy tim se thắt như mọi lần khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của vợ.

- Ổn cả chứ, em? - Boyd mỉm cười hỏi.

Thiếu phụ trẻ lặng lẽ cúi gầm mặt, rồi e lệ ngược nhìn chồng và đáp:

- Em thấy vui lắm anh ạ. Buổi lễ hôm nay vui thật!

Boyd yêu Hiroko, chị là vợ anh và mặc xác những ai không hiểu chuyện đó. Đầu tóc rối bù và các vết tàn hương trên mặt anh tương phản với nước da mịn màng và mái tóc dài đen nhánh búi gọn sau gáy của Hiroko. Toàn bộ con người chị toát lên vẻ giản dị, trong sáng và nhã nhặn.

Gia đình Hiroko cũng sống sờ sờ như gia đình Boyd khi hai người tuyên bố lấy nhau. Cha Hiroko cấm con gái không được gặp gỡ Boyd. Nhưng vẻ mặt chất phác, cách xử sự dịu dàng và nhất là tình yêu của anh dành cho Hiroko và nước mắt người mẹ đã có sức thuyết phục lay chuyển quyết định của người cha. Hiroko không hề hé răng nói cho cha mẹ biết về cách đón tiếp thô bạo của dân Alexander Valley đối với chị. Khi viết thư, chị chỉ nói về ngôi nhà hạnh phúc của hai vợ chồng, cảnh đẹp của vùng này và mối tình của chị với Boyd.

- Em đã ăn gì chưa?

Cảm thấy mình có lỗi khi để vợ đứng một mình lâu như vậy, Boyd nhận ra ngay vợ mình không hề đụng đến món nào. Hiroko quá e lệ nên đã chẳng dám tiến đến bên những dãy bàn dài mà các vị hàng xóm của họ đang ngồi ăn ngấu ngiến.

- Em không đói, anh Boyd. Nóng quá!

- Để anh đi lấy mấy món em ăn nhé! Anh quay về bên em ngay bây giờ đây.

Boyd lại ôm hôn vợ, rồi tiến đến bên một chiếc bàn hãy còn nhiều thức ăn do Olivia và mẹ bà nấu nướng. Lúc ngoái nhìn vợ anh đứng sững người chẳng còn tin ở đôi mắt mình. Tay vẫn bê chiếc đĩa thức ăn của Hiroko, anh vội chạy về phía một người đàn ông cao lớn, tóc đen đang bắt tay Tom Parker. Người nọ hơi đứng tách xa các khách được mời khác. Anh ta mặc chiếc áo vét màu xanh nước biển, quần trắng, cravat đỏ tươi. Tuy lớn hơn Boyd có năm tuổi, nhưng Boyd thấy anh ta lúc này khác hẳn, mặc dù hai người rất thân nhau. Đạo còn ở Thái Bình Dương, Spencer Hill là cấp trên của Boyd và Tom, Spencer đã đến dự đám cưới của Boyd lấy Hiroko tại Kyoto. Boyd thấy lúc này Spencer đang chúc mừng Tom. Nhắc thấy Boyd đang tiến lại gần, Spencer mỉm cười đón Boyd.

- Mình đã đoán trước rồi! Thế nào cậu cũng có mặt hôm nay. Hiroko khoẻ chứ?

Boyd cảm động khi thấy Spencer vẫn còn nhớ tên vợ mình. Spencer mỉm cười giơ tay chỉ chỗ hàng cây Hiroko đang đứng.

- Hiroko vẫn khoẻ mạnh. Lạy Chúa, chuyện đó xảy ra cũng đã lâu rồi, đại uý ạ... - Boyd đáp.

Ánh mắt họ trao những kỷ niệm: những thử thách, nỗi sợ đã cùng nhau trải qua. Nhưng còn nhiều hơn thế nữa: hai người đã kết bạn trong hoàn cảnh chẳng bao giờ lặp lại. Một tình bạn nảy sinh từ nỗi đau, sự căng thẳng, hãi hùng và cả chiến thắng nữa. Nhưng chiến thắng này chỉ là khoảnh khắc so với tất cả những gì họ đã phải trải qua.

- Ông đến chào hỏi Hiroko đi, - Boyd đề nghị. Spencer xin lỗi Tom rồi cùng Boyd tiến đến chỗ Hiroko đứng.

- Cậu thế nào rồi? Mình đang phân vân tự hỏi chẳng biết cậu vẫn còn ở đây hay không.

Spencer thường nghĩ rằng nếu vợ chồng Boyd sống ở San Francisco hay Honolulu thì dễ chịu hơn. Nhưng Boyd đã quyết định sống tại thung lũng mà anh đã nhiều lần kể với Spencer.

Ánh mắt Hiroko lộ vẻ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Spencer, nên chị liền cúi đầu chào. Viên đại uý mỉm cười đáp lễ, anh thấy Hiroko vẫn nhỏ nhắn dịu dàng như một năm trước đây, hỏi anh dự lễ cưới của chị. Nhưng hôm nay, qua ánh mắt Hiroko, anh nhận thấy có điều gì lạ: thận trọng và u buồn, Spencer hiểu ra ngay cuộc sống của Hiroko chẳng có gì êm dịu và dễ chịu chút nào.

- Chị xinh đẹp lắm, Hiroko. Tôi rất vui khi được gặp lại hai người.

Spencer nhẹ nhàng cầm tay Hiroko. Chị đỏ mặt chẳng dám ngược mắt. Đại uý xử sự rất đúng mực với họ. Anh đã hết lời can ngăn hai người chẳng nên lấy nhau, nhưng cuối cùng anh cũng chiều theo ý của Boyd, như đã từng đối xử với cấp dưới trên chiến trận. Spencer là người mà

người lính thấy có thể tin cậy. Anh vững vàng, thông minh, tốt bụng, nhưng khi một ai đó ngã lòng, trường hợp này hẳn hữu xảy ra, anh tỏ ra rất khắt khe. Ít khi thấy một cấp dưới của anh không chịu tuân theo quân lệnh. Anh lao động cật lực, chiến đấu bên họ và chiến đấu không mệt mỏi để giành thắng lợi. Hôm nay, chuyện đó xem ra có vẻ kỳ lạ biết bao... Mọi chuyện đã qua và họ đang có mặt tại đây, gần như ở bên kia bán cầu, tay bắt mặt mừng, bình yên vô sự, không hề quên một điều gì.

- Chuyện đó kể ra cũng đã từ lâu rồi, đúng không?

Bắt gặp ánh mắt Spencer, Boyd thấy chúng để lộ một vẻ thận trọng và chín chắn, chắc hẳn đã nảy sinh qua bao chuyện buồn đau do cuộc chiến gây nên. Tuy nhiên, không mặc quân phục, đại úy trông có vẻ trẻ hơn lần cuối hai người chia tay nhau để anh rời Nhật Bản về San Francisco.

- Tôi không biết ông sẽ tới đây, - Boyd bình tĩnh nói. Spencer không ngờ Boyd lại vui mừng như vậy khi gặp lại mình.

Kể từ ngày hai vợ chồng Boyd tới California, hồi tháng chín, viên sĩ quan là người đầu tiên đã thân tình trò chuyện với Hiroko.

- Chẳng thấy Tom nói gì cả, - Boyd nói tiếp.

- Chắc cậu ấy mãi nghĩ tới người vợ tương lai, - Spencer đáp - Mình đã viết thư là sẽ cố gắng tới dự lễ cưới, nhưng cách đây mấy hôm bản thân cũng không dám nói chắc. Lẽ ra hôm nay mình đã phải quay về New York. Nhưng bây giờ thì chẳng muốn rời California nữa.

Nhân lúc Spencer đưa mắt ngó nhìn quanh, Boyd liền đưa vợ đĩa thức ăn. Nhưng được gặp lại người bạn chung của hai vợ chồng, Hiroko chẳng muốn đụng tới mấy món chồng muốn mình nếm thử, nên đã đặt lên mặt một thân cây chặt ngang ở ngay từ phía sau lưng.

- Dạ, thưa ông, ông về nghỉ ở đây. - Boyd nói, giọng trù mến và kính cẩn còn lưu dấu ấn trong quan hệ của họ ở Nhật Bản.

Spencer vui vẻ phá lên cười.

- Không. Nhưng mà này, lạ Chúa tôi, Boyd, tên mình là Spencer. Cậu quên rồi sao?

Boyd đỏ bừng tai, vẫn như hồi nào, ngay cả lúc trận đánh diễn ra quyết liệt. Chính vì vậy đại úy đã tặng cho anh biết bao biệt danh, nghĩ tới chúng lúc này hai người bật phá lên cười.

Hiroko cũng cười. Chị nhớ lại cái thời vui sướng, đã xa, xa rồi, khi sống tại quê nhà chứ chẳng phải tại cái đất nước ít cỏi mở như thế này.

- Mình đang đi học lại. Sau chiến tranh mình chẳng còn biết làm gì. Mình vừa học xong năm đầu trường luật.

Thực ra Spencer đã gộp hai năm học trong một năm, hè sang năm anh sẽ tốt nghiệp trường Luật ở Stanford.

- Ở trường phía đông?

Boyd cứ nghĩ người như Spencer Hill sẽ theo học ở Yale hoặc Harvard. Boyd biết Spencer có dư tiền. Spencer chẳng bao giờ để lộ chuyện đó, nhưng lòng anh lúc nào cũng coi trọng việc học tập nên mọi người đình ninh anh thuộc dòng dõi gia đình có máu mặt ở phía Đông, tuy chẳng khi nào anh hé răng đề cập chuyện đó. Anh đã học ở trường đại học và đã từng là sĩ quan quân đội, có vậy, mọi chuyện khác còn là những điều bí ẩn, và khi người ta lặn lê bò toài vượt qua bãi mìn thì những điều đó chẳng đáng bận tâm.

Spencer lắc đầu vẻ ngạc nhiên thích thú và ngấm kỹ anh bạn trẻ, bụng nghĩ rằng nơi đây thật xa cách với thế giới anh đã từng quen biết bao. Quãng thời gian đó tựa hồ như những năm tháng rực rỡ của thế giới giả tạo. San Francisco, một mảnh đời nhỏ anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi, một xứ sở gồm trại chăn nuôi và trang trại, toàn những người lao động vật lộn với đất đai. Cuộc sống ở đây thật khó khăn và đã ghi dấu ấn trên khuôn mặt Boyd.

- Không, mình học tại trường ở Stanford. Mình giật tới đây trước khi trở về nhà và đã phải lòng cái mảnh đất này. Thế là mình ghi tên vào học trường đại học tại đây, ngay trước khi quay về New York. Mình biết rằng nếu chờ khi từ phía Đông quay trở lại đây mới ghi tên, mình chẳng còn đủ can đảm nữa. Mình yêu tha thiết chốn này.

Thật khó có thể hình dung được rằng Stanford chỉ cách thung lũng có ba giờ đi xe. Người ta cứ nghĩ Stanford nằm ở một nước khác.

- Mình sẽ về đây vào mùa thu. Mình đã hứa với bố mẹ mình là sẽ về nhà vào mùa hè. Sau khi mãn hạn động viên về, mình sống với các cụ mấy tuần lễ, sau đó cấp sách đi học luật ngay. Vào tuổi mình thì như vậy kể cũng tức cười, nhưng do chiến tranh nhiều người đã phải đến trường muộn. Một số người còn lớn tuổi hơn mình. Còn cậu, Boyd? Cậu định làm gì?

Hiroko ngồi im nghe hai người trò chuyện. Chị tự hỏi không biết chồng mình có kể lại cho Spencer nghe những nỗi gian truân của hai vợ chồng không. Boyd chẳng hề kêu ca phàn nàn với ai cả. Và chị biết rằng thời gian gần đây, Boyd chẳng hề trò chuyện với ai. Hai vợ chồng rất ngạc nhiên khi Tom yêu cầu Boyd làm người chứng thực cho đám cưới của anh ta. Chẳng ai mời mọc cũng như trò chuyện với họ, tệ hơn nữa ông Peterson, bố của Boyd phải gò lưng bơm xăng bán tại trạm bán xăng vì không ai chịu mua nếu Boyd đứng bơm.

- Ổn cả thôi. Tìm việc làm trong thời buổi mọi người cùng đồng thời ồ ạt kéo nhau về một lúc kể cũng căng lắm. Nhưng bọn này ổn rồi.

Hiroko đưa mắt nhìn chồng, ánh mắt không để lộ chút phản ứng nào. - Mình rất mừng cho hai bạn. - Spencer nói.

Spencer lo cho cặp vợ chồng này và tự trách mình đã không thường xuyên liên lạc với họ. Hồi Boyd còn dưới quyền anh, anh rất quan tâm đến anh ta và Spencer khá ngại khi hai người định lấy nhau. Nghe Boyd bảo mọi chuyện ổn cả, anh thấy yên tâm. Những người khác, Spencer thầm nghĩ, chẳng có được cái may mắn này; họ trở thành kẻ xa lạ trong gia đình mình vì đã lấy vợ người Nhật Bản. Họ lao vào con đường rượu chè, có người còn tự vẫn, để lại vợ trên đất nước chẳng bao giờ rộng lòng độ lượng bỏ qua cho họ. Boyd và Hiroko xem ra sống khá ổn và lúc nào cũng quấn quít bên nhau. Đúng là một chiến công!

- Vợ Tom là người như thế nào? - Spencer hỏi. - Cô ta có vẻ dễ thương đấy.

- Cô ấy khá lắm, là bạn của cô em gái tôi.

Spencer mỉm cười. Anh đã được nghe nói nhiều về Ginny Webster. Trước đây cô nàng thường gửi thư cho anh trai, kèm theo ảnh cô ta mặc áo tắm và nhờ anh trai tìm giúp cho mấy anh chàng lính để thư từ đi lại. Lúc đó, cô ta mới choai choai lớn, tóc cũng màu hung đỏ như tóc Boyd mặt cũng đầy tàn hương.

- Gia đình Waytt gồm những người rất tốt. Tom sẽ đến làm việc tại trại chăn nuôi của bố vợ.

Boyd đã từng nghĩ rằng đúng là Tom được trời ban lộc, nhưng lúc này anh lại thấy ý nghĩ đó chẳng ra sao vì công việc Tom sẽ đảm nhận xem ra chẳng hấp dẫn gì so với việc học ở trường Luật tại Stanford. Song Spencer tỏ ra rất trân trọng họ và đưa mắt nhìn quanh với một vẻ thần phục. Trại chăn nuôi làm ăn phát đạt và ngăn nắp, còn khách mời tới dự đang đứng trò chuyện dưới hàng cây là những người xem ra nghiêm chỉnh và rất khoẻ mạnh.

- Ông Tad Wyatt là người tốt và gặp nhiều may mắn.

- Cậu cũng vậy, - Spencer nhẹ nhàng nói, rồi đưa mắt nhìn Hiroko, nhìn Boyd với ánh mắt khát khao ước muốn.

Trong đời Spencer không có ai để yêu và được yêu như Hiroko yêu chồng. Spencer thấy dội lên trong lòng một tình cảm gần như có thể gọi là sự ghen tỵ, nhưng đi đâu mà vội.

Quanh anh thiếu gì phụ nữ. Mới hai mươi bảy tuổi, vội vã gì. Còn biết bao điều mong muốn khác cần phải làm, chẳng hạn học cho xong trường luật, sau đó quay trở về New York. Bố Spencer là thẩm phán và ông từng khuyên con trai nên học hành để trở thành luật sư. Bằng luật sư đút túi và những quan hệ tốt ở Stanford là một điều đảm bảo vững chắc cho bước đường sắp tới của anh.

Spencer Hill có dáng người đẹp và tính tình cởi mở nên mọi cánh cửa đều rộng mở đón anh.

- Có lẽ mình nên ra chỗ các vị khách khác một chút?

- Tất nhiên, anh đi với tôi. Để tôi giới thiệu anh với cụ tôi.

Boyd giới thiệu Spencer với bố mình. Qua ánh mắt và cách bắt tay của ông lão, Spencer nhận ra ngay quan hệ căng thẳng giữa hai bố con Boyd. Anh dễ dàng rút ra kết luận mối bất hoà này là do sự hiện diện của Hiroko gây nên.

Spencer đứng trò chuyện với Boyd và Tom một lát. Sau đó anh tự rót rượu và hoà mình vào đám khách dự lễ cưới, rồi đến đứng một mình dưới một gốc cây, thấy lòng mình thanh thản giữa cánh đồng quê mà bấy lâu nay anh không được tận hưởng. Chợt anh nhận thấy có một ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào sau lưng mình. Anh quay người lại và thấy một cô bé kháu khỉnh, đi chân đất, vóc người cao lớn hơn những phụ nữ đang dự lễ quan sát anh. Nhưng dẫu sao anh cũng không thể lầm rằng cô vẫn chỉ là một bé gái. Một cô bé có vóc dáng phụ nữ và đôi mắt xanh lơ to nhìn như xoáy vào lòng. Các ngón tay dài và mềm mại của cô bé vén lọn tóc xoã trước mặt để lộ ra một vẻ đẹp tuyệt vời. Spencer đứng im như trời trồng, ánh mắt hai người giao nhau. Không ai nói câu nào. Spencer không thể dứt khỏi ánh mắt xanh lơ. Anh chưa từng gặp một vẻ đẹp nào, một sự ngây thơ trong trắng nào như vậy. Cô bé mặc một chiếc áo dài giản dị, đôi chân trần trên thảm cỏ. Anh những muốn tiến lại gần đặt tay vào người cô bé.

- Chào cô, - Spencer cất lời.

Anh muốn nhếch mép cười, nhưng anh cảm thấy bị tê cứng trước ánh mắt đang nhìn mình. Cô bé có cặp mắt xanh anh chưa từng thấy, màu xanh trong vắt như bầu trời hè trong buổi ban mai.

- Hôm nay cô vui chơi thoải mái chứ?

Spencer thấy câu hỏi của mình thật dớ dẩn nhưng anh không đủ can đảm nói rằng cô thật xinh đẹp. Cô bé liền dịu dàng mỉm cười nom giống con nai nhỏ vừa trong rừng chạy ra. Cô thận trọng nhìn Spencer. Anh định hỏi cô là ai nhưng sợ cô bé hốt hoảng nên im bật. Anh đứng im nhìn cô bé tiến về phía mình. Anh cố ghìm nén không chìa tay ra.

- Ông là bạn anh Tom? - Cô bé hỏi, giọng sâu thẳm.

Spencer cố giữ bình tĩnh. Cô kia chỉ là một cô bé nhưng chẳng hiểu sao cô đã gây bao xaouyến trong lòng Spencer. Cô chẳng gây nên cảm giác thèm muốn xác thịt như Ginny Webster. Cô như bông hoa thơm dại mọc trên đỉnh đồi.

- Chúng tôi cùng trong quân ngũ, ở Nhật Bản.

Cô bé gật đầu. Đúng cô chưa gặp anh và nói cho đúng ra cô chưa gặp một ai như anh. Toàn bộ con người Spencer toát lên vẻ hào hoa và bình tĩnh quyến rũ lòng cô. Tất cả mọi thứ ở anh ta đều trang nhã, từ chiếc áo vét may rất đẹp tới chiếc quần trắng không chê vào đầu được, từ chiếc cravat lụa đỏ tươi tới đôi tay thon mảnh. Nhưng đôi mắt anh ta, cô bị đôi mắt đó chinh phục. Cô bị anh ta cuốn như nam châm hút sắt.

- Ông biết anh Boyd Webster chứ? - Cô bé nghiêng đầu hỏi, làn tóc cô như thác đổ xuống vai.- Anh ấy ở bên Nhật Bản với anh Tom.

Spencer gật đầu, bụng thầm nghĩ không biết cô bé này là ai.

- Tôi biết cả hai người. Và cả Hiroko nữa. Cô có biết Hiroko không?

- Không ai dám trò chuyện với chị ấy, - cô bé buồn bã lắc đầu và đáp.

Ngay từ đầu Spencer đã lo sợ cho hai người, lời vừa rồi của cô bé khẳng định nỗi lo sợ của anh.

- Thật đáng tiếc! Hiroko rất dễ thương. Tôi đã dự lễ cưới của hai vợ chồng chị ấy.

Spencer lúng túng không biết nói gì với cô bé này. Cô ta còn rất trẻ, anh những muốn được ngắm nhìn cô bé mãi. Cô bé chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng chẳng hiểu sao mọi đường nét của cô làm anh ngây ngất mê hồn.

- Ông từ San Francisco đến à?

Spencer không phải là người sống trong thũng lũng, và cô chẳng biết một nơi xa nào khác ngoài San Francisco.

- Đúng, hiện nay tôi sống tạm ở đây. Đúng ra tôi là dân New York, nhưng tôi theo học ở đây, - Spencer mỉm cười đáp và cô bé liền cất tiếng cười trong như con suối chảy trên núi.

- Ông học gì?

Ánh mắt cô bé linh hoạt và nhí nhảnh, Spencer nghĩ rằng vẻ e lệ rụt rè của cô che giấu một trò tinh nghịch nào đấy.

- Chắc là khó lắm!

- Đúng. Nhưng lý thú và tôi thích vậy. Còn cô làm gì?

Lại một câu dớ dẩn nữa. Ở tuổi của cô thì còn biết làm gì ngoài việc tới trường và chơi đùa với đám bạn bè ở thung lũng?

- Em còn đang đi học, - cô bé đáp, tay bút một ngọn cỏ dài.

Spencer tự hỏi không biết tên cô bé là gì. Chắc lại Sally hoặc Mary nhưng mọi cô gái ở đây. Anh tự giới thiệu mình.

- Em tên là Crystal Wyatt.

Spencer thấy cái tên thật dễ thương.

- Cô có họ với cô dâu?

- Chị gái em.

Spencer nghĩ tại sao Tom không lấy cô bé này có hơn không. Nhưng chắc ở đây người ta chưa thấy hết được toàn bộ vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô. Chợt có tiếng người gọi Crystal.

Thoạt đầu cô làm bộ như không nghe thấy, nhưng sau cô đành ngoảnh nhìn xem ai gọi. Mọi người đã nhận thấy sự vắng mặt của cô nên anh trai phải gọi cô. Spencer thấy lòng mình như đổ vỡ.

- Em rất vui được trò chuyện với ông.

Crystal sắp bỏ đi, Spencer rất muốn đụng vào người cô, chỉ một giây lát thôi. Anh sợ rằng chẳng bao giờ được gặp lại cô và ước sao thời gian dừng trôi để được sống mãi giây phút này, dưới rặng cây... trước khi cô trưởng thành... trước khi cô bỏ đi... trước khi cuộc đời làm cô biến đổi cô.

- Crystal! - Một số người đồng thanh cất tiếng gọi.

Crystal đáp là cô sẽ đến ngay.

- Một ngày nào đó, ông sẽ quay tới đây chứ?

Cô tựa như linh cảm thấy Spencer sẽ quay về đây. Cô hỏi, lòng như muốn níu anh ở lại. Cô chưa từng thấy ai đẹp như Spencer, loại trừ những minh tinh màn bạc mà cô đã cắt ảnh dán trên tường phòng mình. Nhưng ở đây lại là chuyện khác. Anh ta bằng xương bằng thịt đang đứng trước cô và anh trò chuyện với cô như trò chuyện với một người lớn.

- Tôi cũng muốn quay lại. Bây giờ một khi tôi đã biết Boyd sống ở đây, có lẽ thỉnh thoảng tôi sẽ ghé qua đây.

Crystal gật đầu tán thành.

- Tôi cũng ghé về thăm Tom... - Spencer nói tiếp, giọng thận trọng tựa như anh muốn nói thêm: “Thăm cả cô nữa”.

Nhưng anh không thể thốt lên những lời như vậy. Cô bé nghe tưởng anh là một gã điên, anh chẳng muốn làm Crystal hoảng sợ. Chắc đây là do hơi men bốc. Chắc gì cô bé xinh đẹp như anh thấy. Hẳn đây là do cái ngày đặc biệt này, bầu không khí lễ lạt cưới xin này đã tác động tới anh. Tuy nhiên, trong lòng anh nghĩ rằng con có một điều gì nữa cùng những tác động đó.

Cuối cùng, Crystal e lệ mỉm cười gật đầu chào anh và quay về chỗ mấy người kia. Spencer đứng quan sát họ một lúc lâu. Anh trai Crystal nói gì với cô, kéo tóc cô. Đột nhiên cô đẩy anh trai ra và hồn nhiên cười đùa tựa hồ đã quên mất cuộc gặp mặt vừa rồi của hai người. Đúng lúc Spencer sắp bỏ đi, anh thấy cô ngoái nhìn anh một lát, như có điều gì muốn nói với anh. Tuy vậy, cô chẳng nói gì cả. Spencer đi đến chỗ Boyd và Hiroko.

Trước khi ra về, anh còn thấy Crystal đứng ở thềm cửa với mẹ và đang bị mắng. Cô bê một chồng đĩa cao vào bếp và chẳng thấy quay ra. Lát sau, Spencer lấy ô tô ra về, đầu óc lúc nào cũng quẩn quanh với hình bóng cô bé vừa gặp. Cô giống như một con ngựa cái nhỏ hoang dại, tuyệt vời, thơ ngây và tự do. Một cô bé có ánh mắt thiếu phụ. Đúng là điên rồ. Số phận đã dành cho anh cuộc đời khác biệt hẳn với cô bé. Anh thấy chẳng có lý do gì để bị một cô bé mười bốn tuổi sống ở Alexander Valley quyến rũ. Chẳng có lý do gì hết... ngoại trừ nếu cô bé chẳng hề giống các cô gái khác. Tên cô bé kể cũng nói lên sự khác biệt rồi. Crystal... Spencer lẩm bẩm nhắc lại cái tên ấy, khi nghĩ rằng mình sẽ thực hiện lời hứa với Boyd và Hiroko là sẽ về thăm họ sau mùa hè này. Có lẽ anh sẽ thực hiện... Đột nhiên, anh thấy rằng mình phải thực hiện lời hứa ấy.

Trong khi giúp mẹ thu dọn những chiếc đĩa cuối cùng, Crystal nghĩ tới Spencer, một người lạ đẹp trai từ San Francisco tới. Bây giờ cô đã biết anh là ai. Cô đã được nghe Tom kể về anh, viên đại úy ở Nhật Bản.

Chú rể mừng rỡ khi thấy Spencer tới dự, nhưng lúc này anh ta còn bận biết bao công việc khác. Tom và Becky đi dưới làn mưa gạo để hưởng tuần trăng mật bên bờ đại dương, tại Mendocino. Họ sẽ vắng nhà hai tuần, sau đó về ở trong ngôi nhà của họ tại trại chăn nuôi để làm việc cho ông Tad và đợi có con. Dưới con mắt Crystal đây là những chuyện thật buồn chán. Chuẩn bị bao công sức và tẻ ngắt. Cuộc đời họ chẳng có những điều diệu kỳ, chẳng có gì khác thường như những con người cô hằng mơ ước hoặc như các diễn viên điện ảnh. Cô gái tự hỏi nay mai chẳng biết cô có như họ không, nghĩa là sẽ lấy một anh con trai nào đó cô quen biết, bạn của Jared, hoặc một anh con trai cô ghét bỏ. Kể cũng kỳ cục thật, cô bị cuốn vào hai hướng: một hướng đi vào thế giới quen thuộc cô đang sống, một hướng lái cô đến một chốn xa xôi, đầy những điều huyền bí và các chàng đẹp trai, như anh chàng cô đã gặp lúc lễ cưới chị Becky.

Mãi nửa đêm, Crystal mới rửa và dọn xong tất cả những gì còn lại sau bữa tiệc. Nhà cửa đã dọn sạch, bà ngoại đã đi ngủ. Ngôi nhà chìm trong tĩnh lặng khi cô chúc bố mẹ ngủ ngon. Bố Crystal

chậm rãi bước vào phòng để chúc cô ngủ ngon, ông dịu dàng nhìn con gái.

- Một ngày nào đấy sẽ tới lượt con... như Becky.

Chẳng vội vã mong đợi cái ngày đó, Crystal nhún vai. Jared huýt sáo khi đi qua cửa phòng cô.

- Con có muốn mai hai bố con mình cùng nhau cưới ngựa không? - Ông Tad bảo. - Bố có việc cần phải đi và con có thể giúp bố.

Ông rất tự hào về cô con gái, vượt điều cô ngỡ tưởng.

- Có chứ bố.

- Mai năm giờ bố sẽ đánh thức con dậy. Bây giờ ngủ đi!

Ông Tad vuốt nhẹ mái tóc con gái, sau đó Crystal từ từ đóng cửa lại. Đêm nay là đêm đầu tiên cô ngủ một mình, thiếu vắng chị Becky. Căn phòng có vẻ thật tĩnh lặng. Bây giờ nó là cơ ngơi của cô. Cô gái lên giường và trước khi ngủ cô còn nghĩ tới Spencer. Spencer Hill nằm trên giường trong khách sạn cũng đang nghĩ tới Crystal.

*

Mười tháng sau, Tom và Becky sinh được một đứa con trai và đặt tên là William. Đứa bé rất khỏe.

Hiroko vẫn bị hắt hủi như năm vừa qua. Crystal là người bạn duy nhất của chị, nhưng cô không biết rằng Hiroko đang có mang. Thầy thuốc ở địa phương từ chối chăm sóc cái thai của chị. Con trai ông ta đã chết ở Nhật Bản và ông ta đã tàn nhẫn giải thích với Hiroko rằng ông ta sẽ không giúp chị sinh đứa con chị đang mang thai. Boyd đành đưa vợ lên tận San Francisco khám thai. Ông bác sĩ người Nhật Bản Yoshikawa đã khám cho chị rồi, mỉm cười báo với Boyd:

- Tháng 3 này ông sẽ có một cháu bé rất khỏe mạnh đấy, ông ạ.

Bác sĩ khuyên Hiroko nghỉ ngơi và ăn các món ăn Nhật Bản chị thích.

Sáng sớm hôm sau hai vợ chồng Boyd đi San Francisco khám thai, Crystal gõ cửa nhà họ đúng lúc Boyd đang giúp vợ nấu một món ăn Nhật Bản. Từ khi Becky lấy chồng, Crystal thỉnh thoảng ghé vào thăm họ. Cô chỉ nán lại chút thời gian để chào hỏi dăm ba câu chuyện. Không ai biết Crystal tới thăm vợ chồng Hiroko. Boyd cũng giữ miệng chẳng nói với ai.

- Xin chào. Trong nhà có ai không?

Crystal buộc ngựa ngoài nhà và thận trọng bước vào. Nom cô xinh đẹp hơn, càng ra dáng một

thiếu nữ hơn năm trước, nhưng cô vẫn giữ được vẻ thơ ngây con trẻ.

- Chào Crystal!

Boyd lau khô tay. Hiroko mời cô nếm một chút món cá sashimi. Crystal cùng ngồi ăn sáng với hai vợ chồng.

- Em vừa ở chỗ chị Becky về. Thằng bé trông kháu quá.

- Mùa xuân sang năm chị cũng sẽ sinh cháu đấy, - Boyd tự hào báo.

- Ôi tuyệt quá! – Crystal phấn khởi reo to. – Cụ thể khi nào, anh?

- Vào tháng 3.

- Còn khối thời gian.

Gia đình ông Tad Waytt mời một số người tới dự lễ rửa tội của con trai Tom. Trong khi mọi người dự tiệc, Crystal lên ra vườn đứng trên đu vừa đu vừa rì rầm hát. Chợt cô nhìn thấy chiếc xe của anh ấy đang chạy trên đường tiến thẳng về phía trại. Khi Spencer bước khỏi xe, cô nhận ngay ra anh. Anh đến dự lễ rửa tội của William.

Crystal im bật không hát nữa. Cô để cho chiếc đu đu chậm lại, mắt theo dõi Spencer bắt tay bố cô và rồi tiến lại gần Boyd và Hiroko. Anh nom đẹp trai hơn năm ngoái. Lúc nào cô cũng nghĩ đến Spencer nên vừa nhắc thấy anh, tim cô như ngừng đập.

Spencer mặc bộ quần áo mùa hè, đầu đội mũ rơm. Crystal thấy anh cười và nói chuyện với Hiroko. Sau đó, anh từ từ đưa mắt nhìn quanh, và thấy Crystal đang lặng lẽ đứng trên đu. Tuy đứng xa, anh vẫn tin chắc cô đang quan sát mình, nên anh chậm rãi tiến đến bên cô. Anh cảm thấy như ánh mắt cô đang nhìn xoáy vào mình. Khuôn mặt Spencer trở nên nghiêm trang hơn, tới gần bên Crystal, anh dừng lại và đưa cặp mắt xanh thăm nhìn cô. Không gian quanh chợt như có điện truyền qua, ánh mắt họ giao nhau và cả hai đều nhận thấy rằng tuy đã một năm trôi qua, nhưng những kỷ niệm vẫn không hề phai nhạt trong lòng họ. Đây là những kỷ niệm vượt xa mọi lời nói và lý trí giản đơn. Thế nhưng họ vẫn là những kẻ xa lạ với nhau.

- Chào Crystal. Em khoẻ không?

Tay rút trong túi, Spencer thấy chúng đang run lên bần bật. Anh lão đảo tựa người vào gốc cây buộc đu, cố nén không để lộ tình cảm đang dâng trào trong lòng. Nhưng thật là khó biết bao! Crystal đứng im nhìn anh. Trong giây lát, hai người như thấy cả thế gian quanh họ nhạt nhoà.

- Khoẻ anh ạ.

Crystal cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng tự đáy lòng mình, cô những muốn buột mồm hỏi sao anh không tới sớm hơn. Tuy nhiên cô chẳng dám nói lên thành lời. Lời nói chẳng đủ để diễn đạt hết tình cảm của họ. Crystal chỉ còn biết đứng ngẩn anh. Trông anh vẫn không chê vào đâu được, mái tóc đen của anh chải gọn gàng, khuôn mặt rậm rắng, ánh mắt tìm kiếm một vật gì đấy cô chưa đoán ra. Cô cứ muốn được ở mãi bên anh, tận hưởng cái mùi vị riêng anh, cảm nhận ánh mắt anh nhìn mình. Trời quá trưa đang oi bức, lúc này trở nên ngọt ngào. Spencer cảm thấy mình đang bốc hơi tan biến trước ánh mắt Crystal, anh cố tự nhủ cô vẫn chỉ là một cô bé.

Chương 3

Cả hai cảm thấy Spencer sắp thổ lộ mối tình của anh với Crystal. Nhưng không thể như vậy được. Anh chưa biết rõ về cô.

Nhưng anh bàng hoàng nghĩ rằng cô gái này, cô gái mà suốt năm qua anh cố xua khỏi tâm trí mình, ám ảnh anh còn mãnh liệt hơn anh nghĩ tưởng.

- Việc học hành của anh thế nào? - Crystal hỏi, ánh mắt nhìn như thiêu đốt Spencer.

Lần đầu Spencer còn coi Crystal chưa vượt quá một cô bé gái. Hôm nay anh đã thấy cô hoàn toàn ra dáng một thiếu nữ.

- Anh vừa thi tốt nghiệp xong về luật.

Crystal cúi mặt nhìn xuống, nhưng hàng ngàn câu hỏi cứ trào dâng trong đầu cô, nếu cô cho chúng buột thoát, Spencer chẳng kịp trả lời. Tuy anh cảm thấy mình như nham thạch núi lửa đang phụt thoát khỏi miệng núi, toàn bộ con người anh tưởng vẫn vững chắc. Chẳng gì có thể làm anh run sợ... ngoại trừ tình cảm của anh đối với cô bé gái này mà anh chưa biết rõ lắm. Nhưng Crystal đã không đọc được nổi đắm say ấy trên khuôn mặt anh khi anh ngẩn nhìn làn tóc nhẹ bay trong gió hè.

- Còn em? – Spencer hỏi, lòng cố ghìm không đưa tay vuốt mái tóc cô.

- Hai ngày nữa em tròn mười sáu tuổi, - Crystal bình tĩnh đáp.

Spencer cảm thấy tim mình đập loạn nhịp. Anh cứ những muốn tai mình vừa nghe nhầm; anh hy vọng tuổi cô cao hơn. Tuy vậy, năm qua, cô bé đã thay đổi nhiều. Mặc chiếc áo dài xanh, cô ra dáng một thiếu nữ hơn, nhưng cô vẫn là một cô bé và anh lại tự hỏi liệu mình có điên hay không khi để cô thu hết hồn vía. Hôm nay, Spencer đến đây không chỉ với mục đích thăm Boyd. Anh đến gặp cô. Nhưng thôi chẳng nên tự hành hạ làm gì. Mười sáu tuổi, Crystal vẫn chỉ là một đứa con nít. Hai mươi tám tuổi đầu họ có điên mới đi yêu một cô bé tuổi ấy. Tuy vậy... ánh mắt cô vỗ yên anh rằng Crystal cũng có tình cảm giống anh.

- Em có tổ chức sinh nhật không?

- Không ạ... Crystal cười và đáp.

Cô chẳng thể giải thích Spencer rằng thực ra cô không có bạn, các cô gái đều ghen ghét cô vì thái độ của cô, mặc dù cô chẳng biết rõ lý do.

- Bố em bảo có lẽ tháng sau sẽ cho em cùng đi San Francisco.

Crystal muốn hỏi xem anh còn ở lại đấy không, nhưng đã ghìm được. Không ai muốn thổ lộ hết nỗi lòng mình. Họ phải làm ra vẻ hồ hững thờ ơ để làm bình phong che giấu, họ làm ra vẻ như đui mù trước tình cảm của nhau, tuy họ xa cách nhau về tuổi tác và hoàn cảnh sống.

Spencer đọc được ý nghĩ của Crystal, anh đáp lại câu hỏi cô không dám thốt ra: sau đây anh sẽ đi đâu?

- Vài ngày nữa anh sẽ quay về New York. Một văn phòng luật sư mời anh tới làm việc ở Wall Street. Như vậy là anh sẽ nhập cuộc vào giới tài chính.

Thật quá ngốc, ai lại tồ tồ nói những chi tiết chuyện ấy lúc này. Không tin rằng đôi chân run lẩy bẩy của mình có giữ anh đứng vững. Spencer tựa hẳn người vào gốc cây.

- Anh có thấy vui không? – Crystal hỏi, mắt mở to nhìn chăm chăm như muốn đọc rõ hết mọi ý nghĩ của Spencer.

Spencer thấy sợ cô đã đọc được điều gì trong đầu anh. Một người đàn ông chắc chắn sẽ phát hoảng vì những tình cảm anh dành cho cô gái này. Cô gái đã có sức lôi cuốn anh mãnh liệt hơn bất kỳ phụ nữ nào anh đã từng gặp. Nhưng đấy chẳng qua là do sắc đẹp hoặc những điều anh đọc được qua ánh mắt cô. Spencer đoán rằng Crystal mang trong mình một điều gì quý hiếm, đặc biệt. Suốt năm này, tuy cố quên cô, nhưng đầu óc anh luôn bị hình bóng cô ám ảnh. Và hôm nay, anh thấy cả con người anh căng ra trước niềm hạnh phúc được ở bên cô.

- Có chứ! Và thú thật hơi hoảng, em ạ, - Spencer thú nhận. - Đấy là một vị trí quan trọng và gia đình anh sẽ thất vọng nếu anh không đáp được niềm mơ ước của các cụ.

Nhưng lúc này gia đình còn quan trọng gì nữa đâu. Chỉ mỗi mình Crystal là có ý nghĩa.

- Anh sẽ còn quay về California nữa không?

Crystal buồn rầu tựa hồ như Spencer vừa bỏ rơi cô và cả hai đều cảm nhận thấy sự mất mát đó trước khi nó ập tới.

Giọng anh bình tĩnh và buồn buồn, và suốt mấy giây liền anh cảm thấy ân hận là đã tới đây. Không gặp lại Crystal mọi chuyện dễ dàng hơn, nhưng Spencer nào có đủ can đảm đó. Suốt mấy tuần nay, anh cảm thấy nhất định phải đến gặp cô và lúc này, nỗi buồn cô đơn cô trải qua

bao tháng ngày đã hằn trong mắt cô.

Ngày hôm nay là một món quà tặng cô nâng niu trù mến suốt đời. Spencer là giấc mơ của cô, là hình bóng các diễn viên điện ảnh. Anh cũng xa vời và hư ảo, thế nhưng cô đã gặp được anh. Nhưng cô cảm thấy mình cũng không thể vươn tới anh. Sự khác biệt giữa anh và cô là chỗ cô yêu anh.

- Mùa xuân sang năm chị Hiroko sẽ có con, - Crystal nói để phá vỡ nỗi u mê cảm dỗ đang mê hoặc họ.

Spencer thở dài và đưa mắt nhìn nơi khác, tựa hồ làm như vậy anh sẽ thấy dễ thở hơn và cố nghĩ tới một ai đó ngoài Crystal.

- Anh thấy vui cho hai vợ chồng họ, - Spencer dịu dàng mỉm cười, lòng tự hỏi liệu sau này Crystal có muốn lấy chồng và có con không.

Biết đâu, một ngày nào đó, khi quay về đây, anh phải chứng kiến cái cảnh Crystal có sáu đứa con bầu quanh đang nín vạt váy cô và một đức ông chồng nốc quá nhiều bia đến nỗi may mắn thỉnh thoảng mới được cô vợ đi xem chiếu bóng. Ý nghĩ ấy làm cho Spencer ớn lạnh phát sốt. Anh chẳng muốn chuyện đó sẽ xảy với cô. Crystal xứng đáng được hưởng một cuộc đời tốt đẹp hơn. Cô chẳng giống những người khác. Cô là một con bồ câu bị đám công vây hãm, chỉ đợi dịp xâu xé hoặc huỷ hoại cô.

Anh chẳng biết làm gì để cứu giúp cô.

- Sẽ là một người mẹ tuyệt vời, - Spencer nói về Hiroko nhưng lại tự hỏi không biết mình định ám chỉ Crystal hay không.- Có lẽ một ngày nào đó em sẽ đến New York chứ? – Spencer nói với ý muốn nuôi hy vọng.

Nhưng cả hai đều biết điều may mắn đó thật mỏng manh.

- Em thích đi Hollywood hơn.

Spencer thoáng thấy Crystal có vẻ như đang mơ tới Hollywood, mơ trở thành diễn viên điện ảnh. Đây chỉ là một giấc mơ điên rồ chẳng khác nào anh yêu cô, tuy anh chưa thổ lộ.

- Thế em thích gặp ai ở Hollywood?

Spencer muốn biết Crystal thích diễn viên nào. Anh muốn biết rõ về cô, hy vọng cô sẽ gây cho anh thất vọng. Anh phải quên cô, phải dứt khoát trước khi rời California. Kỷ niệm về cô đã ám ảnh anh suốt một năm ròng. Nhiều lần anh đã tính đến thăm Boyd, nhưng lần nào anh cũng phải thú nhận thực ra anh muốn tới thăm cô. Và hoảng sợ trước ý nghĩ rồi đại đó, anh nấn ná mãi hôm nay mới ghé về đây.

Song đã quá muộn. Anh biết rằng anh chẳng bao giờ quên được cô.

Crystal suy nghĩ xem mình thích ai ở Hollywood và cuối cùng, cô bước xuống đu mỉm cười đáp:

- Clark Gable. Có lẽ Gary Cooper?

- Xem ra chuyện đó là đương nhiên. À mà này, em định làm gì ở Hollywood?

Crystal mỉm cười đùa giỡn với những ước mơ của mình và đùa giỡn một chút với anh.

- Muốn đóng phim. Hoặc có thể em sẽ hát.

- Biết đâu một ngày nào đó em sẽ thực hiện được chuyện đó.

Cả hai đều cười. Phim ảnh là dành cho các minh tinh chứ đâu phải cho thường dân. Tuy xinh đẹp, cuộc đời Crystal thật bình thường. Cô biết rất rõ rằng cô sinh ra đâu phải dành cho phim ảnh.

- Em khá xinh đẹp, hợp đấy. Em rất xinh.

Spencer dịu dàng nói, giọng phần nào cảm động. Cả hai im lặng một lát, sau đó Crystal buồn bã mỉm cười và lắc đầu. Cô đã khóc tiễn anh lên đường.

- Chị Hiroko rất xinh, chứ không phải em.

- Đúng, chị ấy quả là xinh đẹp, - Spencer nói, - nhưng em cũng xinh.

Spencer nói nhẹ nhàng tới mức Crystal nghe thoang thoảng như làn gió nhẹ. Do đó, cô mạnh dạn hỏi cái câu đã làm cháy bỏng môi mình khi thấy anh tiễn về phía cô.

- Hôm nay anh lên đây có việc gì vậy?

Tới thăm Boyd... Hiroko... Tom... cháu bé con Becky... Có cả nửa tá câu trả lời nghe rất hợp lý, nhưng chỉ một lý do duy nhất dẫn bước anh tới đây. Mắt nhìn thẳng vào mắt cô, anh thấy mình phải thú nhận với cô. Crystal cần phải biết.

- Anh muốn gặp em trước khi ra đi.

Đây là những lời cô muốn được nghe, nhưng lúc này, những lời đó làm cô hơi hoảng. Con người đẹp trai này, từ một thế giới khác, đến thăm cô. Và cô không rõ đích xác anh mong đợi gì ở cô. Cô tiến đến bên anh và ánh mắt màu xanh trong vắt ngấm nhìn anh với vẻ không bao giờ quên

được.

- Cảm ơn anh, - Crystal đáp.

Hai người đứng im lặng một chút, sau đó Spencer liếc thấy bố Crystal tiến về phía hai người.

- Hai người xem ra rất trang nghiêm. Hai người đang tìm lối thoát cho cả thế giới đấy à? - Ông Tad vui vẻ nói. - Crystal này, mọi người muốn nghe con hát. Con có thể đáp ứng lòng mong muốn ấy được không?

Crystal đỏ mặt gật đầu. Làn tóc dài dày màu vàng hoe của cô trở nên óng vàng dưới ánh mặt trời, hai người đàn ông đứng lặng người ngắm nhìn vẻ đẹp của cô. Sau đó Crystal ngược ánh mắt xanh trong vắt nhìn bố và mỉm cười rụt rè nói:

- Đông người quá bố ạ. Không như ở nhà thờ...

- Không sao, không sao. Vừa cất tiếng hát là con quên họ ngay thôi.

Ông thích nghe con gái hát trong khi hai bố con cưới ngựa. Giọng con gái tươi sáng như ánh mặt trời mọc. Ông cứ muốn nghe con hát mãi chẳng chán.

Crystal hát. Giọng cô trong như bay giữa trời hè, như bầy tiên nữ vút bay lên trời cao. Mọi người đã nghe cô hát khúc ca này mấy trăm lần song mỗi lần nghe lại họ thấy trong lòng xao xuyến xúc động. Tiếng hát vừa dứt, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm dậy và như mọi lần, ông Tad lấy khăn tay chấm mắt.

Spencer chờ muốn được trò chuyện với Crystal, nhưng cô lại đang đứng bên cạnh bố mẹ tiễn khách ra về.

Đã đến lúc phải về, đột nhiên anh thấy Crystal cầm tay mình. Anh hãi hùng nghĩ rằng mấy giây phút trò chuyện vừa qua đã vụt trôi mất và rơi vào lãng quên. Có thể hai người sẽ chẳng còn bao giờ gặp được nhau, nghĩ vậy anh thấy lòng mình không còn chịu nổi. Anh nhìn sâu vào đáy mắt Crystal, ước mong sao giây phút này dài vô tận.

- Em không hề cho anh biết em hát hay như vậy, - Spencer khẽ bảo, rồi ánh mắt anh nhìn như ve vuốt Crystal.

Nhưng Crystal liền phá lên cười, giả vờ như muốn vẫn còn là trẻ con. Cô đã hát cho anh nghe và tự hỏi chẳng rõ anh có đoán ra không.

- Em có thể đi Hollywood được đấy. - Crystal lại cười tiếng cười của cô trong như giọng hát. - Hy vọng rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ được gặp nhau.

Hai người nhìn nhau, vẻ trang nghiêm.

- Em cũng vậy.

Nhưng cả hai biết rằng chuyện đó khó có thể có được. Do đó, Spencer không ghìm được liền thốt lên mấy lời sau đây:

- Anh sẽ không quên em, Crystal... không bao giờ. Em nên giữ mình.

“Anh chúc cuộc đời em hạnh phúc. Đừng lấy ai không xứng đáng với em. Đừng quên anh...”. Để khỏi trở thành một kẻ lỗ bịch anh còn biết nói gì hơn thế nữa? Tất nhiên anh chẳng thể thổ lộ với cô rằng anh yêu cô.

- Em cũng chúc anh như vậy, - Crystal trịnh trọng nói.

Vài ngày nữa Spencer sẽ đi New York và đường hai người sẽ chẳng giao nhau. Một đại lục, một thế giới, cả một cuộc đời sẽ mãi mãi chia cắt họ.

Sau đó, Spencer lẳng lặng cúi hôn nhẹ nhàng má cô và rồi rời khỏi trại chăn nuôi, trái tim nặng như đá đeo. Crystal hơi đứng lùi lại phía sau, lẳng lẽ nhìn anh đi khuất xa dần.

Trên đường về, Spencer rẽ vào ngã ba Golden Gate Bridge và dừng xe bên lề đường để đi bộ một lát. Anh cần suy nghĩ, bình tâm và nhớ lại.

Lúc này thung lũng chỉ là một kỷ niệm mờ nhạt, anh chỉ còn nhớ tới khuôn mặt... cặp mắt cô. Ánh mắt khi Crystal nhìn anh... giọng Crystal hát. Crystal là con chim quý anh đã để xổng giữa rừng xanh. Anh chẳng còn có thể quay lại gặp cô, có hoạ điên, cô chỉ là một cô gái mới mười sáu tuổi, sống tại một thung lũng hẻo lánh ở California. Cô chẳng biết gì về cuộc đời anh, mà cho dù có thể hình dung thấy thì cũng chẳng thể hiểu được. Chuyện đó vượt quá sức cô. Crystal biết gì về Wall Street và New York, cùng những nỗ lực anh đã dốc sức để đạt được? Gia đình anh mong đợi rất nhiều ở anh và ngờ đâu anh lại say mê như điệu đố một cô thôn nữ, một cô bé nứt mắt tình cờ gặp tại thung lũng mà anh mới chỉ biết sơ qua. Cha mẹ anh sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi chuyện này. Một khi chính bản thân anh còn chưa hiểu rõ thì làm sao hai người có thể hiểu được?

Spencer buộc phải quên Crystal. Nhìn ngắm vịnh có con đập rộng chắn ngang, anh buồn rầu mỉm cười lòng nghĩ tới Crystal và anh thấy mình đúng là một kẻ rồ dại. Anh bị choáng ngợp trước sắc đẹp của cô gái. Thôi đi, một thế giới khác đang chờ đón anh! Crystal Wyatt không có chỗ đứng trong thế giới đó, dù cô có xinh đẹp đến đâu đi nữa và dù cho anh có say mê cô như điệu đố cũng vậy.

Spencer chậm rãi lê bước quay về bến xe và thầm tự hỏi không biết cha anh sẽ nghĩ gì nếu anh thổ lộ với cụ chuyện anh phải lòng một cô bé mười sáu tuổi sống ở Alexander Valley.

- Tạm biệt cô bé, - Spencer thở dài khi cho xe chạy ngang qua Golden Gate Bridge lần cuối cùng.

Một cuộc chiêu đãi chờ đón anh vào chiều tối nay, đây là nghĩa vụ bắt buộc mà cha anh đã gửi gắm. Anh chẳng hứng thú chút nào.

Cha Spencer là luật sư và mới được cử làm thẩm phán từ hồi đầu chiến tranh. Cha anh đã có những dự kiến đầy tham vọng cho các con trai, đặc biệt cha anh hy vọng nhiều vào Robert, anh cả của Spencer. Nhưng Robert đã chết trận tại Guam để lại vợ góa trẻ và hai con. Robert đã học khoa chính trị ở Harvard, chính trị là cái đích cuộc đời Robert. Anh hy vọng sẽ là nghị sĩ Quốc hội, trong khi đó Spencer mơ trở thành thầy thuốc. Nhưng chiến tranh đã làm đảo lộn hết. Bị chậm mất bốn năm, Spencer không thể để mất nhiều năm theo học ngành y. Ngài thẩm phán Hill an ủi anh rằng học luật là phù hợp nhất.

Và lúc này trách nhiệm đè nặng trên đôi vai Spencer. Anh phải đi theo dấu vết của Robert, đáp ứng khát vọng của gia đình. Gia đình rất vững chắc. Tổ tiên bên ngoại đến Boston cùng các cha Hành hương. Cha anh có nguồn gốc khiêm tốn hơn, nhưng ông đã lao động cật lực để vươn lên và tự bản thân ông đã ghi tên nhập học Trường Harvard. Ngày nay, nhiệm vụ hàng đầu của Spencer là làm được điều gì đó trong đời. Muốn vậy phải loại ngay cô gái đại loại như Crystal. Robert, tất nhiên là anh ấy đã lấy vợ. Anh ấy luôn chiều theo mọi mong ước của cha mẹ, còn Spencer, tuy, muốn sống ra sao cũng được. Nhưng bây giờ Robert đã qua đời, Spencer chợt nhận thấy rằng anh làm mọi việc là vì cha mẹ, anh như người đang lần bước đi trên một con đường chẳng bao giờ thích hợp và đột nhiên, có trách nhiệm phải thích hợp với con đường đó. Việc anh ghi tên học luật cũng xuất phát từ duyên cớ ấy. Còn bây giờ, quay về New York... Wall Street... Anh lơ mơ chưa thật hiểu con đường ấy, thế mà anh đã phải rút ngắn ba năm học thành hai năm, chẳng qua cũng chỉ vì mục đích kia. Nhưng anh cảm thấy Wall Street ngọt ngào. Không biết anh có thể khai thác được ở đấy điều gì bổ ích, dùng làm bàn đạp vươn tới một cái đích lớn lao hơn không. Nếu vậy có lẽ anh sẽ có khả năng đương đầu chịu đựng.

Spencer đưa mắt nhìn ra phía xa xa, nghĩ tới nơi anh đã để lại Crystal.

Đầu óc anh cứ quẩn quanh quay về trại chăn nuôi, thơ thần bên đồi... và cô gái trẻ đứng trên đu. Anh chỉ còn hai đêm ở đây. Hai đêm để rồi lao vào cuộc đời bất ngờ được thừa kế của Robert. Quái quỷ thế nào ông anh mình chẳng chịu sống sót cho mình được nhờ? Tại sao anh Robert chẳng sống để làm việc tại cái nơi đáng ghét Wall Street ấy?

Ông Harrison Barclay, bạn của cha anh, mời anh đến nhà chơi vào lúc tám giờ. Ông là thẩm phán liên bang, có những quan hệ chính trị tuyệt vời. Người ta còn kháo nhau rồi đây ông sẽ được cất nhắc vào Tòa thượng thẩm. Và cha Spencer nhắc đi nhắc lại thế nào anh cũng phải tới thăm ông ta vài tuần trước ông ta gọi điện báo cho anh biết anh đã thi đậu tốt nghiệp Trường Stanford và sẽ quay về New York làm việc tại những văn phòng luật sư nổi tiếng. Harrison Barclay rất hài lòng về anh và mời anh đến nhà dùng bữa tối trước khi rời khỏi chốn này. Đại

loại đây là một cuộc viếng thăm có tính chất ra mắt, Spencer hiểu rằng nó chỉ là một cuộc mở đầu cho cả một loạt các cuộc viếng thăm ra mắt sau này mà anh phải tập làm quen dần. Anh về tới khách sạn còn kịp thời gian tắm rửa, cạo râu và thay quần áo.

Ngôi nhà xây bằng gạch của ngài thẩm phán trông thật tuyệt vời. Nó nằm ngay tại chỗ góc đường Divisadero và Broadway. Người quản gia ra mở cửa cho Spencer và dẫn anh vào phòng ngoài. Tại đây anh nghe rõ tiếng cười nói rất vui vẻ từ phòng khách vọng ra, thật chẳng phù hợp chút nào với tâm trạng buồn đau của anh. Anh thoáng nghĩ mình không thể vượt qua được thử thách này. Anh phải trò chuyện, phải tỏ ra lễ độ, thông minh trước bạn bè của ông Barclay. Riêng anh, anh muốn tìm một chốn tĩnh lặng, ngồi suy nghĩ và mơ mộng về cái cô bé anh loáng thoáng biết. Anh biết ngày mai cô sẽ tròn mười sáu tuổi.

Vừa thấy anh bước vào phòng khách, ngài thẩm phán mừng rỡ kêu lên:

- Anh Spencer!

Spencer cảm thấy mình như chú học trò bị đẩy vào phòng đầy các giáo sư đang ngồi.

- Chào bác ạ.

Spencer vừa chào bạn của cha, miệng vừa nhoẻn cười cởi mớ.

- Tôi rất vui được gặp lại anh.

Ngày thẩm phán Barclay xốc nách Spencer dẫn anh giới thiệu với từng vị khách đang có mặt trong phòng.

Tối nay, gia đình mời mười hai khách. Nhưng đúng lúc sắp ngồi vào bàn ăn một vị gọi điện đến xin lỗi là không tới dự được vì bị bong gân khi chơi gôn. Như vậy chỉ còn có mười một người khách và vợ chồng chủ nhà là mười ba người ngồi ăn. Bà Priscillia Barclay rất kỹ con số mười ba nên đã phải lên gác nắn nì cô con gái là Elizabeth mười tám tuổi, có nét mặt duyên dáng.

Mười phút sau, Elizabeth bình tĩnh bước xuống thang. Cô đưa mắt nhìn những gương mặt quen thuộc. Trong đám khách có một cặp vợ chồng cô chưa thấy bao giờ. Mẹ cô giới thiệu họ là chỗ bè bạn cũ của bố cô, mới từ Chicago tới, ngoài ra cô còn thấy một khuôn mặt lạ nữa. Một khuôn mặt trẻ đẹp trai đang bình thản trò chuyện với bố cô và ngài thẩm phán Amistead. Khi đón chiếc cốc sâm banh trên chiếc khay bạc quản gia vừa bưng ra, Elizabeth đưa nhanh mắt nhìn anh ta, rồi cô tủm tỉm cười tiến đến bên chỗ bố cô đang ngồi.

- Này, này, tối nay chúng ta gặp may đấy, Elizabeth! - Ông Barclay vui vẻ nói. - Thế ra con cũng có một chỗ trống trong cái thời gian biểu chật kín để giành cho chúng ta à? Tuyệt!

Ông Barclay vòng tay ôm vai cô con gái. Ông rất quý cô.

- Mẹ có nhã ý mời con cùng dự bữa tối với các vị khách.

- Một sáng kiến tuyệt vời! Con đã biết ngài thẩm phán Armistead rồi, còn đây là anh Spencer Hill, ở New York. Anh ấy vừa tốt nghiệp khoa luật ở trường Stanford.

- Xin chúc mừng anh!

Elizabeth mỉm cười với Spencer. Cô gái có vẻ lạnh lùng và chắc là tuổi độ hai mươi mốt hoặc hai mươi hai. Cô ta xem ra thường đạt được điều mình mong muốn.

Spencer tự hỏi không biết Elizabeth làm gì trong đời. Chắc cô chơi quần vợt và cùng bạn bè hoặc cùng mẹ cô đi các cửa hàng mua sắm các thứ. Nhưng những lời giới thiệu của ông Barclay làm anh sững sờ.

- Mùa thu năm nay, Elizabeth sẽ vào học trường ở Vassar. Vợ chồng tôi muốn cháu theo học ở Stanford nhưng không thuyết phục nổi. Cháu quyết định sang học một trường ở phía đông và bỏ mặc hai ông bà già. Nhưng tôi hy vọng rằng đến mùa đông, Elizabeth sẽ bị cớ lạnh và rồi sẽ quay về đây. Hai vợ chồng tôi rất thương cháu.

Những lời của ông Barclay làm Elizabeth phì cười, còn Spencer ngạc nhiên khi biết chính xác tuổi cô. Những năm gần đây, các cô gái mười tám tuổi đã có nhiều thay đổi.

Elizabeth rất vui khi được ngồi cạnh Spencer Hill và cô nhận ra ngay đây là do mẹ cô đã bố trí.

- Ông Spencer Hill, ông có ý định làm gì với tấm bằng vừa nhận?

- Tôi đến làm việc tại New York.

- Ông đã tìm được việc làm chưa?

- Rồi, cô Elizabeth ạ. Tôi sẽ làm việc tại Văn phòng Anderson, Vincent và Sawbrook.

- Hay lắm!

- Cô có biết mấy ông ấy à?

- Tôi đã có dịp nghe cha tôi nói tới họ. Đây là văn phòng lớn nhất Wall Street.

- Nếu vậy thì quả thú vị thật, - Spencer khôi hài nói. - Mới mười tám tuổi mà đã có những hiểu biết rất rộng. Cô theo học ở Vassar là đúng chỗ rồi.

- Cảm ơn anh. Tôi đã dự các buổi ăn tối thế này suốt bao năm nay rồi. Thú thật mà nói, đôi lúc

cũng bổ ích đấy.

Cô gái này rất đáng chú ý và nếu Spencer không đang ở trong tâm trạng buồn rầu, hẳn cô đã chiếm được cảm tình của anh. Cô không tỏ vẻ biết nhiều và giữ bí mật, không lãng mạn, chẳng có sức quyến rũ. Nhưng cô được phú bẩm một trí thông minh sắc sảo và tính thẳng thắn có sức cuốn hút anh. Hơn nữa, với cách cư xử bình tĩnh và lịch sử, cô quả là người rất hấp dẫn và sự hấp dẫn của cô tăng theo nồng độ men rượu qua các cốc rượu anh uống cạn. Đây là cách kết thúc kỳ cục một ngày mở đầu bằng lễ rửa tội ở Alexander Valley. Nhưng Spencer không thể hình dung được Crystal sẽ ra sao nếu cô có mặt ở đây. Anh đã cố hình dung nhưng quả thật chốn này không phải là môi trường của cô ấy. Anh chỉ thấy trước mặt mình một cô gái, Elizabeth, với ánh mắt màu nâu, nhìn thẳng thắn và cách xử sự bộc trực. Tuy vậy, khi nghe Elizabeth nói, con tim anh vẫn nồng cháy dành cho Crystal.

- Khi nào anh rời San Francisco?

- Hai ngày nữa.

- Tiếc thật! Thế mà tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ đến thăm chúng tôi ở Lake Tahoe.

- Tôi rất muốn ghé về đây. Nhưng hai tuần nữa, tôi đã phải bắt tay vào công việc rồi. Tôi muốn thu xếp nơi ăn chốn ở ổn định trước khi chìm ngập vào đồng giấy ở Wall Street.

- Anh hài lòng chứ?

- Thật ra tôi cũng chẳng biết nói thế nào. Tôi cũng chẳng biết tại sao tôi lại học luật.

- Thế nếu không anh sẽ học gì?

- Ngành y.

- Tôi thích học luật. Sau khi tốt nghiệp ở Vassar, tôi sẽ theo học luật.

Khi cà phê đã được bưng ra, bà Priscilla Barclay mời các bà rút sang phòng khách để cánh đàn ông ngồi uống rượu tiếp. Vừa ra khỏi phòng ăn, bà kín đáo cảm ơn con gái.

- Cảm ơn con, Elizabeth. Không có con mẹ đã phải vất vả biết bao!

Elizabeth mỉm cười, trều mến ôm vai mẹ. Tuy đã quá sáu mươi tuổi, bà Priscilla trông vẫn còn xinh đẹp.

- Hôm nay con thấy vui lắm, mẹ ạ. Con rất mến anh Spencer Hill. Đặc biệt thấy mến sau khi nghe anh ấy bảo chưa có vợ.

- Elizabeth! - Bà Priscilla làm bộ bị choáng váng phần nộ kêu lên. Nhưng bà đâu lừa nổi cô con gái. - Anh ta quá già so với con. Anh ta phải gần ba chục tuổi rồi.

- Hợp thôi, mẹ. Anh ấy sắp vào làm việc cho Anderson, Vincent và Sawbrook.

Bà Priscilla đến nói chuyện với các bà khách. Một lát sau, cánh đàn ông cũng kéo sang phòng khách. Bữa ăn tối kết thúc ở đây. Spencer cảm ơn ông bà Barclay đã nồng nhiệt đón tiếp anh và cũng không quên chào tạm biệt con gái họ.

- Chúc cô may mắn tại Vassar.

- Cảm ơn anh.

Elizabeth có ánh mắt nhìn cởi mở, Spencer thực sự thấy mến cô.

- Chúc anh may mắn trong hoàn cảnh mới. Tôi tin chắc rằng anh sẽ thừa sức đảm đương nó.

- Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp nhau ở New York.

- Nhờ anh giúp đỡ em, khi Elizabeth tới New York, - bà Priscilla bảo.

Spencer lịch sự mỉm cười, anh chẳng hy vọng sẽ gặp lại Elizabeth. Cô ta còn biết bao nhiêu anh bạn trai trẻ ở trường. Hơn nữa, anh còn Crystal...

- Khi nào tới thành phố, báo cho tôi biết nhé!

- Thế nào tôi cũng sẽ báo cho anh.

Nụ cười cởi mở Elizabeth dành cho anh, làm anh thấy cô ta trông trẻ hơn. Lúc quay về khách sạn anh cho rằng cô sẽ học luật là phải. Sắm vai một phụ nữ có chồng, làm dâu và trò chuyện với mấy bà có chồng khác kể ra cũng tẻ ngắt.

Nhưng đêm đó anh chẳng nằm mơ thấy Elizabeth. Anh mơ tới cô bé tóc vàng màu bạch kim, mắt màu nền trời mùa hè... Một cô bé có tiếng hát làm tan nát con tim... Một cô bé ngồi trên đu, mắt nhìn anh, nhưng anh chẳng thể với tới.

Spencer ngủ dậy và đứng ngắm mặt trời mọc từ từ trên vịnh. Cách nơi đây một trăm năm chục kilômét, Crystal đi chân đất thơ thẩn trên đồng ruộng, nghĩ tới Spencer và miêng lầm rầm hát, cô tiến đến bên sông.

*

Hôm sau, Spencer dành cho việc thu xếp hành lý và chào tạm biệt bè bạn. Đột nhiên anh thấy

trĩu buồn và chẳng muốn rời California. Anh ngủ sớm.

Sáng hôm sau, Spencer đi máy bay về New York. Hôm nay là ngày sinh nhật Crystal tròn mười sáu tuổi.

Cha mẹ anh ra tận sân bay đón và anh được đón như một vị đã đi chinh phục miền xa đất lạ trở về nên anh thấy không thoải mái.

Tối hôm đó, anh mệt rũ và ngủ sớm.

Những ngày cuối hè từ từ trôi qua, Crystal giúp đỡ công việc trang trại và thỉnh thoảng tới thăm chị Becky.

Tom luôn vắng nhà, anh ta cùng ông Tad đi chăm sóc khu trồng nho hoặc ra tỉnh chơi với bè bạn. Còn Jared thì tranh thủ lúc rảnh liền biến đến chỗ cô bạn gái ở Calistoga.

Crystal đột ngột cảm thấy mình cô đơn, không biết trò chuyện và vui chơi với ai. Do đó, cô thường hay lui tới chỗ Hiroko.

Hiroko cũng cô đơn như Crystal. Lúc này chị mới biết rõ mọi người rất căm ghét mình.

Vào năm học, Crystal vẫn lui tới thăm Hiroko. Cô ngồi hàng giờ trước lửa ấm làm bài. Cô không muốn về nhà. Mẹ cô lúc nào cũng ở chỗ chị Becky, còn bà ngoại luôn luôn tìm cách quở trách cô. Người duy nhất trong nhà nói năng dịu dàng với cô là Tad, nhưng ông lại mới bị ốm. Ngay sau hôm Lễ Tạ ơn Chúa, Crystal thổ lộ với Hiroko nỗi lo ngại của mình. Ông Tad xanh xao, mệt mỏi và lúc nào cũng ho lụ sụ. Cả đời chẳng thấy bố ốm bao giờ, thế nhưng đột nhiên sức khỏe ông bị sa sút ghê gớm. Nếu ông có mệnh hệ nào, cuộc đời cô coi như chất dứt. Ông là người cổ vũ, đồng minh và bảo vệ trung thành của cô. Còn những người khác luôn tìm cách đổ lỗi, trách mắng cô về những điều cô chẳng hề sai phạm. Cô chẳng muốn suốt ngày cứ ru rú ở trong bếp, ngồi uống cà phê và làm bánh bích quy. Cô chẳng muốn ngồi lê đôi mách với những phụ nữ khác, lấy một người chồng như Tom và vác bụng mang thai của loại người như anh ta. Trong hai năm, Tom đã béo xệ, lúc nào cũng nốc bia, trừ những ngày cuối tuần vì người đã nòng nặc mùi rượu nặng whisky.

Crystal chẳng muốn sống như họ. Theo bản năng, cô thấy mình khác họ và cô biết rằng bố cô cũng đã nhận ra điều đó. Đôi lúc cô mơ ước trở thành minh tinh màn bạc, nhưng lúc này không thể rời bố cô đi được. Rồi sẽ có ngày... Giấc mơ Hollywood không lại chết trong cô... cả Spencer nữa. Cô kể Hiroko và Boyd nghe hết mọi chuyện, trừ thiện cảm của cô với Spencer. Hai người là những người bạn duy nhất, nên cô thường cười ngạ đến thăm họ.

Ít ngày trước Lễ Giáng sinh, ông Tad quá yếu không thể ra khỏi giường nên suốt mấy tuần liền, Crystal không đến thăm vợ chồng Boyd được. Và, cuối cùng, vào cuối tháng giêng, khi Crystal đến thăm họ, khuôn mặt tái nhợt của cô đã nói lên hết mọi điều, ông Tad đang mòn mỏi chờ chết.

dần. Crystal ngồi ở bếp nhà Hiroko và thút thít khóc trong lòng chị. Con tim Crystal như tan vỡ khi thấy bố ngày qua ngày sa dần vào cõi chết. Mọi người ở trại chăn nuôi, bà ngoại, và Olivia, Becky suốt ngày khóc lóc. Còn Jared đi suốt, anh không chịu nổi cái cảnh thấy bố chết dần như vậy.

Crystal ngồi hàng giờ bên ông Tad, động viên ông ăn, khẽ thở dài nhẹ nhàng đắp thêm chăn cho ông, đôi lúc, tuy ông đã ngủ, cô vẫn ngồi bên ông, nước mắt lặng lẽ chảy xuống má. Ông Tad luôn muốn có cô ngồi bên. Ông gọi tên Crystal lúc mê sảng, khi mở mắt, ông đưa mắt nhìn cô; hân hũu nhắc tới vợ, chẳng bao giờ đã động tới Becky. Bây giờ bà Olivia và Becky đã trở thành người xa lạ đối với ông, hết như Crystal đã xa lạ với hai người. Chính cô đã chăm sóc ông, giúp mẹ tắm rửa cho ông. Nhưng tình cảm triu mến của cô với bố chỉ làm tăng thêm nỗi oán giận của bà Olivia với cô. Song cô bỏ qua hết. Lúc này cô chỉ quan tâm chăm sóc bố. Những kỷ niệm bên Spencer làm cô dịu bớt nỗi buồn.

Becky lại có mang, Tom định điều hành công việc ở trại, nhưng gã lúc nào cũng say khướt nên ý định ấy vẫn chỉ là những ý định. Mỗi lần thấy gã đi xe ô tô về nhà, con tim Crystal lại run rẩy. Cô phải cố ghìm để khỏi nói thẳng vào mặt gã những suy nghĩ của cô về gã. Do kính trọng bố, cô đành lòng im lặng.

Crystal suốt ngày ngồi bên giường và cầm tay bố. Cô chỉ rời ông khi đi tắm hoặc xuống bếp ăn quáng quàng vài miếng gì đó. Cô chỉ sợ bố ra đi lúc cô vắng mặt. Cô nghỉ học và ra khỏi nhà đứng nơi hàng hiên mấy phút hít thở không khí trong lành hoặc ba chân bốn cẳng bước vội ra bờ sông trước khi trời tối. Tom đã có lần theo chân cô ra đấy và đứng nhìn cô ngồi giữa rừng trống, đắm mình trong suy tư, nghĩ tới bố, tới Spencer. Anh bật tin suốt sau hôm dự lễ rửa tội của bé William, nhưng cô chẳng ngạc nhiên. Boyd nhận được thư của anh và dịp Lễ Giáng sinh: anh sống vui vẻ ở New York. Anh còn viết thêm rằng khi nào ghé về California, anh sẽ thông báo cho biết. Bây giờ anh ở quá xa chẳng thể giúp cô được. Chỉ có chúa. Ngày nào Crystal cũng cầu nguyện Người phù hộ cho bố cô được sống. Tuy vậy, trong thâm tâm cô biết rằng đây là chuyện không tưởng.

Crystal lấy ghế ngồi bên giường ngắm nhìn bố ngủ. Ít phút sau, ông Tad mở mắt và đảo nhìn quanh. Ông trông tỉnh táo chưa từng thấy. Ông mỉm cười. Trái hẳn với mẹ cô lúc này đang nằm ngủ trên trường kỷ ngoài phòng khách, thấy bố cựa mình, cô liền bừng tỉnh và hỏi bố có muốn uống nước không.

- Không, bé của bố, - ông Tad nói, giọng hơi lạ. - Bây giờ con nên đi ngủ.

- Con không mệt.

Crystal muốn ngồi lại. Nếu cô rời bố, bố có thể bị chết. Chừng nào cô còn ở bên bố, chắc bố sẽ không chết.

-Bố ăn ít cháo nhé? Bà ngoại tối nay nấu cháo gà ngon lắm.

Ông Tad không muốn ăn gì. Ông gối đầu trên gối ngắm nhìn con, bụng cầu mong cho con được sống thoải mái, cho con gặp được người chồng tử tế và sống hạnh phúc.

- Đừng bao giờ bỏ nó, con ạ...

Crystal không hiểu bố nói gì liền hỏi lại:

- Bố bảo sao?

Giọng ông Tad cũng nhẹ nhàng như giọng Crystal, trong khi các ngón tay ông lùa vào tay cô bóp chặt hơn.

- Trại chăn nuôi... thung lũng, chỗ của con ở đây như đã từng là chỗ của bố. Bố muốn con được thấy thế giới bên ngoài một chút... chỉ có vậy...

Ông Tad hình như thấy khó thở.

- ... Nhưng trại chăn nuôi vẫn... mãi mãi.. ở đây dành cho con.

- Con biết chứ, bố.

Lúc này Crystal chẳng muốn nói tới chuyện ấy. Nó gọi cho cô nghĩ đấy là những lời chối chằng mà cô chẳng muốn nghe.

- Bây giờ bố cố một chút, bố!

Không. Ông Tad không còn thời gian nữa. Ông đã ngủ lâu và lúc này ông chỉ muốn một điều: trò chuyện với đứa con nhỏ tuổi nhất, cô con gái rượu, cô con gái bé bỏng của ông.

- Tom không đủ khả năng điều hành trại chăn nuôi.

Crystal biết quá rõ chuyện ấy, nhưng cô không nói gì.

Cô chỉ gật đầu:

- Và một ngày nào đó Jared sẽ thích làm một việc khác. Nó không yêu đất... như hai bố con mình yêu quá... Crystal, khi con đã đi đây đó và mẹ con ra đi, bố muốn con quay về đây... mong muốn con gặp một người đàn ông đối xử tử tế với bé của bố.

Ông Tad dịu dàng mỉm cười với cô gái, nước mắt lưng tròng, tay xiết chặt tay ông. Sau đó ông

nói tiếp:

- Con cố sống thật sung túc ở đây...

- Đừng nói chuyện đó nữa, bố...

Do quá xúc động, Crystal nói chẳng ra lời. Cô cọ nhẹ má cô vào má bố và dịu dàng hôn trán bố. Trán ông Tad đã lành lạnh và nhom nhóp.

- Bố là người đàn ông duy nhất con yêu quý.

Tuy nhiên, trong giây phút hoảng loạn, Crystal nghĩ muốn kể bố nghe về Spencer, nói với bố rằng cô đã gặp được người cô yêu thương... cô yêu thương say đắm... Cô đã đem lòng yêu thương người đó. Nhưng đây chỉ là một giấc mơ, như mơ các minh tinh dán trên tường. Spencer Hill không có thực trong cuộc đời Crystal Wyatt.

- Bây giờ bố ngủ đi, bố.

Crystal chỉ nói được có vậy. Mới nói dăm phút, ông Tad đã mệt tướng đứt hơi.

- Con thương bố, - Crystal thở dài, còn ông Tad nhắm chặt mắt.

Sau đó ông mở mắt, mỉm cười ngắm nhìn con gái.

- Bố cũng vậy, bố thương con, con gái bé bỏng của bố... Crystal dịu dàng, dịu dàng...

Nói đến đây, ông Tad nhắm mắt và thanh thản thiếp ngủ. Crystal để nguyên trong lòng tay ông, ngắm nhìn ông một lát, rồi ngả người ra lưng ghế.

Một phút sau, cô chìm vào giấc ngủ, cô đã quá mệt mỏi vì hàng ngày ngồi trông nom bố. Tỉnh dậy, cô thấy trời sẩm tối, căn phòng lạnh ngắt. Bố cô đã tắt thở, tay vẫn trong tay cô. Nhưng lời cuối cùng, những suy nghĩ cuối cùng, lời trăng trối của ông dành cho cô.

Crystal căng mắt nhìn, cô biết rằng ông Tad đã qua đời. Cô nhẹ nhàng gỡ tay ra khỏi tay ông. Cô đưa cặp mắt đắm lệ nhìn bố, rồi rời khỏi phòng, khép cửa lại. Cô lẳng lặng không báo cho ai biết, cầm đầu chạy ra bờ sông. Cô khóc cho vợi nỗi đau, người dội lên theo tiếng nước nở, cô nán lại đấy hồi lâu. Lúc quay về cô thấy mẹ khóc rống ở trong bếp, còn bà ngoại đang lặng lẽ pha cà phê.

- Bố cô đã chết rồi, - thấy Crystal bước vào, bà Olivia buông lời nói, giọng day nghiền.

Đây không phải là những lời nuối tiếc mà đúng ra bà lên án cô đã không ở nhà chăm sóc bố mà để bố chết. Cô chẳng dám nói rằng cô đã biết ông Tad tắt thở trước khi rời khỏi nhà và lòng tự hỏi chẳng rõ cô còn có thể làm được những gì hơn nữa để bố khỏi bị chết. Crystal nhớ lại lời bố

cô trước lúc tắt thở... “Bố muốn con quay về đây...”. Ông Tad biết rõ cô yêu mảnh đất này biết bao. Cô sẽ mãi mãi hình dung thấy dáng hình ông tại nơi đây, trong ngôi nhà này hoặc trên dãy đồi, đang ngồi trên mình ngựa hoặc lái máy kéo băng qua khu đồng nhỏ.

Jared được phái ra tỉnh lo liệu tang lễ khâm liệm ông Tad vào gần trưa. Sau đó bè bạn và bà con lối xóm đến chia buồn. Qua hàng nước mắt, bà Olivia đưa mắt nhìn Tom, vẻ đầy lòng biết ơn, còn Crystal cố che giấu nỗi căm giận của mình đối với gã. Cô rùng mình trước ý nghĩ gã sẽ điều hành công việc ở trại, nhưng bây giờ chưa phải lúc nghĩ tới chuyện đó. Cô chỉ nghĩ tới người cô yêu thương, đấy là bố cô. Lúc này ông đã ra đi, còn cô ở lại đơn độc, lo sợ và không được che chở bảo vệ giữa những kẻ xa lạ.

Hôm sau, ông Tad được đưa đến nơi an nghỉ cuối cùng tại chỗ rừng trống gần bờ sông. Crystal biết rất rõ nơi này. Cô thường tới đây ngồi suy nghĩ hoặc bơi tắm. Như vậy là bố cô vẫn ở bên cô, che chở và an ủi cô.

Trưa hôm đó, cô đến thăm Hiroko. Được tin, chị rất muốn đến chia buồn với bạn, nhưng nhận thấy không thể được. Chẳng ai cho chị vào nhà. Chị không ngờ Crystal lại tới. Cô bé nức nở nhào vào lòng chị. Hiroko đau đớn nhìn thấy bạn khóc như vậy. Không có bố, cuộc đời Crystal chẳng còn được như trước.

Crystal ở lại nhà Hiroko mấy tiếng đồng hồ, khi quay về trời đã tối. Bà Olivia đợi cô. Bà ngồi thẳng người trông như một chiếc cọc cắm trên tràng kỷ, vẻ mặt hăm hăm. Trong phòng không có ai.

- Cô đã đi đâu?

- Con thấy phải ra ngoài một lúc.

Đúng vậy, Crystal không chịu nổi bầu không khí nặng nề, mọi người tấp nập mang thực phẩm và đồ viếng đến. Nhưng cô đâu cần thực phẩm, cô cần bố cô.

- Tôi hỏi cô đã đi đâu?

- Ra ngoài, mẹ ạ.

- Cô đi ngủ với trai đúng không?

Crystal sững người nhìn mẹ. Cả mấy tuần nay cô chẳng rời khỏi nhà; thậm chí cô chỉ rời khỏi đầu giường bố để đi rửa mặt thôi.

- Đâu có, mẹ. Sao mẹ lại có thể nói điều như vậy, mẹ?

Nước mắt Crystal trào ra trước những lời đổ vạ điển hình của bà Olivia.

- Cô đang ngấm ngấm giờ trò gì đấy, Crystal Wyatt?

Tôi biết rõ cô tan trường vào giờ nào. Phần lớn cô chưa chịu về nhà trước khi trời tối. Cô tưởng tôi ngu đần hả?

Bà Olivia giận dữ và khó có thể tin được rằng bà vừa bị mất chồng. Bà già khóc sụt sùi hoá xác thành con rắn độc.

- Mẹ...

Vừa chôn bố xong đã lại bắt đầu căm giận và buộc tội.

- Rồi cô sẽ như con Ginny Webster thôi. Ẽnh bụng bảy tháng, may mà nó còn chịu cưới cho.

- Không đúng...

Vừa định cất tiếng nói, nước mắt Crystal đã trào ra. Cô vừa bị mất bố, thế mà người mẹ đẻ ra cô đã nặng lời buộc tội cô tới mức ấy. Cô vắng mặt chẳng qua là cô thường xuyên lui tới thăm chị Hiroko. Chị ấy sắp đến ngày sinh nở.

- Bố cô chẳng còn sống để nghe những lời dối trá của cô. Cô tưởng cô lạm dụng được tôi chắc. Đừng giờ cái trò ngựa cái động đực với tôi, Crystal Wyatt, cô có thể thu xếp va ly được rồi đấy. Tôi không thể nào chịu nổi cái kiểu len lén vụng trộm này. Gia đình này có lẽ có thói, rõ chưa!

Crystal trở mắt nhìn người mẹ tức giận bước vào căn phòng chồng vừa qua đời lúc tay vẫn nắm tay con gái. Cô con gái bây giờ chẳng có ai che chở.

Crystal từ từ quay về phòng và buông mình xuống chiếc giường Becky đã từng chia sẻ với cô. Cô tự hỏi không biết tại sao mình bị căm ghét như vậy. Chưa bao giờ cô tìm ta lời giải nằm ngay trong tình thương yêu của bố cô đối với cô. Ngoài ra, sở dĩ cô bị ghen ghét như vậy chẳng qua cô có vẻ duyên dáng tự nhiên... cách cô đi lại... con mắt cô nhìn những người khác. Vẫn để nguyên quần áo, Crystal nằm dài trên giường, cô nhận ra rằng cuộc đời cô không còn được như trước. Bố cô bỏ cô cho những con người kia. Căn phòng chìm trong im lặng, cô bật khóc và hoảng sợ.

Chương 4

Sáu tuần sau khi ông Tad qua đời, Hiroko trở dạ. Hàng ngày, Crystal đều ghé thăm chị. Sáng hôm nay vừa bước chân vào phòng khách, Crystal nghe có tiếng rên từ trong phòng Hiroko vọng ra.

Cô hốt hoảng chạy vào và thấy Hiroko ngồi co quắp trên giường.

- Đứa bé không chịu ra! - Hiroko nói. Chị thử hỗn hển.

- Hiroko, em sẽ giúp chị...

Nói xong, Crystal liền đi rửa tay. Cô đã đỡ đẻ cho ngựa và bò, còn người thì chưa lần nào. Nhưng trong tình thế hiện nay, cô không thể đứng khoanh tay bỏ mặc bạn trước khó khăn. Chẳng ai chịu đến giúp Hiroko. Bây giờ thì không thể đưa Hiroko đi San Francisco gặp bác sĩ Yoshikawa. Crystal thấy đầu đứa trẻ đã nhô ra.

- Đứa bé không chịu ra... - Hiroko hỗn hển nói. Boyd động viên vợ.

Hiroko rặn tiếp nhưng đứa trẻ vẫn chưa chịu ra. Crystal nhìn kỹ thấy cái thai ngửa mặt lên. Cần phải xoay thai. Cô ngược nhìn Boyd và giải thích. Nếu không xoay được thai thì hoặc thai hoặc Hiroko sẽ chết. Phải hành động gấp! Crystal không giục Hiroko rặn nữa.

Cô khẽ ấn tay lên bụng chị và thận trọng xoay nó. Hiroko kêu thét lên. Đúng lúc đó, cái thai nhô thêm ra ngoài được vài cm. Crystal liền động viên Hiroko rặn, Hiroko gần như muốn ngất, chị cảm thấy đứa trẻ đang từ từ rời khỏi người mình. Crystal sung sướng kêu lên khi đầu đứa trẻ đã ra hẳn bên ngoài. Người vẫn còn nằm trong bụng mẹ, đứa trẻ khóc chào đời.

Nước mắt tuôn trào, Crystal giúp đưa đứa trẻ lọt khỏi lòng mẹ. Tiếng rên của mẹ trẻ không còn là những tiếng rên đau đớn mà hoà cả tiếng cười, tiếng khóc khi chị nghe thấy đứa trẻ khóc. Một cháu gái rất kháu. Crystal đã cứu cháu và có lẽ cả mẹ cháu nữa.

- Cảm ơn... cảm ơn...

Hiroko mệt lả không nói được gì hơn, chị nhắm mắt quờ tay nắm chặt tay Crystal. Boyd bật khóc trước cảnh này. Anh trù mẩn nhìn vợ và đưa ngón tay xoa nhẹ má con rồi quay sang nói với Crystal:

- Em đã cứu sống cháu... Em đã cứu sống cả hai mẹ con...

Cháu gái rất giống mẹ và mang những nét của Boyd. Crystal vui vui tự hỏi không biết rồi đây mặt cô bé có những tàn hương không.

Cô trao đứa bé cho người mẹ, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Một lát sau Boyd cũng rời khỏi

phòng. Anh thấy Crystal ngồi trên bãi cỏ. Anh đưa mắt nhìn cô, vẻ biết ơn vô hạn.

- Chị ấy thế nào rồi?

- Cả hai mẹ con đều ngủ cả. Cả hai đều xinh đẹp.

Crystal mỉm cười và hỏi:

- Anh định đặt tên cho cháu thế nào?

- Jane Keiko Webster. Anh định đặt tên là Keiko thôi, nhưng Hiroko muốn cháu mang họ Mỹ. - Boyd đáp, giọng buồn rầu. - Keiko là chị Hiroko bị chết ở Hiroshima. Cảm ơn Crystal. Anh chị chẳng bao giờ quên em.

- Em cũng vậy.

Crystal lên ngựa ra về. Trên đường về, cô nghĩ tới Spencer.

Sau lần đỡ đẻ vừa rồi, Crystal thấy Boyd gần gũi tới mức cô muốn thổ lộ với anh. Nhưng cô nói gì với anh? Nói rằng cô phải lòng một người đàn ông hẳn đã quên cô? Hai người mới gặp nhau hai lần.

*

- Cô đi đâu suốt cả ngày vậy? Tôi phải tìm kiếm khắp mọi nơi.

Mẹ Crystal đợi cô ở bếp khi cô đỡ đẻ cho Hiroko trở về. Cô định kể hết cho mẹ nghe, nhưng nghĩ lại cô im lặng.

- Becky không được khỏe, cô sang bên ấy chăm sóc cháu William giúp chị.

Vẫn lại cái điệp khúc ấy.

- Vàng ạ.

Tới nhà Becky, Crystal thấy Tom đang ngồi nghe đài, nhà nồng nặng mùi bia. Phòng khách rất bừa bộn. Becky nằm hút thuốc và đọc tạp chí. Vừa thấy Crystal, Becky đã nhờ cô nấu ăn. Tom đưa mắt nhìn theo khi cô xuống bếp. Gã mặc áo may ô, nách thấm ướt mồ hôi chua loét. Gã thấy Crystal cực kỳ hấp dẫn. Vợ gã có mang một mối và luôn mồm rên rỉ. Mới một con, Becky đã để William nhếch nhác, bẩn thỉu. Sắp tới lại đẻ thêm đứa nữa. Chắc đứa thứ hai sẽ còn nhếch nhác bẩn thỉu hơn nữa và hẳn sẽ luôn mồm kêu đói vì mẹ chúng chẳng buồn nấu ăn.

Becky chẳng mở mồm cảm ơn Crystal một lời khi cô ra về.

Becky sinh nở sau khi Crystal học xong. Lần này chị ta đẻ con, rất giống bố. Crystal đã mười bảy tuổi.

*

Ông Harrison Barclay được cất nhắc vào Toà thượng thẩm. Spencer được mời tới dự tiệc mừng lễ đăng chức của ông.

Một năm đã trôi qua, anh đã làm được bao việc và gặp gỡ nhiều người anh thấy mến. Anh đã là phụ tá Văn phòng Anderson, Vincent và Sawbrook.

Nhà Barclay tổ chức tiệc lễ rất trịnh trọng tại khách sạn Mayflower.

Bà Priscilla Barclay nồng nhiệt đón tiếp anh.

- Được ông đến dự thật quý hoá quá, ông Hill. Ông đã gặp Elizabeth chưa?

- Dạ chưa ạ.

- Tôi vừa thấy Elizabeth quanh quần đâu đây. Cháu chắc chắn sẽ vui mừng khi được gặp ông.

Spencer lách người đến chúc mừng ngài thẩm phán, rồi vội đứng né sang một bên nhường chỗ cho cả một đoàn người dài đang chờ đợi đến lượt. Anh tiến đến bên quầy rượu, gọi một ly whisky, vừa uống vừa quan sát đám quan khách. Đến dự lễ có những nhân vật nổi tiếng và quan trọng trong nước, Spencer bỗng cảm thấy thực sự hài lòng là đã được mời tới đây.

Vừa uống một ngụm rượu, anh nhác thấy cô con gái nhà Barclay đứng bên một vị đã có tuổi. Trông cô già dặn và xinh đẹp hơn năm ngoái. Nhận ra Spencer, cô mỉm cười và anh liền tiến đến bên cô.

- Chào chị, chị khoẻ chứ?

- Được ông đến dự thế này, thật là vui. Bố tôi chắc cảm động lắm.

Spencer suýt phá lên cười. Giữa đám quan khách thế này, lẽ nào ngài thẩm phán Barclay lại có thể “cảm động” về sự hiện diện của anh chàng luật sư quèn như anh? Nhưng anh im lặng ngắm đường vai mềm mại của Elizabeth và thăm phục cách ăn mặc của cô.

Hai người trò chuyện một lúc, sau đó, khách được mời ngồi vào bàn tiệc. Spencer được xếp ngồi cạnh Elizabeth. Anh thầm nghĩ đây là do bà Priscilla Becky bố trí chứ không ngờ rằng chính Elizabeth đã xếp đặt như vậy khi cùng mẹ đi kiểm tra lại các chỗ của quan khách. Năm ngoái, sau lần trò chuyện với Spencer, cô đã vương vấn nghĩ tới anh và thất vọng đợi mãi

chẳng thấy anh đến Vassar tìm cô.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện khá tâm đắc. Tiệc tan, Spencer tiễn Elizabeth về. Trên đường, họ còn ghé vào một quán ngồi bên nhau uống sâm banh và lại trò chuyện tiếp.

Ngồi trong quán tranh tối tranh sáng, Spencer lặng người ngồi nghe Elizabeth nói. Giọng cô dịu dàng như mơn trớn vuốt ve. Ánh mắt cô luôn nhìn vào mắt anh. Trong giây lát anh thầm ước mong sao Crystal được như cô gái kỳ diệu này. Nhưng ngay sau đấy, anh thấy mình đứng là dó dẩn. Crystal là một cô bé xinh đẹp hoang dã. Cô rất xinh và dịu dàng. Đứng trước cô, anh thấy mình chìm ngập trong biết bao tình cảm khác nhau. Anh chẳng rõ Crystal suy nghĩ gì và sẽ ra sao khi cô lớn khôn.

Anh cũng chẳng rõ Elizabeth suy nghĩ gì trong đầu, nhưng anh linh cảm thấy chẳng có gì dịu ngọt. Cô chỉ nói những chuyện kiêu sang, những ông những bà luồn lách trên những bậc thang công danh và xem ra cô chẳng cần bất kỳ ai ngoài cha mình.

- Nếu chị được phép lựa chọn, chị chọn ai, Elizabeth?

- Một người quan trọng, - Elizabeth không úp mở nói.

Spencer mỉm cười. Elizabeth đã tự bộc lộ tất cả những gì anh suy nghĩ về cô: mạnh mẽ, thông minh, hoạt bát, có tham vọng và độc lập.

Spencer tiễn đưa Elizabeth về tận cửa nhà cô. Anh nhìn cô, vẻ rất nồng nhiệt.

- Khi nào anh đi New York?

- Sáng mai.

- Tôi ở lại đây vài ngày nữa giúp mẹ kiểm nhà. Tuần sau tôi sẽ quay về Vassar. Spencer... - Elizabeth nói nhỏ, thật khó nghe. - Anh nhớ gọi điện cho tôi nhé!

- Số máy của chị thế nào?

Lần đầu tiên, anh nghĩ có thể gọi điện cho Elizabeth, nhưng để làm gì anh cũng chẳng rõ nữa.

Một tháng sau, vào thứ bảy, Elizabeth đến New York thăm anh trai. Cô gọi điện cho Spencer. Cô báo cho anh biết mình hiện đang ở New York và muốn mời anh đi xem một vở kịch.

Spencer đến đúng giờ hẹn và thấy Elizabeth mặc bộ dạ hội màu đen cắt cực khéo, đội chiếc mũ nhỏ bằng nhung đen. Trông cô xinh đẹp, hấp dẫn.

Sau khi xem hát về, hai người đến Stork Club. Họ khiêu vũ, trò chuyện và vui chơi, sau đó

Spencer lại đưa Elizabeth về nhà. Trước khi chia tay anh hôn Elizabeth ngay tại ngưỡng cửa.

- Tối nay thật dễ chịu, - Elizabeth bình tĩnh nói.

- Tôi cũng thấy dễ chịu, - Spencer nói, - Đợt nghỉ cuối tuần sau, chị có ý định làm gì?

- Bận thi anh ạ, - Elizabeth mỉm cười đáp. - Chán ngấy phải không anh.

Cả hai đều cười và Spencer đề nghị cô quay về New York vào dịp nghỉ cuối tuần sau. Elizabeth sẵn sàng nhận lời. Và lần này họ hôn nhau nhiệt tình hơn.

Hai người ngồi trên tràng kỷ phòng khách trò chuyện và hôn nhau. Sau đó Spencer thấy hối hận. Giới của anh khác xa giới của Elizabeth. Hơn nữa, anh không yêu Elizabeth. Anh chỉ bị lôi cuốn về mặt thể xác. Anh rất thích cô, anh thích cái cảm giác mãnh liệt phảng phất quanh người cô, tuy vậy anh ý thức được rõ nụ hôn của cô thiếu hơi ấm tình yêu. Mọi thứ ở cô đều được tính toán kỹ lưỡng và lạnh lùng. Nhưng phải thành thực thú nhận, cô đã gây cho anh cảm giác lạ.

Elizabeth nói rằng Lễ Tạ Ơn Chúa năm nay cô sẽ về nghỉ ở nhà bố mẹ, tại San Francisco. Spencer hứa sẽ gọi điện cho cô. Khi anh gọi điện, cô mời anh tới Palm Beach cùng dự Lễ Giáng sinh.

Lễ Giáng sinh năm nay Spencer đến thăm Palm Beach nghỉ với gia đình Barclay. Hai ông bà Barclay niềm nở đón anh.

- Thế nào, - Elizabeth hỏi khi Spencer nằm dài trên bãi biển, - Anh vui chơi thoải mái chứ? - Spencer mỉm cười. Elizabeth thường hỏi đốp chát như vậy và anh thích tác phong này của cô.

- Tất nhiên, anh thấy khá thoải mái. Em thấy thế nào? Đây là thiên đường. Anh nghĩ rằng mình chẳng cần phải về New York làm việc cho vất vả.

- Tuyệt! Nếu vậy, em sẽ bỏ học và chúng mình cùng nhau chạy trốn sang Cuba.

Tuần vừa rồi trôi qua thật tuyệt vời và Spencer phải thú nhận rằng anh thấy thích cuộc đời dễ chịu này, tiếp xúc toàn những người lịch sự, có học, chuyện trò hấp dẫn và gặp những phụ nữ nghiêng nước nghiêng thành, người đeo đầy đồ trang sức quý. Anh đã dễ dàng làm quen với cuộc đời này. Nhưng để làm gì? Đây là cuộc đời của Elizabeth chứ đâu phải của anh. Dẫu sao, anh cũng thấy thoải mái, ít ra trong một thời gian.

- Bây giờ em đang theo học đều à? - Spencer xoay người lại nhìn Elizabeth.

Cô thật lộng lẫy trong bộ đồ tắm màu đỏ, nước da rám nắng làm nổi bật mái tóc nâu và cặp mắt sẫm. Spencer thấy cô quả là một cô gái xinh đẹp và anh thấy thích cô.

- Không đều lắm. Nhưng em thấy uống phí mất nhiều thời gian.
- Anh biết tại sao rồi. Rồi bỏ đây để quay về ghế nhà trường thì cũng vất vả đấy. Nhưng lúc đầu chính tự bản thân em đã chẳng đòi được học ở Vassar là gì?
- Đâu phải em muốn.
- Thì muốn trở thành luật sư, ít ra em cũng phải học chứ.
- Nếu vậy, em chẳng muốn làm luật sư nữa, - Elizabeth nói giọng đùa cợt.
- Nếu vậy cô định làm gì nào, thừa cô Elizabeth nhà Barclay? Ứng cử viên tổng thống?
- Chuyện đó em thừa sức, - Spencer nghiêm chỉnh khẳng định.
- Thế ông có thích một ngày nào đó sẽ ra ứng cử chức tổng thống không, ông Spencer Hill?

Cách xoay chuyển câu chuyện như vậy làm cho Spencer hơi khó chịu, nhưng anh vẫn phải mỉm cười. Elizabeth quả là một cô gái vững vàng và bố mẹ cô ta quá mạnh. Không thể giỡn lâu với những người như vậy được. Spencer thấy hơi chợn. Thực ra, tuy sống hơi quá trớn với Elizabeth, Spencer có tâm hồn dịu dàng và cần những thứ khác. Những thứ mà gia đình Barclay chẳng bận tâm nghĩ tới.

- Anh chẳng bao giờ có tham vọng làm tổng thống.
- Nghị sĩ vậy. Hoạt động xã hội rất hợp với anh.
- Sao em nghĩ vậy?
- Anh yêu mến mọi người, anh làm việc miệt mài, anh trung thực và thẳng thắn... Và... anh hiểu biết đúng về con người, - Elizabeth mỉm cười nói.

Spencer chẳng rõ liệu anh có thấy thích những gì Elizabeth vừa nói không. Anh im lặng, đưa mắt nhìn như xoáy ra đại dương. Liệu với cô ta, anh đã đi quá xa chưa? Có lẽ anh đã sai lầm khi nhận lời tới Palm Beach nghỉ với gia đình cô? Nhưng bây giờ thì đã quá muộn. Hai ngày nữa anh sẽ quay về New York và sẽ tránh mặt cô một thời gian dài. Cô gái nhìn Spencer trầm ngâm suy nghĩ mà trông thật tức cười.

- Thôi mà anh Spencer, đừng lo. Em chẳng kích anh đâu. Nghĩ sao em nói vậy.
- Elizabeth này, anh cảm giác em luôn đạt được điều em muốn. Anh nhấn mạnh chữ luôn đấy.

Và Spencer chẳng muốn là vật mà Elizabeth ước muốn. Ít ra thì cũng vào lúc này. Khi anh còn tỉnh táo. Xem ra anh chưa chắc đã giữ được lâu. Hai người là chỗ bạn bè tốt của nhau, nhưng hơi quá đà.

- Đạt được điều mình mong muốn, có gì xấu không anh?

- Chẳng có gì xấu cả, miễn sao đừng làm hại người khác, - Spencer bình tĩnh đáp.

Elizabeth nhìn xoáy vào tâm trí Spencer hỏi gặng:

- Thế điều em vừa nói có làm hại ai không, anh?

Spencer rùng mình.

- Ta xuống biển tắm đi, em.

Spencer chưa muốn trả lời. Anh chưa chuẩn bị chu đáo tìm ra những lời Elizabeth muốn nghe và chắc chẳng bao giờ tìm ra được. Anh thích nâng niu ve vuốt giấc mơ của một người đàn bà dịu dàng dễ thương, nồng cháy và đáng yêu... Elizabeth có những phẩm giá khác Spencer chưa thấy gần bó.

- Anh chưa trả lời em.

Elizabeth nhìn thẳng vào mắt Spencer và anh thấy không thể lẩn tránh được. Chỉ có cách duy nhất là nói thật bụng. Elizabeth đòi hỏi bất kỳ ai và Spencer lại còn hơn bất kỳ ai, phải chịu quy phục mình.

- Anh không biết nữa.

Elizabeth ngồi trầm ngâm một lát rồi lại nhìn thẳng vào mắt Spencer.

- Theo em, anh và em, ta hợp đồng hỗ trợ nhau rất tốt. Chúng ta có sức mạnh và trí tuệ để thực hiện những điều rất lý thú.

Elizabeth nói như hai người đang thảo luận với nhau một công việc kinh doanh buôn bán, do đó Spencer lại càng ngao ngán.

- Những điều gì? Điều hành một doanh nghiệp.

- Có lẽ. Hoặc ta lao vào chính trị. Hoặc đơn thuần là sống như anh trai Ian và chị dâu Sarah em.

- Với đàn ngựa và đám bạn bè của họ, với những cuộc đi săn và các câu lạc bộ của họ à? Elizabeth, anh chẳng muốn như họ đâu. Anh ước mơ những điều khác cơ.

- Những điều gì? – Elizabeth tò mò hỏi.

- Con cái. Em chẳng bao giờ nghĩ tới điều đó, đúng không em?

Elizabeth bối rối. Cô chẳng coi trọng vấn đề con cái.

- Chúng ta cũng có thể có con... - Cô chấp nhận. Nhưng trong đời còn biết bao chuyện quan trọng hơn con cái, - Elizabeth cố lái Spencer theo ý mình.

- Những chuyện gì? - Spencer hỏi, anh lại thấy rụng rời trước con mắt nhìn cuộc đời của Elizabeth. – Còn có những chuyện gì quan trọng hơn con cái?

- Thôi đừng làm bộ dờ dẩn nữa. Thành đạt, dẫn thêm một bước cao hơn nữa trên bậc thang sự nghiệp, dành được một vị trí trong xã hội.

- Như cha em?

Một lời chỉ trích quá lờ mờ nên Elizabeth không nhận ra.

- Đúng. Nếu anh muốn, một ngày nào đó anh sẽ vươn tới cương vị của cha em.

- Buồn một nỗi xem ra anh chẳng thấy ưng lắm, - Spencer buồn bã đáp. – Em hiểu cho anh chuyện đó chứ?

- Hiểu chứ! Theo em anh sợ. Sợ bị tóm gáy như trường hợp anh trai Robert của anh. Nhưng anh là anh, đâu phải là anh ấy, Spencer. Anh có cá tính riêng và biết bao thứ đang đợi anh nếu anh muốn tìm ra chúng.

Nhưng khổ một nỗi Spencer lại chẳng muốn tìm ra chúng. Và mặt khác, anh cũng chẳng muốn suốt đời ngồi lì ở chỗ Anderson, Vicent và Sawbrook giải quyết những vụ tranh chấp trong kinh doanh.

Khi đã đủ độ bay bổng, anh sẽ làm gì? Spencer chưa có dự kiến cho tương lai.

- Anh muốn có một sự lựa chọn đúng đắn.

- Em cũng vậy. Nhưng xem ra em nhìn xa trông rộng hơn anh.

- Sao, em dám nói chắc như đinh đóng cột vậy? Em mới được hai mươi tuổi. Em chưa biết gì mấy về cuộc đời.

Đột nhiên, Elizabeth nổi cáu. Elizabeth úp mở nói với anh về chuyện đính hôn, còn anh, anh có

cảm giác cô ta gạ bán một bất động sản, một chiếc xe hoặc một vật có giá trị. Và cô ta muốn chính anh phải cầu hôn. Nhưng anh chẳng cầu hôn và anh nghĩ rằng chẳng bao giờ ngỏ ý muốn lấy cô ta. Anh không yêu Elizabeth đến mức muốn hỏi lấy cô làm vợ.

- Em biết nhiều về cuộc đời hơn là anh tưởng đấy. Em biết hướng em phải đi, anh thì lại không như vậy.

- Có lẽ em có lý, - Spencer nói, rồi đứng dậy nhìn ra đại dương. - Anh xuống tắm đây.

Anh xuống nước và nán lại hơn nửa tiếng. Elizabeth không hỏi anh những câu hỏi khó xử nữa, nhưng những lời cô vừa tuyên bố đã làm anh xúc động mạnh. Sau đấy, anh tránh không nói gì để khỏi bị hiểu nhầm. Nhưng trước khi Spencer ra về, cô vào phòng anh để có một cuộc trao đổi mặt đối mặt cuối cùng. Lần này chẳng còn có thể lẩn tránh ánh mắt cô ta. Spencer cảm thấy như mình bị tróc nã.

- Em chỉ muốn nói với anh rằng em yêu anh.

- Elizabeth, đừng... Anh van em... Em đừng nói vậy.

Spencer thấy khốn khổ là anh không thể đáp lại rằng anh cũng yêu cô.

- Tại sao lại đừng? Và em vẫn giữ ý kiến về những lời em đã trao đổi với anh ở ngoài bãi biển. Theo em, bên nhau hai chúng mình có thể làm nên những chuyện lớn.

Spencer mỉm cười, đưa tay vuốt tóc.

- Anh mới là người phải nói ra những lời cầu hôn với em, cô bé ạ. Khi nào anh nói, lúc ấy em sẽ rõ sau.

- Em sẽ biết à? - Elizabeth hỏi vẻ giễu cợt.

- Em có thể tin là như vậy, - Spencer đáp khi kéo cô vào lòng hôn.

Elizabeth ghì chặt tay đến nỗi Spencer những muốn quỵr cô, chỉ là để cô biết rằng ai là chủ, ai kiểm soát tình thế. Nhưng, ý định của anh rơi tõm xuống nước. Đùa giỡn với cô thì chẳng khác nào chơi với lửa và sau chuyện đó, anh chẳng còn biết ai quỵr ai. Anh chỉ còn nhớ là hai người đã làm tình và con người cô đã làm nảy sinh ham muốn và đam mê. Anh có ý muốn không cưỡng lại được là chế ngự cô, chuyện ấy chỉ có thể thực hiện được ở trên giường. Elizabeth tỏ rõ khả năng một người tình giàu kinh nghiệm, chẳng cần tranh luận với cô, anh hiểu ra ngay cô không còn trinh tiết.

Elizabeth đưa anh ra sân bay và anh ngắm cô lúc lâu, không biết mình muốn gì. Anh cần phải có thời gian để suy nghĩ và rất muốn về ngay New York.

- Tuần sau em sẽ quay lại Vassar.

Spencer nhẹ nhàng ôm hôn Elizabeth và anh thèm muốn lại được làm tình với cô, chẳng qua chỉ là để nghiệm thấy cái cảm giác khó chịu là cô đã xỏ mũi anh.

- Em sẽ gọi điện cho anh.

Spencer khẽ vẫy tay chào Elizabeth trước khi lên máy bay và từ xa anh vẫn nhận ra cô trong tấm áo dài tắm nắng, mũ rộng vành, đôi mắt vẫn tìm kiếm anh tuy máy bay đã rời đất.

Do đó, Spencer cảm thấy lúc này anh chẳng bao giờ có thể bút ra khỏi cô. Nhưng có đúng anh thực sự vẫn muốn cô? Có lẽ Elizabeth đã nói đúng? Có lẽ cô có thể giúp anh tìm ra cái mà anh đã cố tìm? Anh chẳng tin chắc gì hết và khi máy bay tiếp đất trên lớp băng tuyết New York, anh hiểu rằng anh thấy thiếu vắng cô.

*

Năm nay, Lễ Giáng sinh ở trại chăn nuôi thật ảm đạm. Đây là Lễ giáng sinh đầu tiên sau khi ông Tad qua đời và hình như mọi niềm vui đã già từ họ. Becky cùng mấy con sang sống suốt ngày với họ và Tom đến ngay trước bữa ăn tối, người nồng nặc mùi bia. Gã trắng trợn chăm chăm nhìn Crystal. Khi Tom bỏ đi, Becky oà khóc và bù lu bù loa đổ tội cô em đã tán tỉnh chồng mình. Crystal sùng sốt hãi hùng, nhưng không thể nói thẳng ra rằng mình cực kỳ căm ghét Tom.

Sáng hôm sau, cả nhà đi lễ nhà thờ và bà Olivia chua xót khi nghĩ tới người chồng đã bỏ mình ra đi và nghĩ tới cuộc sống đã thay đổi biết bao kể từ ngày ông Tad mất. Niềm an ủi duy nhất của Crystal là những giây phút hạnh phúc khi cô đứng hát cùng dàn đồng ca của xứ đạo. Sau đó họ trở về trại chăn nuôi. Crystal kín đáo lên đi tặng quà Boyd và Hiroko.

Bây giờ bé Jane đã được tám tháng, bé bò đến quần chân Crystal để leo lên lòng cô.

Crystal sung sướng được đón Lễ Giáng sinh ở gia đình Boyd. Ngôi nhà anh ấm cúng và đầy tình thương yêu, khác hẳn với không khí ảm đạm bao trùm trại. Becky biết chuyện Tom phản bội chị và đã biết những chuyện người ta kể về Ginny Webster, nhưng chị ta đổ tất cả tiếng xấu lên đầu Crystal. Chị ta đay di đay lại là cô em gái đã để mắt tới chồng mình và bà Olivia mấy lần kết tội cô tiếp tay cho anh rể làm chuyện bậy. Crystal tấm tức khóc. Cô bị đổ tiếng oan, nhưng không thể minh oan với họ.

Ngay cả Jared cũng quay lưng lại chống cô. Qua một người bạn, anh ta biết chuyện Crystal đã đến thăm vợ chồng Boyd và Hiroko, nên đã nhiều lần dọa kể hết với bà Olivia. Mọi người ghét bỏ và cô chỉ sống trong giây phút đợi chờ đến thăm vợ chồng Boyd.

- Em chẳng rõ em đã làm gì nên tội, - Crystal ngồi khóc trước hai vợ chồng Boyd sau một ngày

trải qua ở trại. - Tại sao họ căm ghét em?

Sai bảo gì Crystal làm nấy, cô đã làm việc cật lực, hãn hữu cô mới dám cãi lại họ thế nhưng họ cứ cố tình hành tội cô.

- Tại vì em khác họ, - Boyd bình tĩnh đáp, - Em không giống họ, không suy nghĩ như họ. Và bố cô chẳng còn sống để che chở cô... Boyd đã nói đúng, nhưng cô không thể chịu cứ bị đối xử bất công như vậy. Cô đã làm gì nên tội?

Chẳng qua khi đẻ ra cô quá xinh đẹp. Một bông hồng đại mọc giữa đám cỏ hoang. Và họ quyết định đào tận gốc trồng tận rễ.

Crystal lau nước mắt. Không thể chung sống với họ, nhưng cô chẳng biết đi đâu. Lối thoát duy nhất đối với cô là rời khỏi thung lũng, nhưng cô muốn học cho xong như đã hứa với bố. Hơn nữa cô luôn nghĩ tới Hollywood. Nhưng còn quá sớm. Phải thi xong bằng tú tài, nếu cô chịu đựng được tới ngày đó. Và Crystal biết rằng mình sẽ chịu đựng được. Cô không chịu để mẹ và Tom Parker lái dắt sự tồn tại của cô. Về chuyện này cô quá giống bố. Cô quyết định dùng lòng kiên nhẫn để vũ trang cho mình. Khi nào học xong, cô sẽ ra đi.

Đi đâu cũng được, nhưng phải đi khỏi thung lũng. Bây giờ bố cô đã khuất núi, tình yêu của đối với Alexander Valley chẳng là gì. Những người sống quanh cô lấn át cô quá đáng nên cô chẳng hề bận tâm đến họ. Cô phải bỏ trốn trước khi có kẻ làm cô đau. Để có thể ra đi, cô chỉ cần chút tiền. Tháng giêng, Crystal ra tỉnh làm hầu bàn. Ngay chuyện đó cũng làm mẹ nổi xung. Bà coi cô là đồ dĩ thoã, đồ con gái lẳng lơ, kết tội cô muốn đi gặp đàn ông. Nhưng cô chỉ làm công việc của người hầu bàn. Thỉnh thoảng ông anh rể cô xuất hiện, gây chuyện rắc rối. Lần nào cô cũng tìm cách trốn xuống bếp rửa bát đĩa. Khách hàng tỏ ra tử tế với cô nên thưởng cô những khoản tiền rất hậu hĩnh. Khá nhiều người muốn cô tiếp mình nhưng cô làm bộ ngây ngô không biết họ muốn gì.

Chủ quán rất quý cô nên canh chừng không cho phép ai được lả lơ với cô. Ông ta cho rằng cô là người đứng đắn và luôn kính trọng bố cô. Ông cũng chẳng ưa gì Tom Parker, nhất là ông không ưa cung cách xử sự của gã với em vợ. Ông đã nhiều lần khuyên Crystal phải lánh xa khi gã quá chén, và ông đã nhiều lần khi trời tối, đưa cô về tận nhà.

Crystal giấu kỹ tiền dưới giường và cuối tháng 8 cô đã tích góp được bốn trăm đô la. Như vậy là cô đã đủ tiền mua vé đi Hollywood hoặc ít ra cũng đủ tiền bay bổng đến với tự do. Bây giờ cô chỉ còn chờ đợi giây phút lên đường. Chẳng còn bao lâu nữa. Nhưng mỗi ngày kéo dài như vô tận.

Bé Jane đã đầy tuổi. Crystal lên ngựa đến thăm bé vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời. Cô ở lại nhà Boyd suốt ngày mãi tới khuya mới ra về.

Crystal đưa ngựa về chuồng và lẩm bẩm vừa hát vừa tháo yên cương. Chợt cô nghe có tiếng

động ngay phía sau lưng, cô quay lại. Cô thấy Tom ngồi trên bó rơm uống rượu.

- Vui chơi thoải mái chứ, cô em vợ?

Ánh mắt Tom loé lên một ánh vẻ độc ác. Crystal giả vờ như không thấy gì, cô lẩn tránh ánh mắt gã, nhưng tay cô run lẩy bẩy tháo yên cương. Cô nghe tiếng chân Tom đang tiến lại gần.

- Cô em đã cưới con ngựa già này đi đâu? Cô em có chú bạn nhỏ ở ngoài thành phố à?

- Không. - Crystal đáp và xoay người lại.

Điều mắt cô vừa thấy làm cô hoảng hồn. Mắt Tom đỏ ngầu, chai rượu cầm trong tay gã đã uống hết một nửa.

- Tôi đi thăm bạn bè.

- Lại đến chỗ con mụ Nhật Bản ấy?

Gã biết những lời ngồi lê đôi mách và gã đã nói lại cho Becky nghe để vợ ton hót với mẹ chị ta.

- Không. - Crystal chối. - Bạn học ở trường.

- Thế à? Ai vậy?

Giọng gã khản đặc vì nốc quá nhiều rượu. Giọng Crystal bình tĩnh, nhưng trong lòng cô run sợ.

- Cái đó quan trọng gì đâu.

Crystal định rời khỏi chuồng ngựa, nhưng Tom túm chặt tay cô. Cô sửng sốt vội lùi lại, vấp phải chân Tom và lão đảo suýt ngã.

- Đi đâu mà vội thế?

- Tôi phải vào nhà với mẹ.

Crystal định nhìn thẳng vào mắt Tom, song cô thấy sợ. Tuy cô cao lớn nhưng vẫn không đủ sức chống chọi với Tom. Gã khoẻ như trâu vâm và về mặt nào đó, quá khoẻ.

- Mẹ... Chẳng hay ho dễ chịu, đúng không? Vào nhà với mẹ... Bà ấy quan tâm gì đâu. Hơn nữa bà ấy đang ngồi với Becky. Ắt lại ểnh bụng. Trời, cô em tưởng ả giỏi giang lắm đấy! Chẳng bao giờ cả, khi đã được một lần ả lại trướng bụng mang thai.

Crystal tỏ vẻ vỡ lẽ và định gỡ tay ra, nhưng cánh tay cô đã bị kẹp trong ê-tô. Rõ ràng là gã chẳng có ý định buông tha cô, ít ra là vào lúc này.

- Tao đã bảo mày đừng im mà, đừng không nào?

Crystal đành chịu, cô câm lặng vì hoảng sợ.

- Mày uống một chút rượu nhé?

- Không, cảm ơn. – Crystal tái mặt đáp.

- Nhưng mày sẽ uống mà.

Tom đưa một tay túm chặt cả hai tay Crystal, còn tay kia gã ấn miệng chai rượu vào miệng Crystal. Gã dốc chai, làm rượu đổ cả ra áo sơ mi của cô, cô ra sức vùng vẫy một cách tuyệt vọng gã vẫn tọng được miệng chai vào mồm cô.

- Dừng lại! Buông tôi ra... Buông tôi ra!

Tom cười hô hố và hể hả nhìn Crystal. Nước mắt cô dâng trào. Gã đột ngột vật Crystal ra đồng rơm người ta dự trữ cho ngựa.

- Cởi quần áo ra.

- Tom... Tôi van anh...

Crystal cố vùng dậy, chạy trốn, Tom túm chân cô, vật cô ra đất. Gã vứt chai rượu ra xa, rồi quỳ xuống.

- Dừng... dừng...

Cô không nói với gã là cô còn trinh tiết. Cô chẳng biết nói gì với gã. Cô oà khóc. Tom xé tan chiếc áo sơ mi cô đang mặc trên người.

- Mày vui vẻ cho những thằng khác, đừng không nào, cô em vợ? Nếu vậy, mày cũng nên tỏ ra đáng yêu với anh rể chứ!

- Mày không phải là anh tao... Dừng lại!

Crystal nắm chặt tay, tuyệt vọng vùng vẫy. Cô đấm Tom. Cô đấm thẳng vào mặt gã. Gã tức giận gầm lên, lại túm cô, tát mạnh một cái làm Crystal đau điếng.

- Đồ đĩ, tao bảo mày cởi quần áo ra cơ mà!

Một tay Tom lần tìm khoá quần jeans của Crystal, mở khoá rồi tụt quần xuống, tay kia gã đè mạnh cô xuống đất. Crystal nghĩ rằng Tom sắp bẻ gãy tay cô. Cô vùng vẫy kháng cự như con thú dữ, nhưng sức cô đọ sao được với gã. Mỗi lần cô chồm lên định ngồi dậy, gã lại vật cô xuống, chửi rủa và gán cho cô đủ mọi những tên tục tĩu. Cuối cùng, gã xé được quần gin rách toang, để lộ đôi đùi tái nhợt và run rẩy.

- Đừng... đừng làm thế... Tom... Tôi van anh.

Crystal khóc nức nở, Tom tiếp tục lột bỏ quần áo lót của cô, vẫn ghì chặt cô dưới bàn tay hộ pháp. Gã túm hai tay cô giơ cao trên đầu, đùi gã quặp chặt người cô. Thản nhiên trước lời van xin, Tom dùng bàn tay rảnh của gã kéo quần gã xuống. Crystal khép chặt đùi. Gã dùng một đầu gối tách rộng ra, Crystal chỉ kịp thấy gã vật người đè lên cô, rồi không giây phút lưỡng lự gã giúi mạnh, cổ lách đi vào người cô, mỗi lần gã giúi cô gí chặt xuống mặt đất cứng, cô lại gào lên và thở dốc hãi sợ.

Tom lại tát cô, lần này cô học máu mồm, máu chảy từ trong mồm cô xuống gáy. Gã vẫn hiếp cô. Da lưng Crystal trầy trụa sây sát, cô nghẹt thở vì đau đớn và hãi hùng. Tom lại đánh cô, nhưng cô chẳng còn đủ sức chống lại. Cô nằm kiệt sức và bất động trước kẻ hãm hiếp mình đang thỏa mãn kéo lại quần. Gã đến nhặt chai rượu, tu một ngụm, rồi mỉm cười, liếc nhìn Crystal.

- Tốt hơn hết mày nên rửa ráy trước khi vào trong nhà, cô em vợ ạ.

Miệng vẫn nhếch cười, Tom rời khỏi chuồng ngựa, đóng mạnh cửa sau lưng gã, gã về bên vợ, để mặc Crystal nằm dài trên đất lạnh buốt, mình mẩy bị thương, chảy máu, lòng những muốn tự vẫn chết. Cô cứ nằm như vậy khóc cho tới khi cạn nước mắt. Một hồi lâu sau, cô lê trên đầu gối và lảo đảo lết đến bên vòi nước bắt cho nước chảy vào các máng ngựa uống. Cô vận để nước chảy lên người, rửa mặt và tay, rồi cô nhìn thấy quần gin Tom đã xé rách toạc, mấy mảnh quần áo lót và vết máu Tom để giày trên mình cô khi gã chiếm đoạt. Sau đó, Crystal lại rên rỉ ngã lăn ra đất. Cô không thể quay vào nhà trong tình thế này. Cô không thể giải thích được với họ. Cô không thể hé răng nói với ai. Người ta kết cô đủ mọi tội lỗi.

Crystal lảo đảo đứng dậy, lê bước đến bên con ngựa già, nắm bờm dắt nó ra ngoài rồi leo lên lưng nó. Cô cho ngựa từ từ bước băng qua cánh đồng mát mẻ giữa cảnh trời khuya tiến về phía nhà Boyd và Hiroko. Cô mới chia tay họ trước đây hai giờ, khi thấy ánh đèn từ ngôi nhà họ hắt ra, cô oà khóc. Cô đau ê ẩm khắp mình, người giãy dầy máu và gần như loã lồ. Con ngựa già dùng chân ngoài vườn, Crystal trườn người xuống đất. Đứng bên cửa sổ, nhìn thấy cô Boyd vội lao ra ngoài nhà, Hiroko đứng bật dậy.

- Crys... Trời ơi! ... Trời...

Boyd ngỡ cô bị một kẻ nào toan giết hại. Cô ngã lăn dưới chân hai vợ chồng Boyd và ngất lịm.

*

Boyd bế Crystal vào nhà, đặt cô nằm trên giường. Anh đưa đứa bé ra chỗ khác để Hiroko ngồi bên cô dùng khăn thấm nước nóng lau mình cho Crystal. Chị nhẹ nhàng băng các vết thương, khi thấy lưng cô, chị thốt lên một tiếng kêu. Hai chân và miệng Crystal cũng bị giập và ứa máu.

Cô gái nằm trên chiếc giường cô đã từng đỡ để giúp Hiroko và thút thít khóc.

Sáng hôm sau, cô thấy mình ngồi trong bếp nhà Boyd, mắt nhìn hai vợ chồng họ với vẻ hoàn toàn bất lực. Hai vợ chồng họ là những người duy nhất cô dám giáp mặt. Boyd đưa cô một tách cà phê, cô lại nức nở khóc.

- Anh lấy xe tải con đưa em về nhà. Em nói cho mẹ em biết đêm qua em đã ngủ ở đâu. Sau đó, anh rẽ đến gặp cảnh sát trưởng.

Crystal nặng nhọc lắc đầu. Cô thấy cơn đau dội lên từng tấc vuông trên người, đêm qua cô không ngủ được, mắt cô bị Tom đánh thâm tím nên nhìn mọi vật đều mờ mờ. Không có mái tóc vàng hoe, chẳng con ai dám bảo cô là Crystal. Cô không muốn đến gặp cảnh sát trưởng. Tom sẽ giết cô.

- Em không thể làm như vậy được

- Thôi đừng nghĩ quẩn nữa, - Boyd trách cô, lòng anh sôi lên muốn chạy đi giết ngay Tom.

- Em không thể gây chuyện đó cho chị Becky và cho mẹ em.

- Em điên rồi à? Cái thằng đểu ấy đã hiếp em.

Crystal lại khóc, Hiroko nắm chặt tay cô.

- Tên đó phải bị trừng phạt vì đã gây ra chuyện này. Anh Boyd nói đúng đấy.

Nhưng Crystal chỉ im lặng nhìn họ. Đây là nỗi nhục của cô. Cô chẳng còn cảm thấy gì nữa: cô giận điên người, khiếp sợ và tan nát. Lỗi có phải tại cô không? Suốt thời gian vừa qua, cô đã vô tình khêu gợi gã? Hoặc đây là một sự trớ trêu nhằm trừng phạt nhan sắc của cô? Cô chẳng rõ nữa, nhưng thôi, tất cả những điều đó còn quan trọng gì nữa đâu. Đã muộn quá rồi! Và Crystal thấy mình có thêm một lý do nữa để bỏ chạy khỏi thung lũng, nơi cô đã từng yêu quý nhường nào và lúc này cô thấy rất căm ghét.

- Em chẳng nên để gã phủi sạch tội lỗi như vậy, Crystal, - Boyd cố nén cơn giận trào dâng trong lòng, bình tĩnh bảo cô. - Để anh đưa em về nhà.

Suốt tối qua đến tận chiều tối nay, họ đã không báo gì với Olivia. Hai vợ chồng chỉ lo chăm sóc

Crystal. Cô để lại ngựa trong vườn, leo lên xe ngồi cạnh Boyd. Cô âm thầm lặng lẽ và tự hỏi không biết phải làm gì bây giờ. Trước khi xe lăn bánh, Hiroko ôm chặt cô vào lòng. Crystal cảm lạnh vì oán giận, nuối tiếc và nhục nhã.

Boyd bước theo Crystal vào nhà. Bà ngoại Minerva đang lúi húi trong bếp và chợt thấy cháu đứng giữa phòng khách, mặc chiếc quần jeans ướt của Boyd mặt bầm tím, tóc rối bù. Bà cụ chạy đi gọi con gái Olivia. Một lát sau, bà Olivia bước vào, mình mặc chiếc áo choàng tắm.

- Mày đã ở chỗ quỷ quái nào hả? Ôi, trời...

Sau đó, bà ta quay lại vặn Boyd:

- Anh làm gì ở đây?

Sau ngày lấy Hiroko, anh chẳng còn được trại chăn nuôi đón tiếp nồng nhiệt.

- Tôi đưa cô ấy về. Cô ấy đã ở chỗ chúng tôi tối qua.

Boyd chẳng ưa ánh mắt của bà Olivia nhìn Crystal. Anh không thấy nó để lộ chút thương xót mà chỉ đầy vẻ trách móc. Bà ta không nhắc chân bước lại gần Crystal, coi như không nhìn thấy cô. Boyd đỡ Crystal ngồi xuống.

- Cô đã làm gì mà để đến nông nỗi này?

Boyd giận điên lên và quay lại báo cho bà ta biết điều mà Crystal không thể nói ra được:

- Con rể bà đã hãm hiếp cô ấy.

- Nói dối! – Bà Olivia gào lên và nhảy bổ tới bên Boyd. – Ra khỏi đây ngay! Tôi mới có quyền xét đoán chuyện đó. Còn anh, sao anh dám đem đặt chuyện ấy nói xấu anh rể nó?

Crystal sững sờ ngược mắt nhìn mẹ. Mẹ cô chẳng cần biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Không cần phải quanh co làm gì: người đàn bà này căm ghét cô. Có lẽ bà ta đã căm ghét từ lâu.

Nhưng bây giờ điều đó chẳng quan trọng nữa. Đối với cô thế là hết. Trong một đêm, cô đã trở thành một phụ nữ và sợi dây cuối cùng ràng buộc cô với gia đình đã bị cắt đứt.

Lúc này Boyd không còn ghì nén nổi cơn giận dữ.

- Bà nhìn cô ấy mà coi! Lẽ ra tối qua cô ấy phải nằm bệnh viện, nhưng cô ấy sợ.

Nói đến thế bà Olivia vẫn chưa chịu chuyển.

- Nó là một con đĩ rạc đĩ rầy. Tối qua mày đi với thằng nào? Mày cũng chẳng buồn về nhà nữa.

- Con đã về... Tom ở trong chuồng ngựa... Anh ấy đã giữ con lại. Anh ấy đã uống rượu.

Crystal lờ mờ nói. Tối qua, có một cái gì đó đã chết trong lòng cô, một cái gì đó, đã từng đem lại cho cô bao tình cảm yêu quý mẹ mình, nhưng sẽ chẳng bao giờ giữ được nữa. Họ đã phản bội cô.

- Tao đến phải tống cổ mày ra thôi! Về phòng đi!

Boyd không còn tin ở chính tai mình. Anh quay sang nhìn Crystal, ánh mắt đầy tình xót thương.

- Em đi với anh, Crystal. Đừng ở lại đây nữa.

Nhưng Crystal đã từ chối. Cô có chuyện cần phải thanh toán ở đây và chùng nào chưa giải quyết xong, cô sẽ không đi đâu, dù phải trả giá đắt thế nào, cô cũng chẳng sợ. Sau đó, cô sẽ đi. Kể cũng lạ, Crystal cảm thấy mẹ cô đã đoán được ý định cô sẽ bỏ trốn, nên bà hí hửng ra mặt. Cô không rõ lý do, nhưng cô cảm thấy Olivia muốn cô rời khỏi trại chăn nuôi. Cô sẽ ra đi, nhưng vào lúc cần thiết. Khi nào cô chuẩn bị xong xuôi đâu và đấy.

- Crystal... anh van em, - Boyd nài nỉ. – Em đừng ở lại đây nữa.

Crystal không nhúc nhích. Cô nhìn Boyd nhưng không thấy, cô chỉ tập trung suy nghĩ xem mình phải làm gì. Mẹ cô chạy đến bên cửa, mở toang cửa ra.

- Tôi đã bảo anh ra khỏi đây cơ mà. Boyd Webster. Anh nghe rõ chứ?

- Không, - Boyd đáp lại, tay khoanh trước ngực, vẻ cương quyết.

- Có phải để tôi đi gọi cảnh sát trưởng không đấy?

- Xin mời bà, bà Olivia.

- Thôi, anh Boyd... - Cuối cùng, Crystal đành can anh. - Ổn thôi mà anh, em hứa với anh đấy. Anh nên về đi...

Boyd không muốn bỏ mặc Crystal, nhưng ánh mắt cô nhìn anh, vẻ năn nỉ. Lúc này cô thấy bình tĩnh và tự tin. Boyd lưỡng lự một lát, rồi từ từ bước ra cửa, mắt nhìn Crystal vẻ nhẩn nhục.

- Anh sẽ quay lại, - anh nói, khi đóng sầm cửa sau lưng.

Một lát sau, chiếc xe tải nhỏ của anh rồ nổ máy.

Định quy kết Crystal đủ mọi tiếng xấu, mẹ cô tiến lại gần cô, bà ta vẫn không biết cô đang chuẩn bị chuyện gì. Bà ta giơ tay định đánh Crystal, cô túm tay bà chặt đến nỗi bà Olivia phải nhăn nhó. Sau đó, bà ta hốt hoảng, đột ngột lánh ra xa.

- Không, không được đụng vào người con, mẹ nghe rõ không? Con không thể chịu đựng được nữa, mẹ... mẹ, Tom và tất cả mọi người ở đây!

Crystal gào lên, mắt long lanh tức giận. Cô căm ghét tất cả những người trong gia đình. Cô căm giận họ về những điều họ đã gây ra cho cô, về tình yêu họ đã chẳng bao giờ dành cho cô và những lời lăng nhục họ thường xuyên xả xói cô. Hành vi ghê tởm tối qua của Tom đối với cô là đỉnh cao. Và trong giây lát, cô tự hỏi không biết có phải sau khi bố cô qua đời, bà Olivia mới đối xử khác với cô và Tom mới dám đụng vào người cô. Tom chẳng còn coi ai ra gì. Ai dám đụng đến gã?

Hôm nay gã sẽ biết ai dám đụng đến gã. Crystal lách qua sau lưng mẹ tiến đến bên tủ ông Tad cất súng ống. Mấy khẩu súng vẫn còn ở đây, trừ khẩu Jared đang sử dụng. Crystal lấy ra một khẩu, rồi gào to. Đúng lúc đó Jared bước vào và sững sốt thấy cảnh đang diễn ra trước mắt mình.

- Chuyện gì vậy...? Crys... Lạy chúa, em định làm gì thế?

Jared nhận thấy ánh mắt dữ tợn của Crystal và tưởng rằng cô đe dọa mẹ. Bà Olivia vẫn cất lên những tiếng rít ròi rạc, trong khi đó cụ Minerva hoảng sợ đứng chết gí một chỗ như trời trồng.

- Tránh ra chỗ khác đi, anh Jared!

Crystal chĩa súng về phía Jared, trong giây lát, anh ta tưởng cô bị điên.

- Đưa cho anh khẩu súng!- Jared hét to bảo, giơ tay đón khẩu súng.

Nhưng Crystal dùng báng súng ngăn Jared, cô chỉ muốn cho anh trai thấy rõ quyết tâm của cô.

- Nó đi giết Tom đấy! - Bà Olivia gào lên.

Crystal quay lại nhìn bà ta, ánh mắt để lộ rõ vẻ tức giận chưa từng thấy, cơn bực tức tích tụ trong cô ngày một mãnh liệt suốt bao tháng ròng, nảy sinh từ sự bất lực và nỗi tuyệt vọng, từ lòng u buồn do bị mất bố và sự thất vọng khủng khiếp khi thấy Tom phá tan tất cả cơ ngơi của ông Tad đã bỏ biết bao công sức vất vả gây dựng nên. Nhưng không ai hiểu rõ điều đó.

- Tất nhiên là con đi giết nó đây!

Crystal nhìn thẳng vào mặt Jared, tất cả mọi dấu vết tuổi thơ đã bị xoá sạch trong cô. Mặt tím

tái vì tức giận, và đầy vết đòn, tóc buông xoã, trông cô vẫn xinh đẹp.

- Nếu anh muốn biết lý do tại sao, anh cứ ra chuồng ngựa sẽ biết.

- Anh ta còn gây ra chuyện gì nữa.

Jared nghĩ rằng Tom say rượu và bắn chết một con ngựa. Nhưng ý định trả thù của em gái làm anh lo sợ hơn.

- Anh đi mà hỏi hần, - Crystal đáp và đưa ánh mắt lạnh như băng giá nhìn anh trai.

- Đừng tin nó! – Bà Olivia kêu lên. - Nó nói láo đấy!

- Sao mẹ lại nói vậy, mẹ! - Crystal nói, giọng bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Mũi súng vẫn chĩa vào hai người, Crystal xem ra đã có niềm tin mới. Cô không còn là nạn nhân của Tom, cô đi giết gã về chuyện gã vừa gây ra, ý nghĩ ấy tăng thêm sức mạnh.

- Sao mẹ cứ nghĩ rằng hần chẳng làm điều gì xấu? Sao mẹ cứ luôn cho rằng con sai?

Crystal đột nhiên oà khóc, nhưng đấy là những giọt nước mắt tức giận hoà lẫn nỗi buồn. Thật đau lòng biết bao khi phải công nhận rằng mẹ để rút ruột ra mình lại không yêu quý mình.

- Mẹ nhớ lại...

Nắm chắc khẩu súng của bố, tay Crystal run run.

- Mẹ nhớ lại đi... hồi con còn bé, mẹ... Hồi đó mẹ yêu quý con, đúng không mẹ? Mẹ đã bảo con chẳng bao giờ nói dối như anh Jared hoặc chị Becky... Con chưa bao giờ biết nói dối... chưa bao giờ... Con cũng yêu quý mẹ.

Crystal choáng voáng giây lát, cô lão đảo.

- Thế tại sao bây giờ mẹ lại ghét con? Từ sau ngày bố con mất, mẹ xử sự như con đã làm gì xúc phạm mẹ... nhưng chưa bao giờ... chưa bao giờ con làm một điều gì như vậy. Đúng không nào?

Crystal nêu câu hỏi này với ba người đang đứng nghe cô nói, thoát đầu không ai trả lời cô, cuối cùng bà Olivia quyết định lên tiếng đáp, giọng hằn học:

- Mày biết rõ mày đã làm gì rồi. Mày đã nịnh hót bố mày, đúng không nào? Mày ca hát cho bố mày nghe, mày cưỡi ngựa như con lang thang với bố mày đi khắp nơi ngoài đồng... và cuối cùng mày lại phỉnh nịnh ông ấy...

Bà Olivia chưa xót nhìn Crystal, cô vẫn chưa rõ nguồn gốc nỗi bức tức và oán giận của mẹ mình. Những lời bà Olivia vừa nói chẳng ăn nhập gì vào đây cả.

- Mẹ nói gì vậy?

- Mà mày thừa biết tao nói gì rồi, con ranh con tinh quái. Mày đã đạt được điều mày muốn, đúng không? Nhưng mày chẳng đạt được gì ở tao, chừng nào tao còn sống.

Bà Olivia đột nhiên hoảng sợ. Thấy Crystal tay lăm lăm chĩa súng vào mình, bà ta tưởng cô sắp giết bà ta. Nhưng cô chạy xô ra cửa, Jared hốt hải định tóm cô lại, song vô ích, cô luôn lạnh lẽo hơn anh, Jared đuổi theo cô băng qua cánh đồng, cô giơ súng lên trời bắn chỉ thiên có ý muốn khuyên anh trai đừng tiến sát cô. Jared chưa rõ chuyện gì đã xảy ra. Do đó anh cố can ngăn Crystal để em gái không gây điều đại dột chống lại Tom hoặc thậm chí cả Becky và con cái chị ta. Hình như Crystal đã bị loạn trí. Kẻ nào đã gây nên chuyện này?

Tom nghe thấy tiếng hai người ầm ầm chạy đến chỗ gã, tuy họ vẫn còn đang ở cách xa. Thấy Crystal cầm súng chạy, gã liền lấy súng của mình ra. Khi cô chạy tới, gã đang đứng ngoài thềm, súng lăm lăm trong tay. Crystal bắn hai phát chỉ thiên, như vậy cô chỉ còn bốn viên đạn. Becky bấu chặt sau lưng Tom và gào thét như người đang lên cơn điên. Chị ta cảm thấy sắp xảy ra một chuyện khủng khiếp.

- Anh đứng làm gì ở đây? – Becky hoảng sợ kêu lên. Tom liền thô bạo đẩy chị ta ra và quát vọt vào nhà ngay với các con.

Becky vội vào nấp trong phòng khách đúng lúc Crystal chạy tới trước mặt Tom, tay run run chĩa súng về phía gã. Jared hỗn hển gần đứt hơi cũng chạy tới.

- Bỏ súng xuống đi em, - anh bình tĩnh nói.

Tom nhả nở cười. Gã say như thường lệ, ngón tay gã xiết chặt khẩu súng chĩa về phía Crystal.

- Rất vui được gặp lại em, - gã điềm tĩnh nói, - Đây là một cuộc hỏi thăm xã giao hay em muốn cùng Jared đi săn?

- Anh Tom, - Jared van nài, - anh bỏ súng xuống đi. Cả hai người, hãy dừng lại!

Jared hốt hoảng. Cả hai đều điên rồi. Anh nhìn kỹ em gái, và chợt nhận ra em đã gặp chuyện gì. Anh liền muốn giật ngay khẩu súng trên tay em gái để tự mình bắn chết tươi tay anh rể. Nhưng anh không thể giằng súng của Crystal. Cô vẫn chĩa súng vào đầu Tom, song sau đó cô hạ nòng súng chĩa vào chỗ giữa hai đùi, bẹn gã.

- Tao đến cảm ơn mày về chuyện tối qua, - Crystal nói, giọng đầy căm giận. – Mày sẽ chẳng bao

giờ gây ra chuyện đó với ai nữa, đúng không Tom?

Crystal những muốn gã sợ, gã khóc lóc, van xin như cô đã từng lâm vào cảnh đó tối qua, nhưng gã chỉ nhìn cô và nhếch mép cười mỉa.

Do đó, chẳng cần cảnh cáo gì hơn nữa, Crystal nhắm chỗ giữa bẹn gã và bóp cò, nhưng cô đã bắn hụt. Không đợi suy nghĩ xem mình có bị thương vào đâu không, Tom nổ luôn hai phát súng vào cô, một viên đạn rớt sát tai cô. Hoảng hốt trước tiếng súng, Crystal ngoảnh lại và thấy Jared ngã gục sau lưng mình. Một viên đạn xuyên qua sọ Jared, máu bắn văng khắp nơi, anh chết tươi. Crystal quỳ xuống bên anh trai và lắng nghe một tiếng kêu thét từ xa xa dội lại.

Một lát sau, cô chỉ còn nhớ tới ánh mắt của Tom cúi nghiêng nghiêng bên cô và những tiếng gào thét của Becky. Cô nâng người Jared đỡ trên tay cô, rồi nức nở khóc.

Tất cả là do lỗi tại cô. Lẽ ra cô nên tự sát, Jared đã chết... đã chết... Tom bình tĩnh đón chiếc súng nơi tay cô và quay vào nhà để gọi điện báo cảnh sát trưởng.

*

Nửa giờ sau cảnh sát trưởng tới, Jared vẫn nằm trên tay Crystal. Người ta kéo cô ra xa để hỏi cung.

Sau khi biết rõ hành vi của Tom tối qua, mọi người kéo vào chuồng ngựa để xem xét vết máu Crystal còn đọng thắm trên nền đất. Sau đấy cô được đưa vào bệnh viện, có Hiroko và Boyd đi cùng. Tại bệnh viện, hai vợ chồng Boyd ký vào tờ khai xác nhận hiện trạng họ đã thấy Crystal tối qua và người ta chụp ảnh những vết bầm tím trên người cô. Đáng lẽ phải giam giữ Crystal, cảnh sát trưởng đã thả cô về với hai vợ chồng Boyd. Hai vợ chồng đã cùng Crystal ra toà hội thẩm.

Lẽ ra Crystal bị kết tội mưu toan giết người, nhưng Tom đề nghị xin được rút đơn kiện cô, như vậy đương nhiên gã bị kết tội hiếp dâm và giết người. Thẩm phán đành phải tuyên bố đây là một vụ tai nạn và Tom và bị buộc tội chủ ý hiếp dâm. Cuối cùng, mọi lời buộc tội đều bị loại và cái chết của Jared được tuyên bố là “do tai nạn”. Mọi người cùng nhau rời toà án và Crystal chỉ gặp lại Tom và mẹ mình trong tang lễ Jared, mà báo chí địa phương chẳng đợi thông báo đã loan báo ầm ĩ tin về cái chết của anh.

Crystal ngồi bên Boyd và Hiroko ở cuối nhà thờ. Tất cả bạn bè của Jared, kể cả cô gái anh thường đến Calistoga để gặp gỡ, đều có mặt. Mọi người đều khóc, kể cả Tom. Cuối buổi lễ gã nhìn Crystal, vẻ quy kết. Gã còn ghé vai khên linh cữu của Jared, thể theo ý nguyện của bà Olivia. Theo bà ta, con gái bà ta có lỗi chứ Tom chẳng có tội tình gì. Jared nằm yên nghỉ bên ông Tad.

Crystal chẳng bao giờ quên cái ngày hôm đó. Cô thấy trống trải, cuộc đời đã thay đổi biết bao.

Mọi chuyện lúc này đã chấm dứt. Đối với mọi người trong nhà, chẳng còn gì nữa, nỗi ân hận và gian dối, nỗi đau buồn mất bố và anh trai. Boyd đưa cô về nhà, cô dừng lại một lúc trước mặt mẹ mình.

- Dừng quay trở về trại chăn nuôi nữa, Crystal. Bây giờ bố cô chẳng còn nữa để bảo vệ cô và cô biết cô là người thế nào. Tất cả chúng ta ai cũng đều rõ cả. Cô là một kẻ giết người, một con điểm và trại chăn nuôi chẳng phải là chỗ của cô, tuy hồi còn sống bố cô đã đặt nhiều hy vọng vào cô.

Nọc độc của bà ta vẫn phun vào Crystal, nhưng chẳng thể bám vào người cô. Cô đã cạn kiệt mọi nỗi tức giận. Cô còn cả một cuộc đời phải lo liệu và cơn phần nộ của cô đã nguội tắt theo hơi thở của anh trai. Cô có thể làm bất kỳ điều gì có khả năng đổi thay giây phút điên rồ, thậm chí có vì vậy Tom không bị trừng phạt. Nhưng không thể xoá sạch hành vi của gã gây nên cho cô, trả cô trở lại là một cô gái trong trắng và ngay cả việc trả lại cuộc đời của Jared. Cuộc đời của Jared đã tắt lặn còn cuộc đời cô mãi mãi bị tai tiếng.

- Mẹ chẳng cần phải thúc ép con về chuyện đó, - Crystal bình tĩnh đáp. – Con không muốn quay về đàng ấy nữa. Con chẳng bao giờ muốn thấy lại chốn đó, mẹ muốn thế nào tùy mẹ. Con sẽ ra đi.

- Cô nên viết thành văn bản điều cô vừa nói rồi trao cho tôi và cho mẹ cô thì hơn. – Tom đề xuất, hơi thở gã từ phía sau cô phả vào mũi làm cô thấy lợm giọng.

- Chẳng cần văn bản gì hết. Ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây.

Crystal chẳng còn gì để mất ngoài một khoảng đất trước kia cô đã từng yêu quý. Những người cô kính trọng đã lần lượt ra đi và chỉ còn lại những kẻ xa lạ.

- Dừng bước chân quay về đây nữa, - Tom dọa.

Boyd dìu Crystal và bảo:

- Crystal. Nào, bây giờ ta đi thôi.

Anh dìu cô ra xe. Khi xe chạy được một quãng, nước mắt Crystal từ từ trào xuống má, Hiroko dịu dàng cầm tay cô. Chị chẳng biết nói gì. Cuộc đời Crystal đã đổi thay không đảo ngược được, còn cuộc đời Jared đã tắt. Crystal ngồi im lặng suốt chặng đường, vừa về tới nhà Boyd, cô bỏ đi dạo một mình. Cô lách người qua đám cỏ cao sau nhà và đi dọc suốt suốt mấy kilômét, vừa đi vừa hát những bài mà bố và anh trai cô thích nghe. Khi ngân nga bài Amazin Grace, cô thấy bao kỷ niệm dâng trào trong lòng.

Bây giờ chẳng còn ai nghe cô hát, chẳng còn ai lo lắng cho cô, tệ hơn nữa, chẳng còn ai để yêu thương. Lúc quay về nhà hai vợ chồng Boyd, cô thấy lòng quạnh hiu vô hạn, một nỗi cô đơn

trữ nặng làm cô tự hỏi không biết mình có vượt qua nỗi không. Tuy nhiên, Crystal biết rằng mình phải tiến bước. Cô phải thực hiện lời hứa với ông Tad và tự hứa với bản thân mình nhiều năm trước. Cô phải bước tiếp, đến những chân trời khác, những nơi chốn khác. Thân cô thể cô. Nhưng với bao kỷ niệm sống mãi trong ký ức cô. Crystal biết rằng suốt cuộc đời mình, cô mang nặng trách nhiệm về cái chết của Jared, nếu cô không dùng khẩu súng của ông Tad hăm dọa Tom, hẳn Jared đã chẳng chết. Cô cảm thấy như chính mình đã giết anh trai và nỗi hối hận này cắn rứt cô suốt đời.

- Vĩnh biệt, anh Jared...

Sau đó, Crystal thở dài nói tiếp những lời từ lâu cô đã chẳng thốt lên được:

- ...Em yêu thương anh...

Chương 5

Crystal nán lại nhà Boyd và Hiroko vài ngày. Ngay sau hôm chôn cất Jared, cô đã muốn ra đi, nhưng lòng cô nặng trĩu ân hận và đau buồn nên chưa thể đi được.

Crystal thấy cần phải lưu thêm một thời gian để lấy lại sức. Cô chơi đùa với bé Jane và một mình bỏ đi dạo hồi lâu. Hiroko không cùng đi với Crystal, nghĩ rằng như vậy tốt hơn cho cô.

Một hôm, Crystal quay về nhà thu nhặt mấy thứ của mình và lấy khoản tiền để dành cất giấu dưới đệm giường. Boyd và Hiroko khuyên cô nên ở lại học nốt cho xong năm học vì chỉ sáu tuần lễ nữa cô sẽ thi lấy bằng tú tài. Nhưng cô không chịu đựng nổi ánh mắt của bạn bè, cô phải ra đi ngay.

- Em định đi đâu? – Hiroko lo lắng hỏi.

- Đi San Francisco, chị ạ.

Crystal đã để dành được 500 USD, thừa đủ để thuê một căn buồng. Tôi sẽ nán tại đây một thời gian, kiếm việc làm chân hầu bàn, tích thêm một số tiền nữa, rồi đi Hollywood.

- Em còn quá trẻ để ra tỉnh sống một mình, - Boyd cũng lo lắng bảo.

Nhưng Crystal cảm thấy mình có thể tự xoay sở được. Viên đạn Tom bắn chết Jared, đồng thời giết luôn cả đứa con trẻ trong tâm hồn cô. Cuộc đời cô tại thung lũng đã chấm dứt.

Boyd đưa Crystal ra bến xe ô tô.

*

Crystal mới đến San Francisco hai lần. Lần đầu tiên cô đến với bố hồi còn bé, lần thứ hai đi

cùng với Hiroko và Boyd để làm lễ rửa tội cho bé Jane. Nhưng dạo ấy cô tới một nơi khác của thành phố, còn lần này, cô tới khu vực tiêu tụy và xấu xí.

Đường phố có những kẻ say rượu nằm dài trên vỉa hè, xe cộ chạy nhanh, nồng nặc mùi bia, mùi rượu và hơi người bắn thủ. Cô mua một tấm bản đồ và một tờ báo ở bến xe buýt, ngồi nghiên cứu. Khách bộ hành đều ngoái cổ nhìn cô. Cô ăn mặc giản dị, tay xách chiếc va ly cũ, nhưng trông rất xinh đẹp.

Phải tìm một căn phòng trước khi trời tối, song Crystal chẳng hề có một khái niệm nào về nơi này và chẳng biết tìm ở đâu. Cô đọc trên báo thấy đăng nhiều địa điểm cho thuê, cô ghi hú hoạ hai địa chỉ rồi rời khỏi bến xe. Cô gọi xe tắc xi và nêu cho lái xe biết khu vực sẽ tới. Trước sắc đẹp và vẻ ngây thơ hồn nhiên của cô, lái xe tắc xi đã vui vẻ giúp không lấy tiền đưa cô đến căn phòng cô định thuê tại khu vực của người Italia gần Telegraph Hill.

Căn phòng Crystal định thuê là của một bà lão người Italia. Thấy cô còn quá trẻ và xinh đẹp bà lão ái ngại không muốn cho thuê phòng, vì bà tuyệt đối không cho những kẻ say rượu, gái điếm và những gã đàn ông độc thân thường hay dẫn gái về nhà thuê phòng. Nhưng sau khi hỏi vặn Crystal một số câu và biết rõ hoàn cảnh của cô, bà lão vui vẻ dẫn cô lên căn phòng định cho thuê.

Đây là một căn phòng nhỏ, ngọt ngào, trước cửa sổ có một toà nhà cao tầng chặn ngang. Mỗi tháng Crystal phải trả 45 USD. Đồ đạc không có gì, nhưng ở cạnh bếp chung, nên tương đối thuận tiện, cửa có khoá an toàn, do đó Crystal thấy ưng ngay.

Trưa hôm sau, Crystal liền bỏ đi tìm việc làm. Cô đi rạc cẳng, đau hết cả chân nhưng chẳng kiếm được chỗ nào nhận thuê cô.

Crystal đi rông rã suốt hai tuần liền, tuy vậy vẫn chưa có việc làm.

Sang tuần thứ ba, Crystal quyết định thử đi xin việc tại các khách sạn, nhưng trước hết cô muốn thử vận may ở các quán ăn. Crystal rụt rè bước vào quán Harry.

- Cô vào đây làm gì? – Hầu bàn chính vội chạy đến và sững sờ hỏi.

Người ta không muốn “gái” vào quán Harry. Nhưng sau khi nhìn kỹ thấy Crystal không thuộc loại “gái” ấy, hầu bàn chính liền xuống giọng hỏi tiếp:

- Cô muốn gì?

- Tìm việc làm. Tôi sẵn sàng làm việc gì cũng được. Rửa tách, đĩa hầu bàn, gì cũng được. Tôi rất cần việc làm. Hầu bàn chính định từ chối, nhưng khi nhìn kỹ thấy Crystal rất xinh đẹp nên không nỡ xua đuổi cô. Anh đã tìm cách xin cho cô vào làm hầu bàn tại quán.

Hầu bàn chính nhận cô vào làm việc tên là Charlie. Hôm sau, anh ta bảo chị Pearl, một chị hầu bàn lớn tuổi hơn Crystal, trông hấp dẫn, bố trí công việc cho cô. Sau khi căn dặn kỹ công việc của Crystal. Pearl bảo rằng cô có thể bỏ túi khoản tiền thưởng của khách hàng và nếu ai quá chén uống say rồi quấy cô, cô cứ việc báo Charlie để anh ta xử lý.

Song công việc, Pearl tỏ ý muốn đưa Crystal về nhà. Crystal cảm động trước sự ân cần của người bạn mới. Chân cô bị giày bó, đau vô kể. Cô quyết định ngày mai phải mua một đôi giày mới.

Đưa Crystal về tới nơi, Pearl tò mò nhìn căn nhà và hỏi:

- Cậu sống chung với bố mẹ?

- Không. Em thuê phòng ở đây.

Pearl gật gù ý muốn nói, một ngày nào đó, cô bạn mới sẽ có chỗ khấm khá hơn. Đàn ông sẽ chẳng ngại ngừng mở hầu bao thưởng cho cô những khoản puốc bao hậu hĩnh để hưởng cái thú cùng cô ngồi trò chuyện.

- Chúc chị ngủ ngon, - Crystal nói khi xuống xe.

Lần đầu tiên sau mấy tuần lữ xa nhà, đêm nay Crystal mới ngủ một giấc ngon lành. Cô đã có công ăn việc làm. Khi chìm vào giấc ngủ, cô thấy yêu mến San Francisco.

Hai tuần sau, Crystal được tiếp xúc với ông Harry. Công việc của cô vất vả, nhưng được cái tiền công hưởng khá hậu, nhất là tiền thưởng khách đãi rất lớn.

Những người làm công khác quý cô. Một số người, khi biết rõ tuổi, đã coi cô như con gái. Không ai quát mắng và hạch sách cô. Crystal cảm thấy sung sướng và đôi vừa làm việc cô vừa khê hát. Ông Harry nghe nói nhiều về cô nên quyết định muốn gặp.

Pearl giới thiệu Crystal:

- Crystal, đây là ông Harry, chủ quán.

Ông Harry mỉm cười bắt tay Crystal. Ông thấy cô còn xinh đẹp hơn nhiều so với những lời đồn đại. Trông cô thật hấp dẫn!

- Cháu chào ông Harry!, - Crystal dịu dàng và kính cẩn lên tiếng.

- Cháu có thấy thích công việc ở đây không?

- Dạ, thích lắm ạ.

Ông Harry rất mến cô gái. Ông liền coi cô như con gái.

- Pearl có giới thiệu với bác cháu biết hát một chút. Cháu có muốn ra trình diễn trên sân khấu không?

Bị bất ngờ trước câu hỏi đột ngột đó, Crystal sững người, sau đó bình tâm trở lại cô lắc đầu không nói lên lời.

- Cháu thử xem sao. Pearl sẽ dạy cháu hát dăm bài. Cháu thử xem sao nhé.

Lưỡng lự một lát, Crystal lí nhí đáp:

- Dạ cháu sẽ cố gắng ạ. Sau đó cô mỉm cười nói tiếp: Nếu cháu bị vút trứng thối vào mặt thì sao ạ?

- Thì bác sẽ tổng cổ cháu ngay ra cửa, - ông Harry cũng khôi hài đáp.

- Pearl sẽ dạy cháu một số bài hát. Chị ấy hát hay lắm, nhảy cũng giỏi. Chẳng may chị ấy bị treo cổ chân nên mới đành phải làm hầu bàn đấy.

Ông Harry kể lại những năm tháng chị Pearl biểu diễn ở nhà hát Fox. Hai người từng là người tình của nhau suốt một thời gian dài. Sau này, do bị thương không nhảy được, ông đành bố trí việc cho chị. Nhưng ông vẫn quý chị, điều đó thể hiện qua lời ăn tiếng nói và ánh mắt khi ông trò chuyện với chị.

- Pearl sẽ bảo ban truyền cho cháu một số thủ thuật biểu diễn, đồng ý chứ?

- Dạ, vâng ạ. Nhưng cháu sợ làm phiền chị Pearl.

- Có gì đâu mà phiền! - Pearl cười. - Ngược lại, chị rất vui.

Trưa hôm sau, Pearl bắt đầu buổi lên lớp đầu tiên. Crystal thấy chị ta biểu diễn thật mềm mại và duyên dáng.

Sau đó, Pearl bảo Crystal hát. Crystal hát bài hát ông Tad rất thích nghe.

- Trời, chị không ngờ em hát hay như vậy đấy. Em nên đến Los Angeles thu đĩa, sẽ bán chạy như tôm tươi cho mà xem.

- Hôm sau, Pearl thông báo cho ông Harry biết về tài năng của Crystal và muốn ông nghe thử cô hát. Để Crystal đỡ bị mất tự nhiên, trưa hôm sau, khi Crystal tập hát, ông Harry lặng lẽ rời khỏi bàn giấy lên nghe không báo cho cô biết. Ông cảm động ứa nước mắt và sung sướng mỉm

cười quay về bên bàn làm việc. Một giọng hát hiếm có!

Pearl dành trọn tháng 5 và đầu tháng 6 luyện cho Crystal hát, rồi vào một tối thứ năm, ông Harry và Pearl nhận thấy rằng Crystal đã được chuẩn bị xong. Cô học thuộc hơn hai chục bài hát và bản độc tấu cô dành tặng riêng Pearl nghe thật dịu ngọt. Ông Harry biết rằng tối nay Crystal sẽ trình diễn, nên ông nán ở lại, đứng bên cánh gà, cố nén nỗi bứt rứt bồn chồn. Phát hiện một cô gái như Crystal là một phát hiện chỉ xuất hiện một lần trong đời.

- Chúc Crystal may mắn, - ông Harry thở dài vẻ như muốn tự chúc mình khi thấy cô bước lên sân khấu, mình mặc chiếc áo dài xa tanh màu xanh nước biển nhạt do Pearl cho mượn.

Crystal đứng trước micro và đưa mắt hốt hoảng nhìn Pearl, vẻ như tự hỏi không biết đây có phải là một bước sai lầm trong cuộc đời cô không. Nhưng Pearl giơ tay chúc cô thành công. Ánh đèn chiếu sáng, nhạc bắt đầu nổi lên, Crystal liền quên hết, toàn bộ con người cô hoà nhập vào lời ca tiếng hát. Cô hát bài God Bless the child của Billie Holiday, bè bạn Crystal chăm chăm nhìn cô. Cô vừa hát xong, căn phòng dội vang tiếng vỗ tay cô ngỡ kéo dài hàng giờ liền.

Lúc này Crystal nhận ra rằng nơi đây chính là chỗ của cô. Cô đã từng mơ ước có được giây phút này và giấc mơ của cô đã trở thành hiện. Bây giờ cô chẳng cần Hollywood nữa. Tất cả những gì cô mong muốn là những con người này đang vỗ tay tán thưởng cô, chốn này và giây phút này.

Một lát sau, ông Harry mở rượu sâm banh mời Crystal và Pearl cùng ngồi uống với ông. ánh mắt ông chăm chăm nhìn Crystal.

- Cháu có bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ trở thành ca sĩ không?

- Không, bác Harry ạ.

Cô đã mơ ước trở thành ngôi sao màn bạc chứ không phải ca sĩ.

Tối hôm đó, khi quay về nhà, cô nghĩ rằng mình là cô Lọ Lem. Cô không còn là hầu bàn, cô là ca sĩ.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Spencer quyết định mời Elizabeth Barclay tới dự bữa tối tổ chức hàng năm mời những người hùn vốn cho Hội Anderson, Vincent, và Sawbrook.

Hằng tháng, Elizabeth đều tới New York, lấy lý do là thăm anh trai, nhưng lần nào cũng gọi điện cho Spencer và anh đưa cô đi ăn tối. Phần lớn những buổi đi chơi ấy đều kết thúc ở trên giường và Elizabeth thường dùng mọi cách lôi cuốn Spencer sa chân sâu hơn nữa vào con đường tình ái ngoài ý muốn.

Spencer mời Elizabeth tới dự bữa tối tổ chức cho những người hùn vốn, rồi họ đi khiêu vũ. Như thường lệ, hai người làm tình, sau khi anh cố để cô hiểu rõ rằng cùng ngủ với nhau không

có nghĩ là thắt chặt hơn nữa quan hệ của họ. Elizabeth cũng nói ý tương tự sau những ngày nghỉ của họ ở Palm Beach, nhưng Spencer nghĩ rằng cô chỉ nói miệng thể thôi.

*

Spencer ngồi cạnh cửa sổ chiếc máy bay đang đưa anh về lại California. Elizabeth nằn nì rủ anh về nghỉ một tuần ở Lake Tahoe. Do rất muốn quay về đây, nên anh đã nhận lời, nhưng anh chưa rõ chuyện gì sẽ đến với anh khi sống suốt cả tuần bên Elizabeth. Nhiều tháng nay anh đã nhận thấy rõ ảnh hưởng của cô ta đối với anh. Cuối cùng bản thân anh đã thú nhận những lời cô ta nói với anh đạo Lễ Giáng sinh hai người nghỉ ở Palm Beach là đúng; hai người là một cặp rất ăn ý.

Sau một năm đi lại với Elizabeth, Spencer phải công nhận rằng cô ta chẳng bao giờ để anh buồn chán. Song anh thề là mình sẽ không để bị sa vào chuyện gì rồ dại khi nghỉ với Elizabeth ở California. Anh chỉ xin nghỉ được một tuần và muốn đến Booneville để thăm Boyd và Hiroko... và có lẽ... có lẽ anh sẽ gặp lại Crystal. Bây giờ Crystal đã mười tám tuổi. Anh tự hỏi không biết trong hai năm qua Crystal có thay đổi nhiều không, liệu cô vẫn xinh đẹp, vẫn là người hiếm quý không.

Spencer vẫn còn nhớ ánh mắt Crystal nhìn và đến tận lúc này mỗi lần nghĩ tới cô anh lại thấy lòng xốn xang bối rối. Nếu biết chuyện, hẳn Elizabeth sẽ cười anh. Đem so với Elizabeth, Crystal chỉ là một cô bé. Nhưng từ đó tới nay, Crystal đã lớn rồi, anh rất mong được gặp cô.

Nghỉ ở Lake Tahoe cùng gia đình Elizabeth. Spencer thấy cuộc đời thật dễ chịu và vui vẻ biết bao, lúc nào quanh anh cũng rộn tiếng cười. Khách từ Francisco đổ về, tối nào căn phòng ăn thênh thang đều rộng mở đón khách quây quần bên các món ăn thịnh soạn. Elizabeth lộng lẫy dưới ánh nến. Spencer đã cùng cha cô nhiều lần ngồi bên trò chuyện khá lâu, thậm chí hai người còn chơi golf. Anh đã phải xin lỗi ông Barclay vì mình chơi quá kém. Nhưng ngài thẩm phán không hề tỏ ra nghiêm khắc với anh, ngược lại ông thích nói chuyện và bụng thầm nghĩ rằng con gái mình đã lựa chọn rất tinh. Ông tỏ rõ thái độ rất quý trọng Spencer trước mặt mọi người.

Spencer thành thực nuối tiếc khi thấy tuần lễ nghỉ ở Lake Tahoe trôi quá nhanh. Anh thậm chí chẳng muốn quay về New York.

- Anh xin nghỉ thêm tuần nữa, - Elizabeth gợi ý khi đang phơi nắng trên hồ.

- Xem ra họ chẳng chịu đâu.

- Em chẳng muốn xa anh. - Elizabeth thực sự buồn bã - thiếu vắng anh, em thấy cô đơn.

- Cô đơn giữa gia đình và hàng ngàn bè bạn. Em nói gì lạ thế!

Tuy vậy, Spencer phải công nhận rằng anh thấy nhớ Elizabeth. Anh nhận thấy mình yêu Elizabeth. Anh đã bỏ qua dự định muốn tới thăm hai vợ chồng Boyd và Hiroko ở Alexander Valley. Anh đâu còn thời gian dành cho họ, sống bên Elizabeth thật dễ chịu.

- Khi nào em về New York?

- Sau ngày Hội Lao động. Và rồi lại còn cái trường chết tiệt ấy.

Elizabeth xoay người nhìn Spencer, ánh mắt buồn bã.

- Nghe em nói anh nghĩ em phải đi đến trại giam không bằng.

Elizabeth mỉm cười, và lướt một ngón tay trên môi Spencer.

- Không đúng hay sao? Thiếu anh, em đôi lúc cảm thấy buồn hơn cả phải nằm ở trại giam.

Spencer đột nhiên rất muốn Elizabeth sống ở New York, không theo học nữa, khi biết rằng anh ao ước được sống bên cô. Anh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt kỳ lạ và tự hỏi không biết anh có bị sét đánh và rồi tiếp sau đó bị chớp giạt không.

- Anh đang nghĩ gì thế? - Elizabeth hỏi, lòng hơi thấy sợ. Spencer vẫn cứ buột khỏi tay cô.

- Anh đang nghĩ rằng anh thấy thiếu vắng em vô cùng.

Cuối cùng Lake Tahoe đã thuyết phục được Spencer.

- Em cũng vậy, anh Spencer, em rất nhớ anh.

Spencer lẳng lặng kéo Elizabeth vào lòng và hôn cô. Khi buông Elizabeth, anh tuyên bố điều mà cô ta mong đợi suốt từ buổi ban đầu gặp nhau tới nay.

- Xem ra anh đem lòng thương yêu em.

- Mãi đến tận hôm nay anh mới chịu nói ra, - Elizabeth sung sướng mỉm cười.

- Em biết đấy, rất khó nói em ạ.

- Em bắt đầu nghĩ rằng mình là gái già rồi.

- Ở vào tuổi hai mươi mốt?

Sau Spencer chợt hiểu ý Elizabeth định nói gì. Anh không nên để cô phải chờ đợi lâu hơn nữa. Chờ thế là đủ, anh chưa khi nào thấy mình gần gũi cô như thế này. Elizabeth là một cô gái tuyệt vời và như đã có lần cô ta nói với anh, hai người ở bên nhau sẽ làm nên sự nghiệp lớn.

- Em có muốn lấy anh không, Elizabeth?

- Đây có phải là một lời cầu hôn chính thức không anh?

Elizabeth run rẩy hỏi.

Spencer đột ngột quỳ lên và khẳng định:

- Hoàn toàn chính thức. Em đồng ý chứ?

- Em hoàn toàn đồng ý.

Elizabeth thốt lên một tiếng kêu sung sướng, rồi dang rộng tay lao vào ôm cổ Spencer làm con thuyền bị chòng chành.

- Lạy chúa! Cẩn thận em! Chết đuối cả anh lẫn em bây giờ đấy!

Hai người cho thuyền nổ máy, quay vào bờ thông báo tin vui với gia đình. Họ thấy ông Barclay đang nói chuyện bằng điện thoại với Washington. Sau khi đặt máy, ông quay lại nhìn hai người và mỉm cười.

- Có chuyện gì thế, Elizabeth? - Ông âu yếm hỏi.

Biết cha rất yêu quý Spencer, Elizabeth không để Spencer nói, cô liền tuyên bố ngay:

- Cha ạ, anh Spencer vừa cầu hôn với con.

Elizabeth hớn hở quay lại nhìn người chồng tương lai như muốn yêu cầu anh xác nhận lời mình.

- Dạ thưa bác, lẽ ra cháu đã phải cầu hôn từ lâu rồi. Ý bác thế nào ạ?

Ông Barclay liền đứng dậy bắt tay Spencer, đưa mắt nhìn hai người, đặc biệt là con gái mình, ánh mắt ông rất dịu dàng.

- Cha chúc các con hạnh phúc!

Sau đó ông ôm hôn hai người rồi hỏi, giọng nghiêm chỉnh:

- Khi nào các con tổ chức lễ cưới?

- Thú thật là chúng con chưa bàn chuyện đó ạ.

- Nếu được tham gia ý kiến, cha thấy các con nên tổ chức sau khi Elizabeth học xong ở Vassar thì hơn. Nhưng còn những hai năm nữa. Nếu vậy, ta để sang năm được không? Tháng 6 sang năm, Elizabeth sẽ theo học năm cuối ở đại học Columbia, tất nhiên nếu các con có ý định ở lại New York.

- Dạ, được ạ. Tháng 6 sang năm được ạ.

Spencer hài lòng, nhưng Elizabeth hơi thất vọng.

- Tại sao con cứ phải học cho xong? - Cô ta sụt sịt khóc như một em bé gái.

Vì con là một cô gái rất thông minh và Vassar là một trường rất tốt. Từ nay đến tháng 6 còn mười tháng nữa thôi. Mùa thu này, ta sẽ tổ chức lễ đính hôn. Sau đó con sẽ cùng mẹ bận rộn trăm thứ việc chuẩn bị cho lễ cưới.

Đúng lúc bà Priscilla bước vào phòng, miệng tủm tỉm cười sung sướng.

- Em Priscilla, cha con anh có một tin vui muốn báo cho em biết đây.

Ông Barclay đưa mắt nhìn con gái, nhìn Spencer rồi thông báo:

- Các con vừa cầu hôn.

- Ôi, con gái yêu của mẹ... - Bà Priscilla thì thầm và ôm chầm con gái vào lòng, rồi ôm chàng rể tương lai. Spencer có cảm giác như mình vừa bị một con sóng cuốn trôi ra biển cả.

Trong giây lát, anh là người đã hứa hôn và lấy vợ vào tháng 6.

Cha mẹ Spencer rất hoan hỉ nghe con trai thông báo tin vui. Hai ông bà hứa là sẽ đến San Francisco vào Lễ tạ ơn Chúa để dự lễ đính hôn.

Sau đó Elizabeth tới thăm cha mẹ Spencer tại New York vào một dịp lễ cuối tuần. Gia đình Spencer rất vui, cha anh tự hào về nàng dâu tương lai, còn mẹ anh ngưỡng mộ tính hoà nhã, thông minh và cách cư xử rất phụ nữ của Elizabeth.

Gần như tuần nào Elizabeth cũng về New York và tháng 1, hai người cùng đi California. Lễ đính hôn tổ chức rất to. Ông bà Barclay mời 400 khách tới dự bữa ăn tối, trong đó có những nhân

vật rất quan trọng. Ngay cả thị trưởng thành phố cũng đến và ở lại khiêu vũ tới khuya. Spencer thấy Elizabeth mặc áo dài nhung đen trông cô xinh đẹp hơn bao giờ hết, lúc nào anh cũng ôm chặt cô khiêu vũ, không chịu rời mắt.

- Vui không anh yêu?

- Vui chưa từng thấy em ạ.

Sau lễ đính hôn, Spencer, Elizabeth và hai vợ chồng anh trai là Ian và Sarah rủ nhau đến Top of Mark. Họ ngồi chơi ngoài trời uống rượu và xem biểu diễn các tiết mục. Dưới bầu trời đầy sao, Spencer dịu dàng nắm tay Elizabeth. Tiết mục vừa biểu diễn rất tuyệt vời. Họ ngồi tới 11h, Ian rủ họ đến một nơi lý thú có thể khiêu vũ, gần đây thôi. Họ liền tán thành và kéo nhau ra xe.

Nơi Ian rủ mọi người tới trông như một hộp đêm nhỏ. Quán chật ních người, Spencer giúi vào tay hầu bàn một khoản tiền thưởng hậu, nên họ liền bố trí một chỗ ngồi đẹp. Dân nhạc dạo bài Some Enchanted Evening, Spencer rủ Elizabeth khiêu vũ. Anh ôm chặt cô vào lòng.

Hai người dắt tay về bên bàn đúng lúc ánh đèn giảm độ sáng. Một cô gái bước vào phòng, tay cầm micro. Cô gái mặc chiếc áo dài màu lơ nhạt và mái tóc vàng hoe xoã xuống gần che hết mặt. Cuối cùng đèn chiếu rọi sáng cô gái. Spencer ngọt thở khi nhận ra cô. Cô gái vừa cất tiếng hát, Spencer suýt bị xỉu, tim thắt lại như bị kim kẹp. Crystal đang hát.

Crystal trông còn xinh đẹp hơn hình bóng Spencer ôm ấp trong ký ức. Cô già dặn hơn mười tuổi và thân hình nổi bật dưới lớp vải xa tanh để lộ những đường nét Spencer chưa bao giờ hình dung ra. Nhưng không phải hình dáng Crystal làm Spencer sững sờ; anh chờ người ngẩng nhìn khuôn mặt, cặp mắt trong vắt như bầu trời mùa hạ từng ám ảnh anh bấy lâu nay. Giọng Crystal như đập nát hồn anh, giọng cô xao buồn như vò xé tâm can anh. Spencer nghẹn thở và không nhận thấy Elizabeth đang quan sát anh. Anh cứ những muốn giây phút này kéo dài mãi, dài vô tận, nhưng Crystal vụt biến, ánh sáng loé bật và dân nhạc lại chơi lần nhạc mời gọi mọi người ra sàn nhảy.

Spencer ngồi lặng người không dám nói lời nào. Anh chỉ ao ước được khẽ chạm vào người Crystal. Khi anh quay sang nhìn Elizabeth, cô ta thấy ánh mắt anh thần thờ. Anh đã rút tay khỏi bàn tay Elizabeth từ lúc nào không rõ nữa, anh đã bị Crystal thu hết hồn.

- Anh quen cô gái ấy à? – Elizabeth hỏi, giọng lo sợ khi thấy anh nhìn chòng chọc Crystal.

Elizabeth cũng quan sát kỹ khuôn mặt cô ca sĩ, nhưng cô ta không thấy cô để lộ nét vẻ gì mình nhận ra Spencer. Thật ra Crystal không nhìn rõ mọi hình bóng nằm ngoài làn ánh đèn chiếu và hoàn toàn không biết Spencer đang có mặt trong phòng. Crystal hát khúc hát về mối tình dang dở và một đời tan vỡ.

- Không... không... Anh... Cô ấy tuyệt vời, đúng không em? – Spencer lắp liếm và uống một hơi

dài rượu whisky.

- Cô ấy rất xinh đẹp, nếu em không nhầm, em hiểu ý anh định nói vậy.

Elizabeth tự ái. Cô tự hỏi không biết Spencer có say không. Nhưng say hay tỉnh cô ta thấy thái độ anh vừa rồi rất lạ. Anh lại mời Elizabeth khiêu vũ nhưng không còn chăm bấp như lúc này. Ngồi nán lại một lúc mấy người rủ nhau về. Trên xe, Spencer lơ đãng nói câu được câu không chẳng ăn nhập vào đâu cả. Khi về nhà Elizabeth nhìn thẳng vào mặt Spencer gắng hỏi lại:

- Spencer, cô ca sĩ ở quán anh Ian đã đưa chúng mình tới... anh quen cô ta à?

- Không, - Spencer bình tĩnh đáp.

Anh đã nói dối. Elizabeth không nhận ra. Ngay bản thân anh cũng không nhận ra. Quả thật anh chẳng hiểu rõ chuyện gì đã đến với anh. Những tình cảm trước đây giã vò anh nay lại trở dậy mãnh liệt hơn.

- Cô ta giống một người anh đã quen.

- Anh chưa bao giờ nhìn em bằng cặp mắt như vậy.

Đây là lần đầu tiên Elizabeth thực sự tức giận và Spencer không biết ăn nói ra sao.

- Thôi đừng nói vớ vẩn nữa, - Spencer đáp khi ôm hôn Elizabeth chúc cô ta ngủ ngon.

Đêm ấy, Elizabeth không tới phòng Spencer, như vậy lại hoá hay. Anh đứng gần một giờ lặng ngẫm vịnh và nghĩ tới Crystal. Cô quả thật xinh đẹp hơn hình bóng anh vẫn ấp ủ. Anh còn thấy cô có điều gì đau buồn. Đấy chỉ làn điệu bài hát, nhưng anh đã đoán cô gửi gắm vào nó nỗi sợ, nỗi buồn, sự cô đơn... Anh còn nghe rõ văng vẳng làn điệu bài hát... có sấm chớp hòa nhịp. Anh nhắm mắt lại và chỉ thấy hiện lên hình bóng Crystal.

*

Sáng hôm sau là chủ nhật. Cả ngày hôm đó, Spencer phải cố giữ bình tĩnh và tỏ vẻ dịu dàng với Elizabeth. Cuối cùng cô ta không còn giận Spencer và thậm chí còn nghĩ rằng chắc tối qua anh đã quá chén và thấy cô bé rất đáng yêu.

Tối nay cả nhà ngồi ăn bữa tối cuối cùng để chia tay ngày mai. Spencer bối rối, anh tìm cách lén ra ngoài một mình đến gặp Crystal. Anh đã gọi điện đến quán Harry và được biết Crystal sẽ biểu diễn tối nay. Anh liền gặp Elizabeth và nói dối rằng mình muốn đến thăm một anh bạn đã cùng học ở trường đại học, Elizabeth muốn Spencer mời anh bạn nọ tới nhà mình chơi, nhưng Spencer lại nói dối là mình vừa gọi điện mời nhưng anh bạn có nhã ý mời anh tới nhà anh ta để

giới thiệu nhà cửa.

Spencer không mời Elizabeth đi cùng viện lý do cô ta còn phải ở nhà thu xếp hành lý và cùng mẹ bàn bạc về lễ cưới. Còn biết bao vấn đề phải trao đổi với mẹ trước khi cô quay về Vassar.

Spencer rời nhà lúc chín giờ tối và thuê tắc xi tới quán. Anh lặng lẽ đưa mắt nhìn đường phố và thấy mình rất có lỗi. Anh vừa đính hôn với một cô gái, liền đã đi gặp một cô gái khác. Đây là lần cuối cùng anh xử sự như vậy với Elizabeth. Nhất thiết anh phải gặp Crystal trước khi đi. Có lẽ cô đã thay đổi nhiều, có lẽ cô chỉ là một thôn nữ hay đã là một cô điếm.

Anh những muốn cô đã thay đổi, đã trở nên tầm thường, khó tính và dờ dẩn. Anh những muốn cô chẳng còn lưu được hình bóng như anh vẫn ấp ủ. Anh những muốn có thể quên cô. Nhưng trước hết phải gặp lại cô, chỉ lần này thôi. Spencer trả tiền xe và rào cẳng bước về quán Harry.

Anh gọi một ly rượu whisky và ngồi đợi đến lượt Crystal ra biểu diễn. Anh muốn nghe cô hát một lần nữa nên đã quyết định gặp cô sau khi cô hát.

Crystal xuất hiện, Spencer lại thấy ngộp thở. Bài hát cô tặng riêng cho anh. Hát xong, Crystal đi khuất sau cánh gà rời sân khấu. Spencer nhờ bồi bàn chuyển giúp cho Crystal một mẫu giấy.

Trong thư viết vội, Spencer gọi Crystal nhớ lại những buổi hai người gặp nhau ở Alexander Valley, tại lễ cưới của Becky và lễ rửa tội cho con Becky.

Bước vào phòng, Crystal dừng lại một lát để nhìn Spencer, ánh mắt cô như vừa thấy bóng ma. Spencer đứng bật dậy và liền nhận ra ngay cô và cô cũng như anh, không hề quên một điều gì. Crystal mặc áo dài lụa trắng, tóc màu sáng chảy xuống vai, trông cô như tiên nữ. Cô nhìn anh hồi lâu mới cất tiếng nói. Giọng cô trầm hơn trước, nhưng thân hình vẫn giữ được vẻ duyên dáng, ánh mắt đọng chứa bao yêu thương và u buồn, tựa cặp mắt nai vừa từ trong rừng ló ra.

Spencer chìa tay đưa cô bắt, khi cô đón tay anh, người anh như muốn tan ra như tuyết gặp hơi ấm và cứ muốn giữ mãi tay cô. Anh chỉ có mỗi ước muốn là được ôm cô vào lòng. Cảm giác dâng trào trong lòng anh vào hai lần gặp Crystal lại trỗi dậy. Nhưng hồi ấy Crystal là một cô bé, còn lúc này...

- Chào Crystal, - Spencer nói giọng run run và khản đặc. - Đã lâu lắm rồi...

- Đúng, - Crystal e lệ mỉm cười. - Em... không ngờ anh vẫn còn nhớ tới em.

- Tất nhiên là anh vẫn nhớ em.

Spencer muốn nói chuyện với Crystal như hồi cô còn bé. Nhưng cô chẳng còn là một cô bé trong chiếc áo dài do Pearl đã lựa giúp và ông Harry tặng cô “để biểu diễn”. Ông Harry đã chẳng thiết khi bỏ tiền ra mua áo tặng Crystal: khách kéo đến quán Harry mỗi ngày một đông

để nghe cô ca sĩ hát. – Em ngồi với anh một lát được không?

- Được ạ, - Crystal đáp và ngồi xuống bên Spencer.

- Em đến San Francisco hồi nào?

- Dạ, mùa xuân năm ngoái. Mới đầu, em làm hầu bàn, sau mới hát từ hè vừa rồi.

- Em khoẻ chứ?

- Dạ, khoẻ ạ.

- Sao em lại đến San Francisco?

Crystal ngập ngừng hồi lâu, rồi thở dài đáp:

- Bố em mất. Chuyện đó đã gây ra cho em bao đổi thay.

- Mẹ em bán trại chăn nuôi à?

- Không ạ. Bây giờ Tom quản lý trại.

- Thế anh trai em?

- Anh Jared đã chết mùa xuân năm ngoái, - Crystal nặng nhọc đáp.

- Anh xin lỗi... bị tai nạn à?

Crystal nhìn chăm chăm ngón tay mình để tránh không nhìn Spencer. Sau đó cô từ từ ngược lên nhìn anh và anh sững sờ trước những tình cảm đọc được qua ánh mắt cô: giận dữ, căm hờn, sợ hãi và nuối tiếc những giấc mơ đã tan biến. Spencer bối rối nhẹ nhàng cầm tay Crystal.

- Tom đã bắn chết anh Jared. – Crystal đáp, mắt nhìn Spencer như tia chớp.

- Trời... họ đã cùng đi săn hay...?

- Không.

Crystal không muốn để lộ với ai ngoài Boyd và Hiroko chuyện mình bị hiếp. Cô phải đeo đuổi suốt đời nỗi nhục đó.

- Lỗi tại em, - cô bình tĩnh nói. – Em và Tom cãi nhau, em điên lên lấy súng của bố em đuổi theo Tom. Gã bắn về phía em và giết Jared.

- Ôi, trời ơi...

Spencer hãi hùng nhìn cô gái, anh không thể hình dung nổi cô gái này lại có thể xách súng đuổi theo anh về mình.

- Cảnh sát đã kết luận Jared bị chết do tai nạn. Chôn cất anh ấy xong vài hôm em bỏ đi.

Trong khi Spencer vui chơi tại các buổi lễ tiệc ở Washington, Lake Tahoe hoặc Palm Beach thì Crystal đã mất bố và anh trai. Anh khiếp sợ khi nghĩ tới điều đó, xúc động không rõ do đâu Crystal lại có thể vượt qua nỗi những tai họa ấy và thấy lòng vui nhẹ được gặp lại cô ở San Francisco.

- Sau khi bố em qua đời, hai mẹ con em ngừng ngoảnh với nhau suốt. Mãi tận bây giờ, mẹ em vẫn nghĩ rằng em đã giết anh Jared. Thật ra, xét cho cùng, đúng là như vậy. Lỗi tại em. Lẽ ra em chẳng đuổi theo Tom, nhưng...

Mắt Crystal đầm lệ. Cô chẳng thể thổ lộ hết với Spencer. Ngồi nghe cô kể, Spencer cứ phải ghì nén gạt bỏ ham muốn ôm cô vào lòng.

- Hai mẹ con em chẳng bao giờ hiểu nhau. Em cho rằng em bị mẹ ghét vì đã được bố em quá nuông chiều.

- Từ ngày lên đây, em có được tin gì về mẹ em không?

- Không. Bây giờ em đang ở đây. Cuộc đời của em ở đây. Em chẳng muốn nhìn lại quá khứ. Em đã từ bỏ tất, - Crystal bình tĩnh ngược nhìn Spencer và hỏi: - Anh đã gặp anh Boyd và chị Hiroko chưa?

Spencer lắc đầu, vẻ có lỗi.

- Tuần trước Hiroko viết thư cho anh. Chị ấy báo là sắp sinh cháu nữa. Lần này, chị ấy muốn có con trai. Nhưng Jane là cháu bé rất kháu.

Crystal xin phép Spencer lên sân khấu biểu diễn. Cô biểu diễn xong đã gần một giờ khuya và ngồi trò chuyện với nhau thêm một tiếng đồng hồ nữa mãi tới khi quán đóng cửa.

Spencer ngỏ ý muốn đưa Crystal về nhà. Hai người thong thả bước về tận căn phòng Crystal thuê của bà Castagna. Họ đứng ngoài cửa nói chuyện về New York, bè bạn và những chuyện linh tinh. Sau đó, Spencer tiến sát bên Crystal và kéo cô vào lòng, đây là động tác cả hai đều mong đợi suốt từ chập tối.

- Anh Spencer...

Giọng Crystal như tiếng thì thầm trong đêm mát mẻ, Spencer ôm cô với ý định sưởi ấm cho cô, chứ không phải vì muốn cảm thấy cô ở sát bên mình.

- Lúc nào em cũng nghĩ tới anh... Đôi lúc em cứ nghĩ rằng nếu có anh ở bên, chắc đã chẳng xảy ra chuyện gì.

Tuy vậy, Crystal vẫn vượt qua được, Spencer rất kính trọng cô. Cô đã tự mình gây dựng phần nào cuộc đời mình. Anh tự hỏi không biết cô còn mơ ước Hollywood nữa không, nhưng anh đã ghìm không hỏi. Anh dịu dàng nâng cằm Crystal:

- Anh chẳng bao giờ quên em. Anh thường nghĩ tới em... Anh không ngờ em vẫn còn tới anh. Anh tưởng rằng em đã thay đổi hoặc lấy chồng rồi.

Chẳng bao giờ anh ngờ lại gặp cô đơn độc, ca hát trong một hộp đêm ở San Francisco, anh cảm ơn số phận đã dun rúi đưa chân dẫn lối anh tới bên cô. Nếu không anh sẽ quay về New York mà chẳng được biết cô đang sống ở đây, không được gặp cô. Nhưng bây giờ một khi đã biết rõ, Spencer chẳng biết mình phải làm gì. Anh đến San Francisco, để đính hôn với Elizabeth Barclay, thế mà ngay tối hôm sau buổi lễ anh lại đang ở đây, trước cửa ngôi nhà ở Green Street, phải lòng Crystal Wyatt.

- Em yêu anh, anh Spencer.

Crystal khẽ thốt lên những lời này tựa hồ như sợ sẽ chẳng bao giờ có thể nói ra và Spencer cảm thấy tim mình chao đập rộn. Anh không biết mình phải ăn nói thế nào với cô gái sắp lấy làm vợ?

Spencer siết chặt tay, ôm ghì Crystal vào lòng, như muốn giữ cô mãi trong vòng tay mình.

- Anh cũng yêu em... Trời, Crystal... Anh yêu em...

Sao anh lại dám thốt ra những lời như vậy? Anh không thể hứa hẹn gì với cô, anh chỉ biết ôm cô trong một khắc ngắn ngủi, trước khi quay về New York vào sáng mai với Elizabeth. Nhưng, thật ra, có thực sự cần phải như vậy không? Sao anh lại không thể yêu Crystal? Có gì sai trái đây. Qua mấy giây phút kỳ lạ, anh biết chắc mình vẫn yêu Crystal. Và dù hôm nay có phải trả giá thế nào, anh cũng thổ lộ lòng mình với Crystal.

- Ngay trong giây phút đầu nhìn thấy em, anh đã đem lòng yêu em.

Nói xong, Spencer thấy nhẹ hẫng, phải chờ đợi ba năm mới tìm thấy Crystal và nói được những lời đó. Anh chẳng cần gì hơn. Cũng chẳng cần ai khác.

Crystal đứng né ra xa một chút nhìn Spencer và mỉm cười. Cô bé mà trước đây Spencer gặp

đứng trên đu đã lột xác thành thiếu nữ và anh nhận rõ mình đã yêu cô bé một cách tuyệt vọng ra sao. Vượt lên mọi lời nói, vượt trên ý chí. Vượt lên tất tật.

- Suốt thời gian qua, em luôn nghĩ tới anh... Anh đẹp trai biết bao khi tới trại chăn nuôi, trong chiếc quần dài trắng và thắt cravat đỏ.

Spencer không còn nhớ lúc đó mình đã ăn mặc ra sao, nhưng Crystal đã nhớ rõ. Như Crystal, anh nhớ cô đã mặc áo dài trắng trong buổi gặp đầu tiên, còn lần thứ hai áo dài xanh lơ. Sau đó, như đã đoán ra nỗi tuyệt vọng trong lòng Spencer, cô lên tiếng hỏi:

- Khi nào anh đi New York?

- Sáng mai.

Spencer cảm thấy không thể chấp nhận điều đó. Ý nguyện duy nhất của anh là được mãi mãi ở bên Crystal. Nhưng cuộc đời khác đang chờ đón anh. Một cuộc đời anh phải kể tới Elizabeth.

Chương 6

Tuy nhiên, lúc này ngoài Crystal, chẳng còn gì quan trọng hết. Anh mong đợi cô từ bao lâu nay, chính vì cô mà anh chưa quyết định hẳn trong việc lấy Elizabeth.

Bây giờ anh đã biết lý do tại sao. Anh mong ước chính Crystal. Sẽ không ai hiểu được, nhưng trong tâm trí anh, mọi chuyện đều cực kỳ rõ ràng.

- Anh có quay về California nữa không? - Crystal hỏi hộp hỏi.

- Có chứ!

Ánh mắt hai người giao nhau quện chặt. Spencer biết rằng mình sẽ quay về. Anh tìm ra đủ mọi lý do để được gặp lại Crystal. Đường anh quay về bên cô là đường anh phải đi trên than hồng lửa đốt.

- Giải quyết xong một số công việc ở New York, anh sẽ quay về ngay bên em. Anh sẽ gọi điện cho em.

Spencer hỏi số máy điện thoại của Crystal, rồi lại hôn cô, cảm thấy môi cô dịu ngọt trên môi mình và tận hưởng lời hứa hẹn mai sau. Một tương lai Spencer không lo ngại mà ngược lại, sốt ruột mong tương lai đó. Bị cuốn vào cơn lốc giây phút hiện tại, anh không nghi ngại bất kỳ điều gì.

Spencer vội vã ghi địa chỉ nơi anh đang làm việc, số điện thoại, rồi ghi lại địa chỉ của Crystal. Sau đó anh ôm hôn Crystal lần cuối. Anh không muốn rời Crystal, nhưng tự đáy lòng mình, anh cảm thấy tương lai của anh sắp được định đoạt trong vài tiếng đồng hồ nữa. Lần này, đây là

một tương lai anh mong muốn.

- Anh không muốn đi, - Spencer thì thầm bên tai Crystal.

Crystal nhắm mắt tận hưởng niềm hạnh phúc được ấp ủ trong vòng tay người mà cô yêu thương. Cô cảm thấy vui sướng và bình yên, nhưng không dám tin những lời đang thì thầm bên tai mình. Đây là một giấc mơ thành hiện thực và quá ngọt ngào nên đã làm cô hoảng hốt. Nếu anh không quay về thì sao? Nếu anh đi biệt tăm? Nhưng Crystal biết rằng Spencer chẳng bao giờ xử sự như vậy.

Crystal né người ra một chút, cả hai đều thấy thân xác thực sự nhói đau. Sau đó, Crystal nhìn Spencer hồi lâu như muốn khắc sâu hình bóng anh và ký ức, để mãi ấp ủ hoặc ít ra cũng là trong thời gian chờ đợi Spencer quay về. Cô đã sống lay lắt để đợi mong giây phút này.

- Em yêu anh, anh Spencer.

- Em sợ.

Crystal tỏ ra chân thành với anh. Do bản năng, cô thấy tự nhiên mình sợ.

- Sợ gì?

- Anh không quay về.

- Anh sẽ quay về. Anh hứa với em đấy.

Spencer toàn tâm nghĩ tới Crystal. Mỗi gang tấc trên thân xác anh sẽ sống vì niềm hy vọng này. Crystal là tất cả những gì anh mong ước.

- Anh yêu em, Crystal.

Spencer lại hôn Crystal lần cuối. Cô ôm ghì anh rồi đi khuất vào nhà. Một lát sau, Spencer ngược mắt và thấy ánh đèn loé sáng trên một khuôn cửa sổ. Crystal đứng bên cửa vẫy anh. Spencer như người vừa đi gặp giấc mơ của mình quay về, anh lâng lâng nhẹ bước tiến lại gần ngôi nhà của ông bà Barclay, trên đại lộ Broadway.

Trong giây phút đầu óc quay cuồng mê loạn, anh đã tính chuyện sẽ vào phòng kể hết chuyện với Elizabeth. Nhưng sau anh nhận thấy phải bình tĩnh suy xét tình thế, ngày mai anh sẽ trao đổi để cô ta không cho rằng anh đang say rượu hoặc điên rồ.

Nhưng Spencer đâu có điên. Anh chưa bao giờ cảm thấy mình mất và biết chắc mình muốn gì như lúc này. Hiện nay, anh chỉ còn tìm cách đón Crystal.

*

Hôm sau, khi bước xuống nhà, Spencer thấy ai nấy đã ngồi quanh bàn ăn điểm tâm. Cha mẹ anh, Elizabeth và hai ông bà Barclay. Đây là dịp lý tưởng để thông báo với mọi người lời anh muốn nói. Nhưng khi bước vào phòng, mặt tái mét vì đêm qua ngủ được có hai giờ, Spencer cảm thấy mình không thể ngắt câu chuyện đang trao đổi.

- Tối qua chắc anh về quá khuya, - Elizabeth khẽ bảo Spencer khi ông Hill đang mải trò chuyện với bà Priscilla.

Mọi người đã chuẩn bị xong để ra máy bay và ông bà Hill ngồi ăn bữa cuối cùng với gia đình nhà Barclay. Ai cũng nói về đám cưới sắp tới, Spencer phải cố ghìm nén để khỏi buột mồm nói toạc ra toàn bộ sự thật. Chợt anh nhận thấy bây giờ chưa phải lúc nói với mọi người về Crystal. Elizabeth phải là người đầu tiên được thông báo và thông báo riêng.

Spencer ngồi lặng thinh uống chè, không nói năng gì.

Elizabeth cũng không nói năng gì mãi tới khi hai người đã lên máy bay. Cô ta nghiêm trang nhìn Spencer. Cô cảm thấy anh đang mải nghĩ gì vì chưa bao giờ thấy anh bình tĩnh và buồn như vậy.

- Anh có chuyện gì vậy?

Đây là cơ hội rất tốt để kể hết với Elizabeth, nhưng Spencer không tận dụng nó. Anh chưa muốn nói chuyện này với Elizabeth ở nơi cộng cộng.

Spencer lắc đầu, vẻ tự tin. Elizabeth liền quay ra đưa mắt nhìn qua cửa sổ máy bay. Cô bối rối trước thái độ của Spencer, nhưng không dám hỏi thêm. Một lát sau, cô thiếp ngủ. Nhìn Elizabeth ngủ ngon, lòng đầy tin tưởng. Spencer thấy hối hận, nhưng không đủ để tiếp sức cho anh chạy theo cái dự định kết hôn ấy. Anh không yêu Elizabeth. Bây giờ, anh đã biết chắc điều đó. Anh càng thấy yêu Crystal.

Spencer cảm thấy rất rõ mái tóc mềm mại của Crystal ve vuốt má anh, môi cô ấm nóng động trên môi anh... tay cô trong tay anh. Và Spencer cảm thấy mình phát điên trước khi máy bay chạm đất. Anh đã hứa với Elizabeth, tối nay sẽ đưa cô tới Poughkeepsie. Thế nhưng anh lại sợ mặt đối mặt một mình với cô, nhưng anh lại căm giận thấy mình và cơn tức giận của ông bà Barclay, Spencer lại nhụt lòng. Nhưng anh phải nhìn thẳng vào vấn đề. Và thế là anh lại thấy sẵn sàng.

Tối New York, cha mẹ Spencer, Iran và Sarah cùng đi một xe tắc xi, còn anh lấy xe của mình gửi ở sân bay. Spencer xếp hành lý của anh và của Elizabeth vào thùng sau xe và rồi hai người cứ giữ im lặng mãi. Song, xe chạy được vài kilômét, Elizabeth không còn chịu nổi.

- Anh Spencer, anh có chuyện gì vậy? Tối qua anh đã gặp chuyện gì thế? Khi ra khỏi nhà, anh vui vẻ hồ hởi biết bao.

Còn lúc này anh chẳng vui vẻ hồ hởi chút nào. Cả hai chẳng ai phủ nhận điều đó, song chỉ riêng anh mới biết rõ lý do và anh cần phải nói ra với Elizabeth.

Một giây phút nặng nề sau, Elizabeth nhớ tới cô gái hai người đã thấy khi cô hát tại quán Harry, tối hôm thứ bảy và nhớ rõ sự thay đổi đột ngột trên nét mặt người chồng chưa cưới, cô tự hỏi chẳng rõ điều đó liên quan gì tới tâm trạng hiện nay của Spencer không. Không, vô lý. Thế mà... Spencer suýt ngất khi thấy cô ca sĩ.

- Chắc có chuyện gì em cần được biết không?

Elizabeth quay lại đưa mắt nhìn Spencer, nhưng anh vẫn chăm chăm nhìn đường. Sau đó, Spencer lảng lạng cho xe đậu bên vệ đường và nhìn Elizabeth, vẻ trang nghiêm. Trông anh hốt hoảng và mặt tái nhợt tưởng như sắp lên cơn điên rồi. Nhưng Elizabeth vẫn giữ bình tĩnh đến kỳ lạ và chờ Spencer mở miệng nói.

- Anh không thể lấy em.

Spencer thốt lên những lời ấy mà tại không tin rằng chính mình vừa nói. Thái độ Elizabeth ngồi nhìn anh còn làm anh thấy thật khó tin. Cô tỏ vẻ tò mò chứ không lo ngại.

- Anh có thể cho em biết lý do tại sao không?

-Anh thấy khó nói quá!

Spencer không thể nói trắng ra rằng anh không yêu cô. Làm như vậy thật độc ác và bất công. Cô ta đâu có lỗi gì nếu bản thân mình không phải là Crystal. Cô đâu có lỗi nếu bản thân chẳng hề sẵn gọi được chớp khi anh gặp cô. Cô chỉ biết hiến dâng cho anh tất cả. Cô thông minh và đầy quyến rũ, cô xuất thân trong một gia đình lớn, cô biết cách làm anh vui và anh đã đánh giá cao cô. Nhưng anh không yêu cô.

- Anh chỉ biết là anh không thể lấy em. Chúng ta sẽ sống chẳng có hạnh phúc.

Elizabeth quan sát Spencer và trong khoảnh khắc, anh nhận thấy ánh mắt cô để lộ một vẻ vui vui.

- Anh vừa nói chuyện dớ dẩn nhất em chưa từng được nghe. Em không ngờ anh lại hèn đến vậy.

- Cái đó có liên quan gì đâu? – Spencer hỏi, trông anh còn thảm hại hơn khi Elizabeth bình tĩnh châm thuốc hút.

- Liên quan lắm chứ! Anh gan thỏ đế, anh Spencer Hill, nên anh quá hốt, vội tính ba mươi chước không gì bằng chước chuồn. Anh sẵn sàng bỏ tất và chuồn. Ai cũng có ngày phải sợ. Thì sao nào? Anh là người có chí cơ mà. Anh hãy chứng tỏ mình là một người đàn ông. Anh hãy đến một chỗ nào mượn rượu giải sầu, anh đến gục đầu vào vai bè bạn khóc nức nở thút thít, nhưng lạy chúa, anh nên nhìn thẳng vào vấn đề. Anh không biết rằng chẳng phải bất kỳ ai cũng cảm thấy anh đang cảm thấy lúc này ra sao?

Có lẽ, nhưng “chẳng phải bất kỳ ai” cũng yêu say đắm Crystal. Ánh mắt Elizabeth nhìn Spencer lạnh như băng.

- Anh xin nghỉ phép một tuần, khi bình tâm, ta sẽ quay trở về vấn đề này vào dịp em đến nghỉ cuối tuần sắp tới...

- Elizabeth... chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Spencer vẫn cố ghìm không kể hết với Elizabeth. Anh không muốn để lộ chuyện anh đã gặp Crystal... anh đã yêu Crystal lúc cô mới mười bốn tuổi. Elizabeth mà biết thì cho anh là kẻ điên rồ. Lúc này, đúng là anh cảm thấy mình điên đầu tìm cách giải thích với người vợ vừa đính hôn.

- Đơn giản thôi, nếu anh muốn, - Elizabeth mỉm cười và nhả khói thuốc lá. – Tại sao ta không coi như ta chưa từng có một cuộc trò chuyện thế này nhỉ?

Spencer thốt một tiếng thở dài thê lương và ngả người ra lưng ghế, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe nhưng chẳng thấy gì.

- Anh thấy em còn điên hơn anh.

- Được rồi. Nếu vậy anh và em chúng mình là một cặp ngon lành, đúng không anh?

- Không, không lạy chúa, chúng ta chẳng là gì hết! – Spencer quay lại nhìn Elizabeth và thốt kêu lên. – Anh chẳng phải là người em cần và sẽ chẳng bao giờ là người như vậy. Anh không có cùng những khát vọng giống em. Anh không tìm kiếm quang vinh, lẫn của cải, cũng như điều quan trọng. Anh sẽ chẳng bao giờ là người em muốn anh vươn tới. Và anh chẳng muốn như vậy.

- Còn em, nếu em không đáp ứng được điều anh coi là lý tưởng, thì em là cái quái gì? Ta chỉ nên nói đến điều em chưa thể làm được chứ đừng dă động đến việc anh chưa vươn tới.

Elizabeth vẫn luôn thẳng thắn và khá thông minh để nhận rõ những gì đã thấy, dù ý chí buột sống.

- Em không cần đến anh.

Một lý lẽ để xin huỷ lễ đính hôn nghe thật khập khểnh! Spencer thấy mình đến là gốc khi buột

ra những lời nói ấy.

- Tất nhiên là em cần anh. Nhưng em chẳng khóc van xin anh? Thì ra anh muốn thử xem em yêu anh đến mức nào. Em yêu và kính trọng anh. Em nghĩ rằng anh thông minh, vui tính và sẽ tiến xa nếu anh chịu khó. Và một khi anh vươn tới cái đích đã đề ra, chúng ta sẽ sống một cuộc sống rất lý thú. Đây, em ước muốn có vậy. Có tồi tệ không?

- Không tồi tệ. Chẳng có gì tồi tệ. Và em chẳng tồi tệ. Và anh cũng rất yêu em... nhưng chúng ta cần nhiều hơn thế.

- Chúng ta rất hợp nhau về mặt tình dục. Anh đừng quên chi tiết này.

Spencer cười thầm về cách nói năng của Elizabeth. Elizabeth đã có lý. Anh còn hơn một kẻ điên khi yêu say đắm một cô gái chưa hề chung chăn chung gối. Chợt nghe Elizabeth nói, anh tự hỏi không biết các mơ ước của mình về Crystal có phải là một bản hợp xướng tuyệt vời, những kỷ niệm, những hình bóng. Với Elizabeth, đây là thực tế. Nhưng anh cần cả hai.

- Thế nào, hay là anh không cần những chuyện làm tình, anh Spencer? Nhưng sau những lần ngủ với anh, em thấy khó tin điều đó đấy.

Elizabeth cười, Spencer chẳng còn biết nói năng ra sao cũng cười theo.

- Có, anh cũng cần chứ.

- À, thế ít ra anh cũng khá thẳng thắn công nhận điều đó. Anh không dửng dưng, nhưng chân thật.

Elizabeth ôm cổ Spencer rồi đưa tay vuốt ve đùi anh.

- Ta cho xe ghé vào khách sạn để cùng nhau tranh luận vấn đề này, anh muốn không?

- Elizabeth, anh nói nghiêm túc mà! Anh vừa nói với em là anh không muốn lấy em, thế mà em lại yêu cầu anh đến một khách sạn. Em đã không nghe anh nói à? Em chẳng nghe gì cả à? Em giấu cợt những điều anh nói, đúng không nào?

Spencer tức điên lên.

- Không, em chẳng giấu cợt đâu. Nhưng em cũng chẳng lấy khăn tay ra để lau nước mắt. Em nghĩ rằng anh xử sự như một chú bé mười tuổi và em không giận anh. Em cho rằng tối qua anh đã gặp chuyện gì làm anh sợ xanh mặt, song em chưa biết rõ chuyện gì. Do quá hốt hoảng, anh tìm cách bỏ chạy. Do đó, em không muốn anh nói tới vấn đề này nữa. Thôi, anh đưa em đến trường, rồi về nhà suy nghĩ kỹ lại đi, ngày mai gọi điện cho em.

Elizabeth là người bình tĩnh, Spencer một mặt kính trọng bản chất đó của cô, mặt khác anh thấy ớn lạnh xương sống. Và chính vì vậy anh không muốn lấy cô. Elizabeth nhìn Spencer chăm chăm lúc anh cho xe nổ máy.

- Anh có thấy cần phải xưng tội về chuyện tối qua không? Chuyện đó gây cho anh nhiều rắc rối lắm à? Anh nên đến gặp một cha cố và nhờ cha làm lễ xá tội cho. Có lẽ sau đấy chúng ta mới có thể sống chung như những người đầu óc bình thường.

- Cái đó chẳng liên quan gì.

- Theo em có đấy, và em cho rằng anh cũng đang nghĩ tới điều đó. Anh Spencer, - Elizabeth nói thêm khi châm một điếu thuốc khác, - em không muốn ta nhắc lại chuyện này nữa.

- Lấy nhau chúng ta chỉ tự huỷ hoại đời mình. Tin anh đi, anh biết rõ anh nói gì.

Spencer nói, giọng thực sự nghiêm chỉnh nhưng vẫn không đủ sức thuyết phục Elizabeth.

- Bản thân sự thiếu chung thuỷ chẳng là lý do có thể chấp nhận được để ly hôn, luật pháp đã ghi thành giấy trắng mực đen như vậy. Do đó, nếu vì chuyện đó, nếu tối qua anh đã quá chén say sưa với bạn bè thì đừng làm em phiền lòng với những chuyện nhơ nhuốc ấy của anh. Có điều anh nên xử sự như một con người bình thường. Anh nên kể cho em nghe những lời dối trá, mua tặng em một món trang sức và đừng rên rỉ nữa.

Spencer sững sờ nhìn Elizabeth.

- Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Không hẳn hoàn toàn đâu. Chỉ một phần thôi. Chúng ta chưa tổ chức lễ cưới. Nếu đôi lúc đầu óc anh không bình thường, em chẳng oán giận anh. Khi nào đã lấy nhau, lúc đó em sẽ thẳng tay hơn.

- Anh tin chắc như vậy.

Cô gái này thực sự lạ lùng! Spencer đột nhiên cảm thấy sẽ lấy cô ta.

- Xem ra đầu óc em khá rộng rãi? – Spencer nói.

- Thế nào, còn gì nữa không? Xong rồi chứ?

- Chưa hẳn đâu.

Spencer chẳng muốn dấn động đến Crystal chút nào. Chuyện đó chẳng làm Elizabeth bận tâm. Cô ta đã bôi bác chuyện ấy bằng cách coi như đấy là giây phút rùng mỡ trong một tối quá chén

và sẵn sàng bỏ qua. Spencer lại càng thấy giận hơn.

- Ngược lại anh thấy chuyện đó liên quan tới sự bất đồng ý kiến trong cuộc sống mà hai ta muốn cùng nhau chia sẻ. Một mặt, anh mong muốn hơn em, mặt khác, em ao ước hơn lòng mong ước mà anh chưa bao giờ màng tới. Như vậy, người đẹp của anh ạ, không tạo nên những điều kiện cần thiết cho cuộc hôn nhân lý tưởng. Chuyện đó không thể có được.

Spencer lại cho xe chạy trên đường. Elizabeth ngồi nép vào anh.

- Đây là điểm anh không tán thành với em. Theo anh, có đấy.

- Theo em, anh bị điên đầu, - Elizabeth đáp và ve vuốt háng Spencer.

Spencer bỗng chệch choạng tay lái.

- Elizabeth, dừng em!

- Tại sao? Thường anh thích thế mà.

Thái độ dữ tợn của Spencer làm Elizabeth thấy vui vui. Cô ta bỏ ngoài tai những lời Spencer vừa nói.

- Em có nghe anh nói gì không?

- Nghe rõ tất. Thực lòng mà nói, anh yêu, em cho rằng đấy là chuyện tầm phào.

Elizabeth hôn cổ Spencer, dù muốn hay không, anh thấy rạo rức không ghìm nén nổi và khao khát muốn làm tình, chỉ để thuyết phục Elizabeth. Nhưng thuyết phục gì? Rằng giữa hai người thế là hết? Tại sao cô ta không chịu tin anh? Cô ta rất ngang bướng.

- Đấy không phải là những chuyện tầm phào, tin anh, em. Anh hiểu rõ những lời anh nói.

- Bây giờ thì có lẽ đúng đấy. Nhưng ngày mai anh sẽ rất bực. Và để giữ nổi bực đó, em chẳng tin một lời nào anh vừa nói. Thú thực là em rất độ lượng, đúng không nào?

Spencer đỗ xe lại và nhìn Elizabeth. Nhưng anh những muốn cười vào mặt mình. Anh đã sợ rằng Elizabeth sẽ cực kỳ thất vọng, buồn rầu, nhưng đằng này cô lại hoàn toàn lạnh nhạt trước những lời vừa rồi của anh, không có gì có thể lay chuyển được cô ta. Anh thấy thích thái độ đó.

- Em điên hơn anh.

- Cảm ơn anh.

Nói xong, Elizabeth áp chặt môi lên môi Spencer hôn, cô dùng lưỡi tách môi anh ra, đồng thời đưa tay bình tĩnh mở khoá quần anh. Spencer định cưỡng lại nhưng không nổi...

- Elizabeth, đừng...

Nhưng cô vẫn thắm thiết hôn và khát khao cuồng cháy ve vuốt mơn trớn. Một lát sau, hai người nằm dài trên đệm ghế xe. Hơi nước đọng trên kính xe chứng tỏ rõ nỗi đam mê đắm say của họ.

Khi hai người đã sửa lại quần áo ngay ngắn, sự việc bốc lửa vừa rồi chỉ làm tăng thêm nỗi tuyệt vọng của Spencer. Còn Elizabeth thanh thản chưa từng thấy.

- Thật dớ dẩn! - Spencer nói khi nghĩ rằng mình đã xử sự như một kẻ mất lý trí.

-Ồ, còn em thấy khá thú vị. Thôi đừng làm bộ mặt đưa đám nữa.

Elizabeth tiếp tục trêu đùa anh suốt chặng đường còn lại khi quay về Poughkeepsie và hứa lần gặp nhau sắp tới tại New York, hai người sẽ trao đổi nghiêm túc vấn đề. Trên đường về, lẽ ra thấy mình được an ủi hoặc có lỗi, buồn rầu hoặc thảm hại, Spencer lại cảm thấy mình rất đần và lố bịch.

Mãi đến lúc lên giường Spencer mới nghĩ tới Crystal và cân nhắc kỹ chuyện của anh với Elizabeth. Sau khi anh cầu hôn, bây giờ Elizabeth sẽ quyết không chịu buông tha anh. Còn anh, anh chỉ mơ ước về California và chạy trốn với người đàn bà khác... Chuyện cứ như một vở hài kịch. Anh đã định gọi điện cho cha mình để trao đổi hết mọi chuyện, nhưng cụ sẽ nghĩ rằng anh điên. Lúc này, anh thấy mình chưa điên chút nào.

Sáng hôm sau, Spencer tính định gọi điện cho Crystal, nhưng anh nghĩ mình không thể nói rõ cho cô biết chuyện. Crystal vẫn chưa biết gì việc đính hôn của anh và anh chưa có ý định cho cô biết trước khi giải quyết xong vấn đề với Elizabeth. Nghĩ tới những sự việc tối qua trên ô tô, Spencer tức lộn ruột. Nếu Elizabeth có mang thì hết chuyện để bàn. Nhưng theo lời cô ta vẫn thường bảo, cái đó anh khỏi lo. Tuy không có rắc rối đó, Spencer cũng đau đầu phải lựa chọn một trong hai con đường.

Suốt tuần sau, anh ăn không ngon, ngủ không yên và chẳng tập trung làm việc. Anh chỉ nghĩ tới Crystal và cuộc đính hôn chưa có cách gỡ thoát. Đôi lúc, anh tự hỏi nếu Elizabeth có lý và hôn nhân của anh thực sự là lý tưởng thì sao? Dẫu sao hai người rất ăn ý với nhau, trên giường cũng như lúc dạo chơi. Nhưng... Crystal còn hơn... ấy là anh nghĩ vậy... Dù sao anh cũng phải thú nhận mình biết về Crystal còn quá ít ỏi.

Cuối cùng, vào cuối tuần, suy nghĩ của Spencer không còn logic nữa. Anh đã quá cân nhắc kỹ, suy nghĩ quá nhiều về chuyện này nên bây giờ nó đâm lỳ ra. Điều xác thực mà anh cảm nhận thấy là suốt bao năm qua, anh bị hình bóng lãng mạn của Crystal ám ảnh, tương phản một cách

hiển nhiên hình bóng của người đàn bà đương là vợ chưa cưới của anh.

Spencer không tìm được, đã tâm sự với George Montgorey, cháu của người có cổ phần lớn trong hãng của anh là Brewster Vicent, George cùng tuổi với anh và có một tương lai đầy hứa hẹn.

- George này, mình có cảm tưởng mình đang bị điên đây.

- Trông cậu thì cũng rõ quá rồi. Có chuyện gì thế? - George mỉm cười và gọi hai cốc bia. - Chuyện gì làm cậu phải nghĩ ngợi thế?

Spencer chưa biết nói thế nào. Làm sao có thể kể cho anh ta rõ về Crystal?

- Kỳ nghỉ cuối tuần vừa rồi, mình gặp lại người quen cũ.

Qua ánh mắt Spencer, George hiểu rõ vấn đề

- Một người đàn bà à?

Spencer thảm hại gật đầu.

- Bao năm nay mình không gặp lại cô ấy... mình cứ tưởng đã quên cô ấy rồi... Trời! Mình không biết nói với cậu thế nào.

- Cậu đã chia tay, sau khi ngủ với cô ấy, - George mỉm cười gợi ý. Chuyện tương tự đã xảy ra với George hai hôm trước khi anh ta cưới vợ.

- Đừng lo! Mọi chuyện rồi sẽ qua đi thôi mà.

- Nếu mình không bút ra được thì sao? Mới lại nói thật chính xác hơn, mình chưa ngủ với cô ấy.

Spencer nói điều ấy để cứu vãn thanh danh của Crystal chứ không phải của mình. George không biết Crystal.

- Nếu vậy, xin cho mình được bày tỏ tất cả lòng thiện cảm của mình, ông bạn. Thôi đừng ngại. Cậu sẽ quên mà! Elizabeth là một cô gái tuyệt vời! Hơn nữa cô ta lại là con gái ngài thẩm phán Barclay.

Phải chăng mọi người chỉ thấy có vậy? Điều quan trọng là trở thành con rể ngài thẩm phán Barclay?

- Mình đã bảo Elizabeth rằng mình muốn huỷ việc đính hôn.

George ngạc nhiên huýt sáo.

- Cậu nói đúng. Cậu điên thật rồi. Thế cô ấy bảo sao?

- Cô ấy không muốn nghe chuyện đó. Cô ấy cho rằng mình sợ và khuyên mình đừng nức nở khóc lóc nữa.

- Cao tay đấy! Cô ấy có biết chuyện cậu với cô gái khác chưa?

- Mình không hề dả động. Nhưng chắc cô ấy đoán. Nhưng cô ấy coi đấy là chuyện vặt.

- Đúng là chẳng quan trọng.

- Quan trọng chứ. Mình yêu cô ấy... cô gái kia cơ.

- Thôi, ông nghĩ lại đi. Ông mà huỷ lễ đính hôn thì rắc rối lắm đấy.

- Nếu mình cứ huỷ thì sao? Nếu quãng đời còn lại của mình chỉ dành để nghĩ tới cô gái khác thì sao?

- Không. Ông sẽ quên cô ta. Phải quên thôi.

- Khỏi người huỷ lễ đính hôn.

- Chẳng ai huỷ lễ đính hôn với con gái thẩm phán Barclay.

George xem ra dứt khoát và thái độ này làm Spencer khó chịu. Anh cầu hôn với Elizabeth vì anh nghĩ rằng cô thông minh, tràn đầy sức sống và nhất là anh cứ tưởng mình yêu cô. Nhưng chưa bao giờ anh thấy yêu cô. Ngay từ đầu gặp nhau, anh đã nghĩ rằng mình không thể yêu Elizabeth. Chính vì vậy suốt một năm ròng anh không đề nghị gì hết. Thế rồi đột nhiên anh cảm thấy rất dễ chịu bên Elizabeth và xin cầu hôn. Nhưng anh đã nhầm. Còn bây giờ? Spencer vẫn chưa tìm ra được lời giải đáp.

- Chuyện đó quan trọng lắm sao, George? Tên tuổi của cha cô ấy có liên quan gì tới chuyện bọn mình?

- Cậu nói đùa à? Cậu không chỉ cưới một cô gái, cậu kết hôn lấy một phong cách sống, một cái tên, một gia đình quan trọng, nếu cậu suy nghĩ không kỹ, cậu sẽ phải trả giá đấy. Và dù người ta bắt cậu trả giá, tên tuổi cậu sẽ bị bôi nhọ khắp trên dải đất từ đây đến tận California.

Nghe George nói, Spencer nghĩ tới cha mẹ mình và nỗi tuyệt vọng khủng khiếp mình sẽ gây ra cho cha mẹ. Nhưng anh không thể lấy vợ chỉ vì muốn đem lại niềm vui cho cha mẹ.

- Toàn bộ vấn đề là như thế này: mình có yêu Elizabeth hay không? George, thật ra mình không biết rõ nữa. Mình làm sao có thể yêu Elizabeth khi còn yêu say đắm một người khác?

- Thôi tốt hơn hết ông nên xoá sạch cái kỷ niệm ấy khỏi ký ức đi. Ta đi ăn tối. Cậu uống ít rượu cho già thiên tình sử cũ và, lạy Chúa tôi, cậu đừng nói gì thêm với Elizabeth. Vài ngày nữa cậu sẽ thấy khá hơn.

Tối hôm đó, Spencer ngủ được một giấc, sáng hôm sau, khi tỉnh dậy anh đọc tờ New York Times và thấy đăng thông báo về lễ đính hôn của anh và Elizabeth.

Sự thật đã hai năm rồi mười và lúc đi làm, anh tự hỏi chẳng lẽ cuối cùng George đã nói đúng khi khuyên anh nên quên Crystal. Nhưng lạy Chúa, anh ăn nói thế nào với Crystal? Anh đã tưởng lầm à? Anh không yêu Crystal? Anh sắp lấy một người khác. Crystal cần đến anh hoặc một người nào đấy. Thật bất công đối với Crystal và anh thấy con tim nhói đau khi nghĩ phải bỏ cô.

Cũng ngày hôm ấy, Crystal đọc thông báo trên các báo. Do mải bận công việc, Spencer đã không nghĩ tới điều này.

Crystal đang ngồi cùng ăn tối với các nhân viên khác ở quán Harry thì Pearl đột nhiên đưa cô đọc tờ Chronique và bảo:

- Hình như tối bữa trước cặp này đã đến đây thì phải? Mình phục vụ bàn họ.

Pearl ngồi trầm ngâm. Chị luôn bị quyến rũ trước thói xa hoa của xã hội thượng lưu đọc thấy trên báo.

- Hình như vào tối thứ bảy tuần trước. Cô này cứ vênh vác, nhưng anh ta xem dễ thương. Anh ta thấy em tuyệt vời. Rất tiếc em không thấy bộ mặt anh chàng khi ngồi nghe em hát.

Crystal thấy tay mình lạnh toát và run run lúc đưa trả lại tờ báo. Cô đã đọc xong bài báo, thông báo Spencer Hill, ở New York, sắp cưới Elizabeth, con gái ngài thẩm phán Barclay. Cả hai gia đình đã đến San Francisco vào Lễ tạ ơn chúa để mừng sự kiện này và đã tổ chức một bữa tiệc mời bốn trăm bè bạn tại gia đình họ ở Broadway. Hedda Hopper thuật lại rằng bữa tiệc rất linh đình làm những nhân vật ở Nhà Trắng cũng phải trầm trồ. Arlie Shaw cùng dàn nhạc đã hoà tấu tới tận sáng. Đám cưới sẽ được tổ chức vào tháng 6 sang năm.

Crystal nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn của mình. Thế mà anh ta đã không hề có lời nói cho cô biết tí gì về lễ đính hôn. Anh ta chỉ nói mỗi chuyện yêu cô. Và anh ta sẽ quay về California. Anh ta đã nói dối cô. Crystal thấy lòng quặn đau. Cô chẳng còn thiết ăn uống gì nữa. Tối hôm đó cô định bụng tập trung hát để quên anh ta, nhưng vô ích. Spencer luôn lớn vồn trong đầu cô, hai ngày sau, Spencer gọi điện cho Crystal. Cô định không nghe điện, nhưng bà chủ nhà Castagna giục cô cầm máy.

- Điện thoại đường dài đấy, - bà ta bảo, giọng cảm động.

Cuối cùng Crystal run run cầm ống nghe.

- Ai gọi đấy?

- Crystal đấy à?

Đúng là giọng của Spencer, Crystal nhắm mắt nghe anh nói. Cô im lặng một lát không đáp lại. Spencer nhắc lại tên cô, giọng lo lắng và đau buồn.

- Ai đấy?

- Spencer đây.

- Chúc mừng anh.

Nghe Crystal chúc, Spencer hiểu rõ tất, tim anh lạnh cứng. Chắc gia đình Barclay đã đăng thông báo trên các báo địa phương. Anh rất muốn tự mình thông báo cho Crystal biết, nhưng muộn rồi. Crystal đã biết.

- Anh đã huỷ từ khi về New York. Anh thề đấy! Ngay tối hôm về đây, anh đã kể hết với cô ấy.

- Em nghĩ rằng chuyện này hai người đã tự nguyện quyết định mà.

- Không phải thế đâu... Đấy là... Anh không biết giải thích thế nào với em.

- Vô ích.

Crystal muốn tỏ ra độc ác. Nhưng nghe Spencer nói, cô thấy buồn mênh mông. Cô từng mất bao người cô yêu thương, mất Spencer thì cũng chỉ kéo dài thêm danh sách mà thôi. Anh ta đã ra đi, mãi mãi xa lìa khỏi cuộc đời cô. Tuy nhiên, lần này, chuyện đó rất khác.

- Crystal ... anh yêu em...

- Em chẳng muốn gây rắc rối cho anh. Em chỉ muốn anh biết rằng cuộc đời đôi ta rất xa cách... chúng ta không có cái may là được hiểu rõ về nhau.

Crystal khẽ khóc. Cô muốn cầm giận anh ta, nhưng không giận nổi.

- Chắc cô ấy tuyệt vời lắm!

Spencer lưỡng lự một lát, anh muốn nói cho Crystal biết rõ tất cả sự thật và theo anh Crystal

còn tuyệt vời hơn Elizabeth.

- Anh thấy tình cảm giữa anh và cô ấy không được như giữa anh và em.
- Nếu vậy, tại sao anh lấy cô ấy?
- Thành thực mà nói, anh cũng không biết nữa. Có lẽ rút lui quá phức tạp.
- Đấy không phải là lý do chính đáng để lấy nhau.

Spencer hiểu rõ điều đó và chẳng biết trả lời ra sao.

- Anh biết chứ. Anh biết rằng đúng là điên rồ, nhưng thôi để anh viết thư cho em... để được biết tin em ra sao. Hay là anh sẽ gọi điện cho em, được không?

Spencer không chịu nổi ý nghĩ lại bị mất Crystal. Anh muốn biết cô có khoẻ không, cô có gì cần tới anh không, nhưng Crystal lại chẳng muốn vậy. Nước mắt Crystal chảy ròng ròng xuống má.

- Không... Anh sắp lấy vợ. Dẫu sao, anh và em, chúng mình mới chỉ chia sẻ với nhau một giấc mộng. Em chẳng muốn biết tin về anh. Điều đó chỉ càng gọi cho em nhớ lại những gì chúng mình chưa bao giờ có được.

Crystal nói đúng, nhưng Spencer cảm thấy trĩu nặng buồn đau khi thấy Crystal muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh.

- Em gọi điện cho anh khi thấy cần anh giúp gì nhé?

- Giúp gì nhỉ? - Crystal cười qua hai hàng lệ. - Một hợp đồng với Hollywood? Anh giúp em ký được một hợp đồng tương tự không?

- Được chứ... - Spencer mỉm cười đáp, giọng ghen ngào. - Vì em, anh có thể làm bất cứ chuyện gì.

Bất kỳ điều gì trừ điều mà cả hai đều mong muốn hơn ai hết. Nhưng Spencer đã phá huỷ sạch với lý do anh đã quyết định coi Elizabeth là “một sự lựa chọn đúng đắn”. Có lẽ Crystal đã xử sự đúng khi không muốn anh gọi điện lại. Spencer muốn nhảy lên chuyến máy bay đầu tiên bay đến bên Crystal. Nhưng anh không thể làm vậy. Còn Elizabeth...

- Em chúc anh hạnh phúc!

- Tạm biệt em, Crystal. Anh yêu em, - nước mắt lưng tròng, Spencer chỉ còn nghe thấy giọng cô thoảng bên tai:

- Em cũng yêu anh, anh Spencer...

Sau đó, Spencer không còn nghe thấy gì nữa. Crystal đã bỏ đi. Mãi mãi...

Spencer viết thư cho Crystal một bức thư bộc lộ rõ nỗi nuối tiếc của anh và tình yêu của anh với cô. Nhưng bức thư đã quay về với anh, chưa bóc. Spencer nghĩ rằng Crystal đã chuyển nhà, song thâm tâm anh lại không tin. Crystal muốn anh quên cô. Nhưng đấy là một điều khó khăn đối với cô, tuy cô đã có can đảm rời khỏi trại chăn nuôi ở thung lũng.

Crystal không muốn hát lại những làn điệu cô đã hát vào tối Spencer quay về. Mọi thứ quanh cô gợi nhớ tới sự hiện diện của anh, mỗi sáng, mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi bài ca tiếng hát, mỗi lần mặt trời mọc.

Trước đây, tất cả những gì cô sống là những giấc mộng của cô, nhưng bây giờ, tất cả những gì cô được biết làm cho cuộc đời cô càng thêm ê chề đớn đau. Cô biết chính xác màu mắt Spencer, mùi tóc anh, cảm giác của làn môi anh áp vào miệng mình, sự tiếp xúc của đôi tay anh, giọng anh thì thấm bên tai cô. Và tất cả, tất cả phải bị nhấn chìm trong lãng quên.

Crystal có cả cuộc đời ở phía trước và cả sự vắng bóng chẳng còn ai để yêu thương. Nhưng cô còn cái thiên bẩm trời phú và cô còn có Pearl để luôn nhắc nhở cô rằng Hollywood đang chờ đón cô. Tuy nhiên, hôm nay, không còn Spencer, tất cả những điều ấy xem ra chẳng còn quan trọng gì.

*

Với Spencer, mọi chuyện rồi đâu cũng vào đấy. Anh nghĩ rất nhiều đến Crystal nhưng quyết định sống trung thực với Elizabeth. Vào dịp lễ Giáng sinh, anh cùng vợ đến nghỉ tại Palm Beach và lòng dạ bắt đầu nguôi vợi. Anh lúc nào cũng có ý định viết thư cho Crystal, nhưng chẳng bao giờ cầm bút viết. Anh biết chắc rằng cô gái muốn anh để cô yên thân và do đó càng cảm thấy tủi thẹn. Còn Elizabeth, cô nhắm mắt bỏ qua chuyện ấy, coi đó là một bước lỗi lầm và tế nhị không đủ động tới.

- Hai người đã nghỉ Lễ Giáng sinh thoải mái, khi từ Florida quay về, họ cảm thấy thư giãn và người rám nắng. Chỉ còn sáu tháng nữa là đến ngày hai người chính thức tổ chức lễ thành hôn.

Vợ chưa cưới của Spencer cứ xoay anh như chong chóng, nào là đi dự các lễ tiệc ở New York, nào là đến Washington thăm cha mẹ anh.

Nhưng những kỷ niệm về Crystal cứ giày vò anh và anh đã phải gắng gượng vật lộn hết sức mình. Bà Barclay đến San Francisco vào cuối tháng năm để kiểm tra lại những chi tiết cuối cùng. Họ sẽ làm lễ thành hôn tại khách sạn Saint- Francis. Elizabeth muốn tổ chức ở nhà, nhưng khách mời tới bảy trăm người nên chẳng còn cách nào khác là phải tìm khách sạn lớn ở đó. Họ đã lựa chọn được mười phù rể và mười hai phù dâu. Hình thức đám cưới như thế này,

Spencer chỉ được nghe nói chứ chưa lần nào được dự.

Vào tháng 6, đợt Elizabeth thi xong, Spencer sẽ cùng cô bay về San Francisco. Elizabeth học hết năm thứ ba. Vào mùa thu, cô sẽ chuyển về học ở Columbia và nhận bằng tốt nghiệp sau khi cưới. Đây là điều kiện ông Barclay đã đặt ra trước khi đồng ý cho hai người lấy nhau. Ông chỉ tiếc rằng con gái mình không nhận bằng tốt nghiệp ở Vassar.

Còn Elizabeth, cô chỉ ao ước mỗi điều là được ở bên chồng. Ngồi trên máy bay, tinh thần hai người rất sảng khoái, vui vẻ, Spencer biết rõ rằng những ngày ở California sẽ là những ngày tiệc tùng triền miên. Đám cưới của họ sẽ được tổ chức trong vòng một tuần nữa, vào ngày 17/6, sau đó họ sẽ hưởng tuần trăng mật ở Hawaii. Elizabeth không lúc nào chịu ngồi yên, ngay tuần trước, cô đã thẳng thừng tuyên bố để Spencer “chạy tịnh” trước lễ cưới. Trên máy bay, Spencer âu yếm trách Elizabeth đã quá tàn nhẫn và từ nay trở đi anh không chịu trách nhiệm về những hành vi của mình. Và lại khả năng hai người ở bên nhau rất hạn chế, ngài thẩm phán Barclay đã giữ lại một phòng cho anh ở Bohemian Club, cũng như cho các chàng phù rể.

Đột nhiên, Spencer ngày và đêm nghĩ tới Crystal. Lúc này, anh đang sống ở ngay gần chỗ cô, và một nỗi ao ước tuyệt vọng nảy sinh trong lòng anh. Do đó anh uống rượu để, theo như lời Crystal, cố quên cô. Dẫu sao đây cũng là một trò nực cười độc ác, do đó anh thấy nếu toàn tâm toàn ý vui đầu vào những dự kiến cho đám cưới thì tốt hơn.

Đám cưới được tổ chức vào buổi trưa, các chàng phù rể rời Bohemian Club trong đoàn xe limousine. Cô dâu đến nhà thờ trên chiếc Rolls năm 1937 còn rất tốt, do ông nội để lại, và gia đình Barclay chỉ đem ra sử dụng vào những dịp trọng đại. Cô dâu rất lộng lẫy. Hai cô phù dâu đỡ chiếc khăn choàng đầu dài bốn mét khi cô dâu bước lên xe. Elizabeth đội chiếc khăn vòng đăng ten hồ có đính những hạt trai mảnh giữ tấm khăn voan phủ trước mặt một lớp sương mờ trắng. Chiếc áo dài cổ cao bó lấy người tôn nổi bật dáng mảnh mai của cô.

Đây là một chiếc áo dài lạ thường, một ngày lạ thường, một khoảnh khắc không thể quên được khi lái cho xe chạy đến nhà thờ Grace dưới những ánh mắt sững sốt của trẻ con ngoài phố. Elizabeth đẹp mê hồn và ngài thẩm phán Barclay phải cố nén để khỏi bật khóc khi trình trọng khoác tay con gái bước vào nhà thờ.

Spencer nhìn Elizabeth tiến lại gần tim anh đập rộn rã. Đây là giây phút hằng mong đợi và cuối cùng nó đã tới. Ai đang tiến đến bên anh. Thấy Elizabeth mỉm cười dưới lớp voan che mặt anh thấy mình lựa chọn đúng. Elizabeth đẹp mê hồn và một lát nữa sẽ là vợ anh. Suốt đời.

Cuối buổi lễ hai người cùng sánh bước xuống lối chính, theo sau họ là những chàng phù rể và các cô phù dâu. Hai người mỉm cười và suốt trong quãng thời gian dài, tưởng như vô tận, họ đã được nghe không biết bao lời chúc mừng của các vị khác. Họ rời nhà thờ lúc một giờ và lát sau tới khách sạn Saint – Francis. Các nhà báo đã đứng đợi họ. Đây là đám cưới lớn chưa từng thấy trong bao năm nay. Những đám người hiếu kỳ đứng chật hai bên hè đường nhìn đoàn xe limousine nối đuôi nhau đổ về khách sạn.

Nhiều vị khách tự Washington và New York đến dự. Hai vợ chồng còn nhận được điện chúc mừng của đích thân tổng thống Truman.

Sau lễ cưới, hai vợ chồng Spencer đi hưởng tuần trăng mật ở Hawaii. Họ quay về California ngày 23/6. Ngài thẩm phán Barclay cho xe ra sân bay đón Spencer và Elizabeth đứng vào hôm Pearl đưa Crystal ảnh chụp đám cưới của họ đăng trên báo. Bài báo mô tả chiếc áo dài đẹp tuyệt của Elizabeth có dải đuôi dài bốn mét. Đọc bài báo, Crystal thấy tim mình như dải băng thắt chặt. Cô nhìn hồi lâu tấm ảnh chụp Spencer đang cầm tay vợ và mỉm cười.

- Hai người đẹp đôi quá, đúng không em? – Pearl hỏi, chị nhớ tới hôm Spencer và Elizabeth đến thăm quán Harry vào mùa đông năm ngoái.

Crystal im lặng không nói gì. Cô gập tờ báo trả lại cô bạn và cố quên rằng cô vẫn yêu Spencer. Hôm nay là một ngày buồn tẻ và tối đó cô về nhà khuya.

Trong lúc đó Crystal nằm dài trên giường cố quên bức ảnh thấy đăng trên báo thì Spencer và Elizabeth ngồi vui vẻ trò chuyện bên hồ.

Hôm sau những bản tin về Triều Tiên làm hai người choáng váng. Chính phủ đã quyết định can thiệp vào Triều Tiên, nhưng theo Spencer như vậy là chiến tranh.

Chiều hôm đặt chân tới San Francisco, Spencer đi dạo hồi lâu trong thành phố. Đây là một ngày hè nóng bức và Crystal tổ chức lễ mừng sinh nhật lần thứ 19. Cô đã chuyển sang ở một căn buồng rộng hơn. Còn cuộc sống của cô vẫn không thay đổi. Tối tối cô vẫn hát ở quán Harry.

Boyd và Hiroko cùng bé Jane đến thăm Crystal hai lần khi Boyd đưa vợ đến chỗ bác sĩ Yoshikawa khám thai. Tháng trước Hiroko trở dạ đẻ, nhưng lần này không được ai giúp, đứa trẻ chết khi vừa lọt lòng mẹ.

Tom đã tái ngũ và đang ở Triều Tiên. Boyd cũng bị gọi tái ngũ nhưng do bị hen nặng nên được miễn. Đây cũng là một điều may, vì nếu Boyd lại ra đi, không biết Hiroko sẽ sống ra sao giữa những con người thù ghét chị. Năm năm đã trôi qua, nhưng thái độ của mọi người vẫn không thay đổi. Nhất là bây giờ nổ ra cuộc chiến tranh với Triều Tiên. Dưới con mắt họ, Triều Tiên hay Nhật Bản cũng thế cả.

Sau lễ sinh nhật, Crystal về nhà nằm dài trên giường suy nghĩ. Nghĩ miên man một lúc, đầu óc cô lại quay về với Spencer. Cô đã cố quên anh, nhưng không tài nào xua đuổi nổi hình bóng anh vào những giây phút thanh thoi suy nghĩ.

Trời quá oi bức, Crystal vùng dậy định bụng đi dạo mát ở bãi biển North Beach. Đêm nay, người đổ ra đường phố khá đông, Crystal mặc quần bò, áo sơ mi cũ và đi ủng cao bồi, tóc tết buông thả xuống lưng. Ra khỏi nhà, cô ghé vào mua một chiếc kem. Trời nóng, mới ăn được

mấy miếng, kem đã chảy xuống cả tay cô, cô cúi người ra phía trước, ăn vội chỗ kem còn lại và như một cô bé, nhí nhảnh nhìn nước kem rót xuống ủng mình.

Nhưng Crystal vẫn chưa nhận ra ngay anh lính cao lớn, tóc nâu đang đứng quan sát cô từ xa. Chiều tối đó, Spencer đi lang thang dạo hồi lâu, đầu óc miên man suy nghĩ tới Crystal, tới vợ và sau bao tháng ngày, đây là lần đầu tiên nảy ra ý định muốn gặp lại Crystal. Anh nghĩ vào giờ này cô đang hát ở quán nên đi dạo thêm chút nữa để chờ đón cô. Quen chân, anh đi tới gần nhà Crystal lúc nào cũng không rõ nữa và tim anh đập như trống trong ngày hội khi nhìn thấy cô. Anh tưởng như mình đang trong giấc mơ. Crystal mặc quần gin xanh, áo sơ mi cũ và ủng cao bồi, đang ngả người ra phía trước mút kem. Spencer lưỡng lự một lúc tự hỏi không biết có nên tiến lại gần Crystal không. Cô trông giống hệt một cô bé. Đúng lúc đó, Crystal cảm thấy có người đang nhìn mình, cô ngoảnh mặt lại và trông thấy Spencer, cô nhìn anh giây lát rồi quay vội về nhà. Spencer đã leo lên thềm nhà trước cô.

- Crystal, gượng đã, em...

Spencer chưa biết mình sẽ nói gì với Crystal, nhưng dẫu sao cũng đã quá muộn rồi. Anh phải trao đổi với cô.

- Đừng, anh Spencer...

Chương 7

Crystal nhìn Spencer, ánh mắt trĩu nặng bao nỗi buồn chứa chất trong bao ngày tháng qua. Spencer hiểu rõ rằng mình đúng là điên rồ mới bỏ cô.

Anh lặng lẽ vuốt nhẹ tay cô. Crystal định rút tay lại, nhưng cô không cưỡng được.

- Crystal... anh van em...

Spencer vật nài. Anh phải nói chuyện với Crystal, dù chỉ giây phút, ôm cô vào lòng, cảm thấy cô ở bên mình. Crystal ngược nhìn Spencer và cả hai nhận rõ rằng tình cảm giữa họ không hề mờ phai, có lẽ còn sâu đậm hơn. Spencer lặng lẽ kéo Crystal ôm vào lòng, lần này cô không giãy ra.

Spencer nhận thấy rằng mình đúng là điên mới búi tai nghe Elizabeth, George và chính bản thân mình. Anh đã sai lầm khi lấy Elizabeth, trong lúc đó người vợ anh ao ước lại là Crystal. Anh đã có hành động theo lẽ phải, thế nhưng trên thực tế anh đã nghĩ một đằng làm một nẻo. Hôm nay anh chỉ ao ước cô gái tóc màu bạch kim, mắt màu xanh trong vắt này. Cô gái mà lúc này anh đang yêu và yêu suốt bao năm nay.

- Chúng ta sẽ ra sao, anh Spencer? – Crystal thở dài trong vòng tay anh.

- Anh không biết nữa.

- Sao anh lại tới đây, tới nhà em.

- Vì anh thấy không thể cưỡng lại được. Anh muốn được thấy em hoặc ít ra được thấy nơi anh đã gặp em lần cuối.

- Rồi sao nữa? – Crystal buồn bã hỏi, cô cảm thấy sức lực mình kiệt cạn, chỉ còn lại tình yêu thương Spencer. - Bây giờ anh đã có vợ rồi. Vợ anh... đâu? Crystal ghét cay ghét đắng câu hỏi này, cố gắng lắm cô mới cất lời hỏi. Lúc này nếu nghe Spencer đáp là đã bỏ vợ thì cũng thật dễ hiểu với cô. Cả hai cùng một ý nghĩ và Spencer cầm tay Crystal, lòng cháy bỏng nỗi khát khao được ôm hôn cô.

- Cô ấy ở New York.

Spencer không muốn thốt lên gọi tên Elizabeth, vào lúc này, ngay trước mặt Crystal.

- Vài bữa anh sẽ phải sang Triều Tiên và... anh còn vài ngày nữa để... Anh... Crystal, Crystal anh chẳng còn biết nói thế nào với em... Anh có cảm giác mình xử sự quá tồi tệ với em. Anh đã có lỗi. Bây giờ, anh biết chắc rằng anh có lỗi. Sau khi lấy vợ mà nói ra những điều ấy thật khủng khiếp. Anh cứ tưởng rằng mình đã đúng. Anh tưởng vậy. Anh cố tin vậy, nhưng khi gặp lại em, đầu óc anh quay cuồng, cả cuộc đời anh cứ đảo điên. Lẽ ra hồi tháng Một anh đã phải cùng em bỏ trốn và đã giữ sạch những cái gọi là cách xử sự đúng mực và những tình cảm cao thượng. Bọn anh vừa làm lễ đính hôn... Anh cứ ngỡ... Trời!... Anh còn biết làm gì đây nữa?

Xem ra Spencer thực sự hoảng sợ. Tuy vậy, Crystal nhìn anh, ánh mắt loé sáng đầy giận dữ và rồi lên tiếng, giọng hơi sảng:

- Thế anh định xử với em thế nào, anh Spencer? Anh chỉ nhớ tới em vào những dịp nghỉ cuối tuần hoặc trốn vợ thôi ư? Nhưng còn em? Khi nào anh bỏ rơi em, cuộc đời em sẽ ra sao?

Crystal đã thề rằng sẽ không bao giờ gặp lại Spencer dù cho có điều kiện. Chính vì vậy cô đã không bóc thư anh và gửi trả lại.

- Chính xác anh đã nghĩ gì? – Crystal hỏi tiếp, lúc này cô thật sự giận dữ, Spencer thấy cô càng quyến rũ hơn. - Anh muốn tôi hiến dâng anh những giây phút thoải mái trước khi lên đường à? Nếu vậy, anh đừng trông mong gì ở tôi. Anh xéo đi đâu thì xéo... hoặc quay về chỗ vợ anh đi. Thì đằng nào anh cũng phải quay về đấy mà, đúng không? Như bạn trước ấy?

Spencer đưa mắt nhìn Crystal, vẻ thảm hại. Anh không thể chối cãi được. Anh không thể thú thật rằng mình sẽ không về gặp Elizabeth, nhưng bây giờ hai người đã lấy nhau, do đó anh chẳng còn biết ăn nói ra sao. Anh cũng không thể thông báo với Crystal rằng đám cưới của mình đã tan, mặc dù anh chưa hề bắt tay tổ chức. Tuy nhiên, đấy là những lời anh mong muốn

thốt lên.

- Anh không thể hứa hẹn gì với em. Anh không thể trao em ngay lập tức bất kỳ điều gì, trừ bản thân anh vào lúc này, giây phút trôi qua. Có lẽ không nhiều nhận lỗi... nhưng, đây là tất cả những gì anh hiến dâng em và tấm lòng chân thực yêu em.

- Như vậy là thế nào? – Crystal hỏi, nước mắt lưng tròng và giọng khản đặc, vẻ hối hận. – Còn sau đó? Sáu tháng nữa chúng ta sẽ đi đến đâu?

- Từ nay...

Spencer buồn bã mỉm cười với Crystal. Anh không muốn gây đau khổ cho cô và trong giây lát, tự hỏi không biết mình có sai lầm khi đưa chân đến đây không, nhưng anh chẳng còn có thể làm khác được.

- Từ nay, - Spencer nói tiếp, - anh có thể gửi từ Triều Tiên về cho em hàng tấn thư... Nếu như lần này em chịu đọc chúng...

Crystal ngoảnh mặt đi để Spencer không thấy cô khóc. Anh ta thật đẹp trai và cô yêu anh bao lâu nay... Khi lại được thấy anh, cô nhận ra rằng việc anh ta lấy vợ không hề có ảnh hưởng chút nào. Lúc này, anh ta là của cô và lâu trong chừng mực anh ta có thể còn có khả năng. Có lẽ cô nên níu giữ chặt anh ta cho đến khi rời đi Triều Tiên.

Crystal ngoảnh mặt suy nghĩ những lời Spencer vừa nói với cô rồi quay lại nhìn anh.

- Ước gì em có đủ can đảm xua anh đi...

Crystal không nói được hết câu.

- Nếu em khẳng khái, anh sẽ xin đi. Em muốn sao, anh sẽ làm vậy...

“Và anh sẽ mơ tới em đến tận trước khi tắt thở...”.

- Em muốn vậy không, Crystal?

Spencer dịu dàng nói và lấy đầu ngón tay khẽ vuốt nhẹ má Crystal. Anh yêu cô. Anh sẽ làm tất cả vì cô. Đây đúng là mối tình anh đã từng nói với Elizabeth. Anh dám chắc rằng anh không thể và không bao giờ có thể yêu Elizabeth với mối tình như vậy.

Ánh mắt trong vắt của Crystal dán chặt vào cặp mắt Spencer, vẻ thẳm lặng yêu thương tha thiết, cô vội đáp:

- Không, em không muốn vậy.

Crystal tỏ ra trung thực với anh như cô đã từng tỏ ra như vậy. Spencer nghe những lời ấy thoảng nhẹ như hơi gió thổi, nhưng con tim anh run rẩy.

- Có lẽ, tất cả những gì chúng ta có quyền được hưởng là thế này đây... vài ngày... vài giây phút vụng trộm...

- Có lẽ chúng ta còn hơn một ngày, - Spencer đáp, - nhưng anh chưa thể hứa gì với em. Anh chưa rõ chuyện gì sẽ xảy ra.

Spencer thấy áy náy, song anh phải trung thực với Crystal. Crystal mỉm cười với anh, vẻ kỳ lạ, rồi nắm tay anh. Sau đó cô từ từ dẫn anh lên thềm nhà bà Castagna.

- Em thì em rõ đấy.

Theo chân Crystal vào nhà, Spencer cảm thấy mình như trẻ lại, tay anh vẫn nắm gọn trong tay Crystal, mắt nhìn lên tóc dài phấp phới và tấm thân cao mảnh đang bước lên thang trước anh. Crystal chỉ quay lại một lần ra ý bảo anh đi nhẹ chân. Cô lấy chìa khoá từ trong túi ra, mở cửa phòng mình để Spencer bước vào trước.

Tuyệt đối không để bà Castagna thấy họ, nếu không sẽ có chuyện ngay lập tức. Bà lão không muốn đàn bà con gái dẫn đàn ông vào nhà bà, cũng như đàn ông con trai dẫn đàn bà về phòng họ. Cái đó khó tránh khỏi, nhưng khuất mắt bà thôi, chẳng may khi đứng sau cửa phòng bà, bà rình bắt gặp, thế nào bà cũng nhảy bổ ra và cho biết ngay lập tức suy nghĩ của bà.

- Anh cởi giày ra, - Crystal khẽ bảo khi cô tháo ủng của mình.

Sau đó cô mỉm cười với Spencer và ngồi xuống thành giường, trông cô lại giống như một cô bé. Có những lúc Spencer dễ dàng nhớ lại hình ảnh cô bé trước đây trong con người Crystal hiện nay. Và rồi đột nhiên anh thấy trước mặt mình là một thiếu phụ cực kỳ quyến rũ.

Spencer ngồi xuống bên cô và thì thầm nói. Crystal e lệ mỉm cười với anh khi anh vuốt nhẹ tóc cô trước khi hôn. Crystal cảm thấy nụ hôn của anh trù mẩn, một nụ hôn tràn đầy nuối tiếc tha thiết và biết ơn, vì cô đã ân cần nhận chút nhỏ nhoi anh có thể hiến dâng cô.

- Anh yêu em biết bao... - Spencer khẽ thì thầm bên tai Crystal. - Em thật xinh đẹp... thật tốt bụng...

Người Spencer run lên vì ao ước Crystal và anh đã phải ra sức ghìm nén nỗi khát khao muốn xé áo quần cô. Và khi anh lùa tay dưới áo cô, anh nhận thấy cô giật mình. Do đó, anh đã định thôi, nhưng đột nhiên Crystal say đắm ôm anh và để đôi tay anh khát khao lần người cô. Tuy vậy Spencer cố không thô bạo, sợ làm cô hoảng hốt, vì nghĩ rằng cô còn trong trắng.

- Em sợ không?

Mắt nhắm chặt, Crystal lắc đầu. Spencer nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo Crystal. Khi cuối cùng thấy cô người trần truồng và tuyệt vời nằm dài trên giường, anh mới cởi quần áo mình.

Nhớ lại Crystal e lệ lúc gặp mình, Spencer không muốn gây cho cô sự khó chịu, sợ hãi và đón đầu.

Anh muốn tất cả phải thật hoàn hảo với cô và cuộc tình của họ trở thành giây phút cho hai người sẽ mãi mãi nâng niu suốt đời. Crystal còn đẹp hơn so với trong những giấc mơ của anh và khi cuối cùng anh đã nhập hoà vào cô, họ khẽ cùng hoà đồng tiếng rên. Cô níu tay anh, còn anh tới tấp vừa hôn vừa thì thầm bên tai cô những lời yêu thương nồng cháy. Hai người ôm ghì nhau một lúc lâu và khi đã xong xuôi, Spencer kéo Crystal vào lòng tựa như nếu ôm cô khá lâu, hai người sẽ là một và tựa như không gì còn có thể chia lìa họ.

Ép mình trong vòng tay Spencer, Crystal tưởng mình đang trong giấc mộng, nhưng Spencer sa sầm mặt lúc thấy giọt nước mắt lăn trên má Crystal.

- Crystal... Có chuyện gì thế em?

Một cảm giác tội lỗi giày vò anh.

- Em hối tiếc à...?

Anh còn quá ít để trao cho cô. Anh không có quyền... Tuy vậy anh biết rõ mình yêu cô biết chừng nào. Nhưng Crystal mỉm cười với anh qua hàng nước mắt rồi thở dài.

- Không. Em chẳng hối tiếc gì... Em yêu anh.

- Nếu vậy, có chuyện gì thế, em?

- Không có gì cả, - Crystal nhắc lại và cố xua cơn ác mộng Tom đã chiếm đoạt cô.

- Nói cho anh biết đi, - Spencer nấn nỉ và ôm chặt Crystal.

Spencer cảm thấy nước mắt Crystal lăn xuống vai trần của anh. Crystal cố ghìm, nhưng càng cố, nước mắt cô lại càng trào ra. Spencer lo sợ ghì chặt cô. Cô rất cần anh, cô còn quá trẻ và không có ai, ngoại trừ anh, chăm lo cho cô. Thật bất công! Mà anh lại sắp phải xa rồi.

- Chừng nào em chưa nói anh nghe chuyện gì làm em phải lo nghĩ, anh chưa thể đi được.

- Em thấy vui sướng... Crystal mỉm cười.

Nhưng Spencer không tin. Anh yêu tha thiết cô gái nép mình vào lòng anh, anh yêu tha thiết hương thơm dịu ngọt làn da cô và mái tóc vàng óng như tơ.

- Có chuyện gì đã xảy ra với em, đúng không nào?

Giọng Spencer thật dịu dàng làm Crystal bật khóc nức nở. Anh nghi có chuyện gì, nhưng không dám gắng hỏi thêm. Crystal vẫn chưa quên ác mộng Tom Parker gây ra cho cô. Cô đưa mắt nhìn anh, vẻ buồn da diết, rồi gật đầu.

- Em có thể nói anh nghe được không?

- Không đâu, anh... chuyện quá kinh khủng.

- Có thể là như vậy. Nhưng bây giờ chẳng còn quan trọng gì nữa, em yêu. Dù chuyện gì đi nữa, lúc này nó đã chấm dứt rồi. Có lẽ nếu em nói ra với anh, lòng em sẽ nhẹ vơi.

Crystal đưa mắt ngập ngừng nhìn Spencer, và thầm tự hỏi không biết anh sẽ nghĩ gì khi nghe cô bảo Tom đã hiếp cô. Dần dần cô thấy tin anh nên đã kể cho anh nghe cơn ác mộng ghê tởm. Níu chặt đôi vai Spencer, Crystal nức nở khóc. Còn anh, nước mắt cứ trào dâng lúc nghe cô tiết lộ nỗi đau thầm kín. Sau đó, Spencer lên tiếng giọng đanh lại:

- Lẽ ra em phải giết hắn. Nếu anh có mặt tại đây anh đã hành động như vậy.

Nhưng Crystal đã phản đối. Quá muộn rồi. Jared đã chết.

- Em đã có lỗi... nếu em đã không... nếu em đã không hành động như vậy, gã đã không giết chết Jared. Ôi, anh Spencer... Tất cả đều do lỗi tại em... Em đã giết anh ấy...

Crystal nức nở khóc, trong vòng tay Spencer, anh ghì chặt cô vào lòng.

- Đấy không phải là lỗi tại em. Em chẳng có lỗi gì hết... Đấy là một sự bất trắc, lỗi tại Tom chứ không phải tại em. Gã đã giết Jared. Không phải em, Crystal. Gã đã hiếp em và đấy cũng không phải lỗi tại em.

Spencer vô tình nắm chặt tay khi hình dung những điều Crystal vừa kể anh nghe. Nền đất ở chuồng ngựa... khuôn mặt ấy nhăn nhó phía trên người Crystal... sự thô bạo của gã nọ... gã bắn vào Jared.

- Em muốn giết gã. Em muốn gây đau cho gã. Như vậy là bất nhân... Và Jared đã bị chết.

Anh đã phải trả giá và cả cô cũng vậy. Crystal đã mất anh trai, nhà cửa, gia đình. Đấy là cái giá quá đắt phải trả cho tội lỗi của Tom Parker. Và, trong giây lát, Spencer biết rằng nếu anh ở địa vị Crystal, anh đã bắn cò. Tất nhiên anh bắn giỏi hơn cô.

- Bây giờ em phải quên chuyện đó đi. Em không thể làm đảo ngược được. Vấn đề là ở chỗ em đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó nữa.

- Chẳng bao giờ đâu, anh Spencer. Hành động của em đã gây nên cái chết của anh trai.

- Không đúng, - Spencer đáp và ngồi xuống.

Crystal nép vào người Spencer và anh vòng tay ôm cô.

- Em đã không làm gì sai cả, Crystal. Em nghe rõ chưa?

Nhưng Crystal lại lắc đầu và Spencer nhận ra rằng anh chẳng bao giờ có thể thuyết phục được cô. Cô đã mang nặng trách nhiệm suốt đời, khi cho rằng Tom hiếp cô là lỗi tại cô. Vì một lý do, cô chưa thể giải thích rõ, cô cảm thấy mình đã giết anh trai. Nhưng Spencer không muốn cô cứ tự huỷ hoại cuộc đời như vậy.

- Bây giờ em phải nhìn về phía trước, và nghĩ tới những điều tốt đẹp đang chờ đón em. Với giọng hát của em, một ngày nào đó em sẽ có một tương lai rạng rỡ. Hơn nữa... em có anh, - Spencer mỉm cười bảo.

Trong giây lát... trong một ngày... có lẽ suốt cả cuộc đời.

Crystal đáp lại nụ cười của Spencer và dịu dàng hôn má anh, Spencer liền hôn nhẹ lên miệng cô. Rồi, cùng một lúc cả hai tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra trong hiện tại và chuyện gì sẽ chờ đón họ trong tương lai. Nhưng nghĩ tới điều ấy còn quá sớm. Mọi chuyện đều quá mới mẻ đối với họ. Cuối cùng Crystal bình tĩnh trở lại, lau nước mắt khi nép vào lòng Spencer.

- Anh thực sự cho rằng em sẽ có một tương lai rạng rỡ à?

Crystal thật khó tin rằng chuyện đó có thể là hiện thực nhưng nghĩ đến nó cô lại thấy vui.

- Anh thành thật tin là như vậy đấy. Em có giọng hát hay tuyệt vời. Một ngày nào đó em sẽ là một ngôi sao sáng trên màn bạc, Crystal. Anh tin chắc là như vậy.

- Em chưa biết ra sao cả.

Crystal cho rằng San Francisco là những năm ánh sáng ở Hollywood, nhưng cô vẫn mơ Hollywood và yêu công việc của mình.

- Em chờ một thời gian. Em mới chỉ bắt đầu. Với em, cuộc đời mới chớm nở. Khi em ở độ tuổi như anh mọi người mới nối đuôi nhau mua vé để được nghe em hát.

Crystal phì cười về ý nghĩ ấy và trêu anh:

- Cảm ơn bố già...

Tay Spencer để lên đùi Crystal và một lát sau, hai người lại cuốn chặt vào nhau. Họ quên hết mọi chuyện và Crystal hiến dâng Spencer tất cả tình yêu của cô. Cô chỉ ao ước mỗi khoảnh khắc này, ngay cả Hollywood cũng tẻ ngắt so với những gì Spencer đang trao hiến cô. Đêm ấy, Crystal ngủ trong vòng tay Spencer, hơi thở đều đều, khuôn mặt bình thản như một cô bé, đầu gối lên vai Spencer. Còn Spencer cảm thấy chưa bao giờ sung sướng như lúc này.

Sáng hôm sau, hai người đi dạo hồi lâu và ăn sáng trong một quán ăn. Crystal hồ hởi kể cho Spencer, những chuyện ở quán Harry và tâm sự với anh cô thích được hát biết nhường nào. Cứ như thế hai người luôn ở bên nhau đã lâu. Cô gái e lệ nhường chỗ cho thiếu phụ mà Spencer luôn mơ ước.

Hai người trông giống một cặp vợ chồng trẻ và chẳng ai nghĩ rằng Spencer đã lấy một người đàn bà khác. Crystal trò chuyện vui vẻ, còn Spencer cười và đôi lúc cúi đầu hôn cô.

Sau đó, họ lên phòng Crystal và ngủ với nhau. Khi chiều tối, vừa mới chia tay Crystal để cô đi làm ở quán. Spencer đã cảm thấy thiếu vắng cô. Mỗi giờ phải xa cách Crystal, anh thấy thật nặng nề. Spencer quay về nhà ông bà Barclay để lấy hành lý tới sống với Crystal khi còn lưu lại ở San Francisco. Lúc sắp va li anh chỉ thoáng nghĩ tới Elizabeth. Nhưng anh thấy bây giờ chị chẳng còn ý nghĩa gì đối với anh. Chỉ có Crystal là có ý nghĩa.

Spencer cảm thấy có nghĩa vụ phải gọi điện cho vợ và đánh thức Elizabeth dậy, trong khi mới mười rưỡi. Elizabeth bảo rằng chị rất buồn nhớ Spencer. Chị hỏi khi nào anh sang Triều Tiên.

- Anh chưa rõ. Khi nào được tin anh sẽ gọi điện báo cho em biết.

Sau đó, Spencer bảo ở chỗ ngài thẩm phán Barclay buồn lắm nên muốn đến sống ở chỗ mấy anh bạn. Elizabeth mừng được nghe tiếng nói của Spencer và anh hứa mấy hôm nữa sẽ gọi điện lại. Elizabeth không hề nhận thấy giọng Spencer không được đậm đà.

Nửa giờ sau, Spencer ra khỏi nhà. Elizabeth rời khỏi tâm trí anh, tựa như rời khỏi cuộc đời anh. Như thế Spencer chưa bao giờ lấy vợ. Tối ấy Spencer nghe Crystal hát, bụng biết rằng cô hát chỉ để riêng anh nghe. Hết buổi biểu diễn hai người đi bộ về nhà Crystal. Spencer chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như lúc này, tay khoác tay cô gái mặc áo dài hoa. Crystal trẻ lại, tóc buông thả, mặt không son phấn. Cô thanh thản mỉm cười với Spencer. Mọi nỗi buồn lo của cô đã biến sạch từ lúc Spencer xuất hiện.

- Anh Spencer, - Crystal dịu dàng hỏi, - ra đi rồi, anh sẽ viết thư cho em chứ?

- Tất nhiên, em yêu.

Tuy nhiên cả hai đều biết rõ rằng khi trở về, anh sẽ phải tìm cách gỡ thoát đám cưới của mình, nhưng bằng cách nào, Spencer hoàn toàn chưa rõ phương hướng. Anh được ngày nào hay ngày đó và Crystal không đòi hỏi gì hơn. Anh không hứa hẹn gì với cô và chẳng giấu cô điều gì. Hai người đã sống như trên thiên đường trong hai tuần.

Spencer rời đi Monterey vào ngày 3/9 và hai ngày sau, anh bay đến Taegu qua đường Tokyo. Trước ngày lên đường, Spencer sống đêm cuối cùng với Crystal. Tối đó, ông Harry cho cô được nghỉ và hai người tay trong tay đi dạo hàng giờ và vui vẻ trò chuyện. Họ cứ muốn đêm nay chẳng bao giờ tàn và ao ước nhớ lại mỗi giây phút bên nhau.

- Em không hối tiếc gì đúng không em?

Spencer thấy lo. Trong vài giờ nữa, anh chỉ còn lại tí chút đối với Crystal. Anh lo không ai chăm sóc cô.

- Không, em chẳng hối tiếc gì hết. Em quá yêu anh nên chẳng còn gì hối tiếc cả.

Crystal bình tĩnh mỉm cười với Spencer. Hai người đã sống những đêm tràn đầy yêu thương bên nhau. Suốt hai tuần qua họ đã tìm cách lọt khỏi vòng giám sát của bà Castagna.

- Nhưng em nhớ anh lắm. Anh nên giữ gìn cẩn thận... để khỏi gặp chuyện không hay.

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Về đến phòng Crystal, hai người yêu nhau lần cuối. Lúc mặc quần áo, Spencer thấy mắt Crystal ứa lệ. Cô đau đớn nhìn anh mặc quần phục. Khi anh khép cửa sau lưng mình, Crystal len lén theo chân anh xuống thang và đi chân đất, người mặc độc mỗi chiếc áo ngủ đứng trên thềm nhà nhìn anh đi đến Monterey.

- Em vào đi, - Spencer khẽ bảo. - Tới nơi anh sẽ gọi điện ngay cho em.

- Em yêu anh, - Crystal khẽ thì thầm và oà khóc.

Spencer liền ôm chặt Crystal vào lòng như muốn khắc sâu hình dáng cô vào cơ thể và tâm trí mình. Anh những muốn cô sẽ mãi nhớ anh và hai tuần cùng nhau chung sống một khi anh không trở về. Dẫu sao anh chia tay cô để ra trận và có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Anh yêu em, Crystal.

Spencer chỉ nói được có vậy rồi đi đến bên xe ô tô anh đã thận trọng đậu ở góc phố. Một lát sau,

từ xa Spencer giơ tay vẫy từ biệt Crystal. Rồi cô lặng lẽ trở về căn phòng trống vắng. Spencer đã ra đi, cô biết rằng chẳng bao giờ cô còn được gặp lại anh. Nhưng cô biết rằng không bao giờ cô quên anh. Với cô, Spencer thật quý giá biết bao. Bây giờ anh là một phần đời của cô và dù thế nào đi nữa, kỷ niệm về anh sẽ không thể nhạt nhòa.

Hai tuần sau, Boyd gọi điện cho Crystal báo tin bà cô đã mất. Nghĩ đến cảnh địa ngục phải chịu đựng mấy năm trước cô không muốn quay về thung lũng chịu tang bà. Cụ Minerva được chôn cất bên ông Tad và Jared.

Sáu tháng trôi qua, họ tưởng như dài vô tận: Crystal ở quán Harry. Elizabeth ở Vassar, còn Spencer ở mãi bên Triều Tiên. Spencer tranh thủ viết thư cho Elizabeth và Crystal. Anh cứ sợ trong lúc mệt mỏi hoặc vội vã, anh bỏ nhầm thư vào phong bì. Nếu Elizabeth đọc được thư anh viết cho Crystal sự việc sẽ ra sao?

Spencer luôn bị giày vò không biết xử lý thế nào khi chiến tranh kết thúc trở về nhà. Anh phải quyết định sống với một trong hai người chứ không thể kéo dài tình trạng lầy lúng nước đôi suốt đời. Anh thấy mình có trách nhiệm với Elizabeth. Anh không yêu chị thì đâu phải lỗi tại chị. Chẳng phải lỗi tại ai cả.

Trong thư gửi Spencer, Elizabeth báo tin chị đã tốt nghiệp ở Vassar và thường kể lại những buổi tiệc ở nhà này nhà nọ. Chị nhiều lần tỏ ra vui mừng là chưa có thai, ngược hẳn với Crystal là chỉ ao ước có được mang đứa con của Spencer trong lòng. Thư của Elizabeth na ná giống như một tập nhật ký của giới thượng lưu ghi lại những cuộc vui chơi chè chén, còn thư của Crystal nuôi dưỡng tâm hồn Spencer, giúp anh vượt qua bao giây phút gian nguy và xóa tan những giây phút cô đơn hiu quạnh sống trên đất khách quê người.

Crystal đã làm giàu cho ông Harry. Gặp những người quen, ông luôn ca ngợi tài năng của cô nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi hai ông bầu về nghệ thuật ở Los Angeles đã trao đổi cho cô ca sĩ trẻ danh thiếp của họ để cô gọi điện cho họ. Họ mời nếu có dịp đến Hollywood cô tới thăm họ và thậm chí còn đề nghị cô đóng thử một phim đầu tay. Đây là dịp giữa tháng Hai nên Crystal chẳng còn lòng dạ nào đưa thiếp khoe Pearl. Cô chưa định đi Hollywood, cô muốn đợi Spencer trở về. Cô đã viết thư báo cho Spencer biết về đề nghị của mấy ông bầu nọ trong bức thư Spencer nhận được vào tháng sau, tháng 3, lúc đang ở gần vĩ tuyến ba mươi tám.

Spencer tự hỏi không biết Crystal có đến thăm họ không. Một phần anh muốn cô đi Hollywood, nhưng một phần anh muốn cô ở San Francisco đợi anh từ Triều Tiên về để bắt đầu cuộc đời. Anh thấy yêu cầu cô ở lại thì quả là bất công, nhưng lúc này cô ở quá xa, anh sợ vĩnh viễn mất cô. Crystal trẻ và xinh đẹp và cô có quyền được hưởng trọn vẹn cuộc đời cô. Nhưng thực ra cũng chẳng đáng ngại, Crystal chỉ nghĩ tới anh và đợi anh.

Cuộc chiến tranh ở Triều Tiên kéo dài, bè bạn của Spencer bị chết trận khá đông, cuộc chiến

ngày một ác liệt. Do đó, mới đầu Spencer còn viết thư đều đều cho Crystal, sau thưa dần. Anh buồn chán. Thoạt đầu anh thấy nhiều điều mới lạ trên đất Triều Tiên nên anh có nhiều chuyện để kể với Crystal. Bây giờ toàn cảnh chết chóc, ảm đạm anh không muốn cho Crystal biết và thư nào cũng chỉ nói dăm ba lời yêu nhau và nhắc lại những kỷ niệm đã từng viết đi viết lại mãi cũng nhàm. Thư anh viết gửi Crystal thưa dần và rồi không viết nữa. Anh không viết thư cho cả Crystal và lẫn Elizabeth.

Ngài thẩm phán Barclay, do có những mối quan hệ với bên quân sự, nên khẳng định rằng Spencer vẫn khỏe, anh không viết thư chẳng qua là vì cuộc chiến tranh đang ở vào giai đoạn ác liệt. Nhưng Crystal không có những mối quan hệ đó nên đã nghĩ rằng Spencer không viết thư cho cô nữa. Lúc đầu cô nghĩ là anh đã bị giết, nhưng cô không thấy tên anh trong danh sách những người bị thương, bị giết chết hoặc mất tích. Anh vẫn còn sống và không viết thư cho cô. Crystal đi đến kết luận rằng chuyện tình của họ chấm dứt. Mới đầu, sau những lời Spencer đã nói và những gì họ đã cùng chia sẻ, cô cảm thấy khó tin. Nhưng chẳng nên bị lừa lâu hơn nữa. Như vậy là Spencer đã quyết định không viết thư cho cô nữa. Chắc anh ta đã gặp vợ.

Ít ra anh ta cũng nên có vài lời với cô, nhưng không, cứ im lặng hoài. Crystal lòng buồn vô hạn và khóc than như Spencer đã chết.

Cô xin phép hai tuần đi Mendocino. Lúc quay về cô hiểu rằng có hoặc không có Spencer mình vẫn tiếp tục sống.

Crystal gọi điện cho hai ông bầu từng có lần mời cô tới Hollywood. Sau một cuộc trao đổi ngắn gọn, cô nhận lời đến Hollywood để trình diễn thử.

Cô báo cho ông Harry biết tin này. Thoạt đầu, ông ngạc nhiên, nhưng sau đó ông nhận ra rằng, trước sau người ta cũng phát hiện ra tài năng của cô, nên đã đồng ý để cô tạm nghỉ việc để đi thử dịp may. Bây giờ, cô chẳng còn chuyện gì khác để hy vọng. Thời cơ đã đến nên cô biết rằng mình phải nắm lấy cơ hội này.

- Máy người đó là ai vậy? - Ông Harry hỏi, ông cảnh giác với tất cả mọi người.

Suốt bao năm nay ông che chở cho Crystal như con đẻ, luôn cố xua những kẻ quá chén hoặc những gã cứ nhõng nhẽo quấy phiền cô.

- Cháu chỉ biết họ là những ông bầu ở Los Angeles. - Crystal thành thực đáp về ngây thơ.

- Nếu vậy bác muốn cháu cùng đi với Pearl. Chị ấy sẽ ở bên cháu chừng nào cháu còn thấy cần đến chị ấy. Nếu có chuyện gì trục trặc, hai người về thẳng đây với bác. Bác tin rằng rồi một ngày nào đấy sẽ lại có người tìm đến cháu.

Bác muốn cháu tìm được một chỗ xứng đáng hơn.

- Thừa bác vàng ạ, - Crystal mỉm cười như một cô bé, sung sướng thấy Pearl sẽ đi cùng mình.

Triển vọng được đi Hollywood làm Crystal thấy ngộp, nhưng hơn bao giờ hết, cô cảm nhận rõ đây là điều cô ao ước. Từ lâu mọi người đều khẳng định một ngày nào đó, cô sẽ là ngôi sao màn bạc, cả Boyd, ông Harry, Spencer lẫn Pearl. Bây giờ cô muốn thử xem sao.

Trước khi lên đường, ông Harry tổ chức tiệc chia tay và tặng cô một khoản tiền kha khá, đủ để cô có thể chọn loại khách sạn tươm tất, còn tiền dành dụm được, cô chỉ dùng để sắm quần áo mới. Chia tay ông Harry, Crystal thấy bịn rịn chẳng khác gì mình rời xa căn nhà thân thương. Tại đây, cô đã tìm được những người bạn chân tình, sống một cuộc sống khá yên tâm và bây giờ dứt áo ra đi để vươn tới danh vọng và tiền tài.

Chia tay với bà Castagna cũng thật đau lòng. Thời gian Crystal chung sống với Spencer ở trong buồng cô, bà biết hết. Bà biết rằng Spencer ở trên gác với Crystal, nhưng bà thấy cô sống một mình cô đơn đã lâu nên bà bỏ qua, đây là điều trái lệ. Suốt hơn năm nay, cô gái đã không gây chuyện gì làm bà phật lòng và anh đàn ông kia xem ra cũng là người tử tế, đứng đắn. Chỉ có điều đáng tiếc là cô ta đã ngủ với anh đàn ông, nhưng một cô gái không cha, không mẹ, không có ai chăm sóc thì chuyện đó cũng chẳng đáng ngạc nhiên ghê gớm. Bà lão đã khóc khi phải chia tay Crystal. Cô đau lòng hứa sẽ viết thư và kể cho bà biết rõ các ngôi sao màn bạc.

- Nếu gặp anh chàng Clark Gable, nhớ nói ta rất quý anh ta nhé. Và phải cố giữ mình đấy! Nghe rõ không?

Lúc chia tay, Crystal ôm chặt bà Castagna vào lòng và nước mắt tuôn trào khi chào ông Harry.

- Nếu cần tiền, cháu cứ hỏi bác đừng ngại!

Bước chân lên tàu hoả cùng Pearl, Crystal ấp ủ bao hy vọng. Hai người đặt thuê phòng trước ở Los Angeles và Crystal hẹn gặp hai ông bầu nọ vào sáng hôm sau.

Crystal bước vào phòng họ, hai chân run lấy bầy. Cô mặc một chiếc áo dài trắng giản dị, tóc chải hất phía sau, mặt thoa một chút son phấn. Trong cô thật ngây thơ, trong trắng và tuyệt đẹp. Họ thấy còn xinh đẹp hơn cả trong trí nhớ của họ. Phát hiện thấy cô, họ mừng như được của.

Crystal không nhận ra điều đó, nhưng Pearl đã đánh hơi thấy ngay. Họ là mấy vị không thành đạt lắm ở Hollywood, nhưng có khả năng tổ chức cho Crystal diễn tập thử một đoạn phim vào hôm sau và giới thiệu Crystal gặp một người.

Mười hai cô gái họ đã giới thiệu mới đây đều bị loại. Nhưng ngay cả Salvatore cũng phải công nhận rằng Crystal quả rất xinh đẹp.

Những giây phút đầu diễn tập thử, Crystal rất hồi hộp và sợ, nhưng sau cô bình tĩnh và diễn

xuất khá đạt. Thời gian còn lại trong ngày, cô cùng Pearl đi thăm các phòng quay. Hai người leo lên một tháp cao để nhìn ngắm nhà cửa các ngôi sao màn bạc sinh sống, sau đó xem nhà hát Grauman. Họ đi ngược rồi lại đi xuôi đại lộ Sunset, dừng chân tại ngã tư Hollywood và Vine, Pearl chụp ảnh Crystal đang phì cười. Khách qua đường đều ngóai nhìn Crystal, họ nghĩ rằng cô là một ngôi sao mới mọc. Crystal chợt nhận thấy các ánh mắt đang dồn nhìn cô và thậm chí hai cháu gái còn xin cô chữ ký, các cháu đỉnh ninh cô là “một ngôi sao nổi tiếng nào đó”.

Sau đấy, y hẹn với hai ông bầu, hai cô quay về nhà họ. Crystal mặc chiếc áo dài đen do Pearl lựa, đi giày cao gót đen. Chiếc áo rộng cổ để lộ đôi vai, da mịn như lụa nõn. Toàn bộ con người cô toát lên một vẻ dịu dàng, mịn màng và hoàn mỹ. Pearl còn bắt cô đội chiếc mũ rộng vành, bảo cô cách lùa tóc búi gọn và mũ khi đội cũng như cách duyên dáng khi bỏ mũ.

Lúc hai cô bước vào văn phòng mấy ông bầu nọ, các cô thấy người họ định giới thiệu đã có mặt. Ông ta cao lớn, mái tóc nâu sẫm và dáng người rất đẹp. Ông mặc bộ đồ sẫm may không chē vào đầu, áo sơ mi trắng. Toàn bộ con người cho thấy ông ta là một nhân vật quan trọng. Crystal đoán ông ta khoảng bốn mươi năm tuổi. Vừa nhìn thấy cô, ông ta nhận ngay ra rằng mình vừa tìm thấy được một mỏ vàng.

Ngay sáng hôm sau, ông ta đã quay một đoạn phim Crystal diễn thử. Cô tuy chưa có kinh nghiệm, nhưng vì giọng cô hát hay nên ông ta rất hài lòng. Mấy người kia nói đúng, Crystal đẹp mê hồn.

Ông ta thích nụ cười và dáng đi của Crystal. Ông ta thấy đôi chân Crystal dưới lớp áo đen thướt tha sẽ đưa cô lên hàng những nhân vật nổi tiếng. Crystal ngược mắt nhìn ông nọ, rồi bỏ mũ theo đúng cách thức Pearl đã chỉ bảo. Mái tóc cô xoã xuống vai trông như một nàng tiên giáng thế làm cả ba người đàn ông đều thốt lên tiếng trầm trồ thán phục. Ông mặc bộ đồ sẫm đứng dậy để tự giới thiệu. Ông ta chậm rãi tiến đến bên Crystal. Cô cảm thấy ánh mắt ông ta nhìn cô xoi mói như có khả năng phát hiện những chốn thâm kín trên người cô.

- Chào cô Crystal, - ông nọ bình tĩnh nói. – Tôi là Ernesto Salvatore. Nhưng cô cứ gọi tôi là Ernie.

Ernie bắt tay Crystal, rồi đưa mắt nhìn Pearl vẻ tự hỏi không biết người đàn bà tóc hung này có phải là mẹ cô gái không. Bà ta cũng có cặp giò tuyệt đẹp, nhưng không thể bì được với cặp giò của Crystal. Ông ví cô như bông hồng chúm chím trên cành nhánh căng nhựa. Hơn nữa ông thích cái vẻ ngây thơ của cô. Cô chỉ cần hoá trang và... học hỏi thêm chút kinh nghiệm nữa thôi. Cô ta chỉ cần học ăn nói, đi đứng và tất nhiên, diễn xuất nữa là thẳng tiến trên con đường quang vinh!

Nhưng Ernie không nói gì với Crystal cũng như hai ông bầu kia. Crystal bồn chồn đưa mắt nhìn Ernie và tự hỏi ông ta là ai và tại sao muốn gặp cô.

- Cô có thể tới văn phòng tôi vào trưa thứ hai được không?

Crystal do dự giây lát, không biết có nên tin ông ta hay không, rồi gật đầu.

- Dạ, được ạ.

Pearl mỉm cười trước thái độ bình tĩnh của Crystal. Chị quan sát thấy rõ vẻ thán phục của Ernie. Ông ta đưa cả thiệp của ông có ghi địa chỉ, rồi đưa mắt nhìn hai người đàn ông, vẻ hài lòng. Lần này, họ đã thành công. Sau mười hai lần thất bại, thú thực cũng có mấy cô xấu thật, cuối cùng họ đã đưa được về một viên kim cương.

Ernie là ông bầu đỡ đầu cho nhiều ngôi sao màn bạc nổi tiếng. Ông ta cũng đã bị một số vụ tai tiếng. Hai vụ tự sát, mà thiên hạ thi nhau bàn tán, những phụ nữ ông ta đỡ đầu rồi dấn dít với họ. Và con mồi vụ khác nữa ông ta chẳng thích nói tới. Nhưng còn một điều quan trọng hơn, Ernie là một tảng băng trôi chỉ để lộ phần nổi, còn phần chìm dưới nước, không ai biết rõ, nhưng lại nguy hiểm hơn nhiều. Tuy vậy ông ta có những mối quan hệ tuyệt vời và chỉ cần nhìn ông ta cũng đủ rõ. Nhưng Crystal không nhận biết chi tiết này. Cô quá ngây thơ nên chẳng đánh hơi thấy điều gì kỳ cục ở con người ấy.

- Cô có thể đến Los Angeles được không? – Ernie hỏi và nhìn thẳng vào mắt Crystal.

Ernie thầm hỏi không biết cô nàng này là ai và từ đâu tới. Cô ta rất trẻ và hồn nhiên. Ngoài người đàn bà tóc hung kia ra, ai là người che chở cho cô? Nhưng thật ra ông ta cũng chẳng quan tâm mấy xem Crystal từ đâu tới. Ông ta sẽ rèn cặp cô ta trở thành nhân vật luôn mong ước. Một ngôi sao màn bạc. Một ngôi sao sáng ngời nếu cô chịu nghe theo ông ta.

Cả đời cô chỉ ao ước được tới Hollywood và hôm nay cô sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để được vậy.

Ernie có giọng khàn và trầm làm người nghe phải kính trọng. Crystal sững người khi thấy Ernie tiến lại gần và quan sát cô rất kỹ. Ông ta có vẻ hài lòng. Cô gái không có khuyết tật.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- Dạ, hai mươi mốt, - Crystal bình tĩnh đáp. – Tháng 8 này tôi tròn hai mươi hai.

Crystal hồn nhiên, trong trắng đúng là người Ernie cần công tìm kiếm biết bao năm ròng. Và ông ta sẽ tận dụng khai thác cái mỏ vàng này. Ông ta xác định Crystal đóng loại vai nào sẽ hợp. Việc còn lại là gọi điện cho đạo diễn để đổi nữ diễn viên chính của phim. Nhưng với Ernie thì đó chỉ là tiểu tiết, để sáng mai cũng được.

Ernie lấy ra một tập tiền đưa Crystal bảo cô đi mua trang phục, mua nhiều vào. Rồi sáng thứ hai cô phải có mặt tại phòng ông ta. Ông ta sẽ triệu đạo diễn để tận mắt thấy Crystal, chiều hôm sau cô ta sẽ bắt tay ngay vào công việc. Ernie cầu trời cô ta nhớ kịch bản và nhanh chóng

lĩnh hội một số thủ thuật thầy dạy cho.

Tò mò muốn biết người phụ nữ kia có phải lúc nào cũng cặp kè cô gái không, cuối cùng Ernie hỏi Pearl có phải là mẹ của Crystal không, Pearl sung sướng mỉm cười đáp:

- Không, tôi là bạn cô ấy.

- Thế mẹ cô? – Ernie quay sang hỏi Crystal. – Mẹ cô đâu?

- Mẹ tôi mất rồi, - Crystal thản nhiên đáp.

- Còn bố?

- Cũng đã mất rồi.

Qua ánh mắt buồn bã của Crystal. Ernie tin rằng cô nói thật. Như vậy là ông ta thấy đỡ lo.

Ernie cảm ơn mọi người, rồi rời khỏi phòng. Một phút sau Crystal và Pearl cũng rút. Crystal bàng hoàng trước sự việc vừa đến với mình.

- Như vậy là thế nào? - Cô ấy náy hỏi Pearl.

- Chị cho rằng em đã thành công. - Pearl cảm động nhìn Crystal. - Em sẽ không quay về chỗ bác Harry nữa!

Crystal sững sờ một lát. Như vậy là cô đã đạt được ước mơ, nhưng cô không tin rằng mình sẽ chẳng quay về cái thế giới ẩm cúng ở chỗ bác Harry nữa. Cô bị ném vào một thế giới mới và thấy không biết sẽ gặp chuyện gì. Ernie chẳng có điểm gì giống bác Harry.

Cuối cùng đã đến thứ hai. Crystal ra mắt trong chiếc áo dài mới mua bằng tiền của Ernie. Lúc đưa tiền cho Crystal, Ernie bảo đấy là tiền tạm ứng, nhưng cô vẫn thấy khó xử. Ông ta đã cho mượn năm trăm đô la tuy được cái thú mua tất cả những thứ cô muốn, cô vẫn thấy sợ. Tại sao ông ta lại làm vậy? Ông ta chờ mong gì ở cô? Crystal nhớ lại những câu chuyện tồi tệ đã được nghe kể về các vị đại diện và ông bầu Hollywood. Nhưng cô cố tự an ủi rằng đột nhiên niềm mơ ước của cô đã trở thành hiện thực. Nếu cô không thể có được người đàn ông mình yêu quý thì ít ra cô cũng trở thành ngôi sao màn bạc. Ernie sẽ giúp cô.

Crystal đã mua bốn chiếc áo dài, một túi xách tay, hai đôi giày và ba chiếc mũ, cô còn hai trăm đôla. Quần áo làm tôn vẻ quyến rũ của cô. Một đường xẻ ở chỗ này, một mảnh vải mút xơ lin thay thế vào chỗ khoét khác trên áo, chiếc cúc đính trề... Gót giày rất cao, váy rộng và khá ngắn để lộ cặp đùi mà Ernie rất mê.

Ông đạo diễn cũng có mặt trong văn phòng của Ernie. Crystal đã chiếm được cảm tình ngay

của ông.

- Ổn rồi đấy, cô em thân yêu. - đạo diễn mỉm cười bảo Crystal. – Sáng thứ hai tuần sau chúng ta bắt đầu quay. Như vậy cô có cả một tuần lễ để học kịch bản và chuẩn bị. Tôi sẽ thay vai chính trong phim.

Crystal sững sờ nhìn ông ta. Như vậy là giấc mơ của cô đã thành hiện thực. Và tất cả là nhờ Ernie. Do đó, đột nhiên cô bỗng thấy mọi chuyện đều mờ ám.

Đạo diễn ra về và hứa sẽ gửi ngay kịch bản phim cho cô. Ernie chìa đưa cô một bản hợp đồng.

- Tôi phải làm gì đây? – Crystal thần thờ hỏi.

Mọi việc diễn ra quá nhanh. Cô muốn bình tĩnh trao đổi với một ai đó. Pearl bị loá mắt không còn thấy gì. Bác Harry không đủ sức đối đáp nổi Ernie. Cô cảm thấy không tin ông ta.

Crystal rất muốn trao đổi với Spencer, nhưng anh lại đang ở một thế giới khác bị sự im lặng ngăn cách, để đến nỗi cuối cùng cô nghĩ rằng Spencer đã bỏ cô. Tuy vậy, sau ba năm cô vẫn thấy yêu anh. Theo như cô được biết, Spencer đã trở về Mỹ và không gọi điện cho cô. Chuyện giữa anh và cô đã chấm dứt và lúc này phải nghĩ tới sự nghiệp cô hằng mơ ước từ quá lâu. Xét cho cùng lại như Lễ Giáng sinh hồi nào.

Ernie đưa cô chiếc bút máy và mỉm cười vỗ nhẹ tay cô.

- Đừng ngại, cô em thân mến. Em sẽ trở thành một ngôi sao lớn. Đây mới chỉ là bước đầu.

- Đây là bản hợp đồng đóng phim?

Crystal đưa mắt nhìn Pearl và thấy chị ta gật đầu. Cô liền đón chiếc bút máy. Nhìn tờ hợp đồng cô không hiểu rõ nội dung và hạ bút ký.

- Tốt rồi!

Ký hợp đồng xong, Ernie báo cho Crystal biết rằng ông ta đã thuê một khách sạn mới cho Pearl và cô. Ernie bảo hai người về chuẩn bị va li sẽ có lái xe đến đón và nếu Crystal cho phép, chiều tối ông ta sẽ đến uống một ly rượu. Crystal tỏ ra cực kỳ bình tĩnh. Cô suy nghĩ lại tất cả những gì đã đến với cô mà lòng thực sự vẫn chưa tin. Còn Pearl luôn mồm khen Ernie đẹp trai và xử sự nhã nhặn. Chị còn cho rằng Crystal gặp may ghê gớm và chẳng mấy chốc sẽ trở thành ngôi sao lớn.

Trong lúc đó, chẳng rõ tại sao Crystal không tin tưởng ông ta. Cô không trao đổi suy nghĩ của mình với Pearl! Trước khi ra về tới khách sạn. Về đến phòng của họ, trong khi chuẩn bị va li, Crystal quay lại hỏi Pearl:

- Chị thực sự cho rằng ông ấy là người tốt...? Em muốn nói... Chà, em chẳng biết thế nào...

Crystal ngồi xuống ghế, cởi giày cao gót và ao ước được mặc quần jeans dự tiệc tối. Nhưng ông Ernie cứ dặn đi dặn lại từ nay về sau cô cố ăn mặc đẹp. Cô phải mặc quần áo có sức quyến rũ, đánh son phấn, đầu tóc chải thật gọn gàng và phải “nổi bật” trong các buổi chiêu đãi của giới thượng lưu mà cô sẽ được mời tới dự. Và ông ta sẽ thu xếp để mọi người đều mời cô. Kể cũng hay thật, nhưng tại sao ông Ernie lại vất vả vì cô như vậy. Crystal tâm sự những mối lo ngại của mình với Pearl và bị Pearl cho rằng đúng là điên rồ.

- Tất nhiên ông ta là người tốt. Em không nói đùa đấy chứ? Em không thấy văn phòng ông ta à? Chỉ riêng việc trang trí nó, ông ta phải chi biết bao tiền của. Em không cho rằng một người có văn phòng như vậy phải là một nhân vật quan trọng sao? Em thân yêu, em gặp vận may chưa từng thấy, thế mà em lại chẳng nhận ra. Ông ta vất vả như vậy vì biết rằng một ngày nào đó em sẽ là một ngôi sao lớn. Người duy nhất không hiểu điều đó là em đấy, cô bé ngốc nghếch ạ.

Pearl cười rất tươi với Crystal nên cô cũng cười theo. Nghe Pearl nói, cô thấy đỡ băn khoăn và sau khi nói chuyện qua điện thoại với bác Harry, cô thấy hoàn toàn yên tâm, bác Harry bảo rằng rất tự hào về cô và cô đã gặp vận may tuyệt vời. Dẫu sao, cô tới đây với mục đích như vậy và cô đã đạt đúng như điều mình mong ước. Chị Pearl và bác Harry đã nói đúng. Cô chẳng việc gì phải lo sợ. Việc của cô hiện nay là chờ xem những gì sắp đến với mình và lợi dụng nó.

Phòng ngoài căng nhung đỏ và bày đầy tượng đá hoa trắng, dây buồng khép kín Ernie thuê cho hai người trông giống cảnh bài trí trong phim ảnh.

Pearl nói như đinh đóng cột rằng vị trí này rất tuyệt để mọi người có thể thấy mình và chị còn thậm chí bắt Crystal mỗi ngày thay mấy bộ quần áo liền và lượn đi lượn lại tại phòng đón tiếp. Ý đó làm Crystal phì cười và thực hiện ngay trong chiều hôm ấy. Cô thay ba lần trang phục và xuống dưới phòng đón tiếp để bỏ thư, để mượn chìa khoá thứ hai cho bạn và để hỏi gác cổng xem có ai chuyển cho cô bọc gì không?

- Có ai nhìn em không? - Pearl hồi hộp hỏi.

Pearl ép Crystal xuống một mình và khi quay về buồng thay quần áo, xỏ chân vào chiếc quần jeans cô tủm tỉm cười. Cô tiện tay mang theo chiếc quần này, cũng như đôi giày của Jared, một vật cô quý nhất.

- Có, - Crystal cười đáp lúc treo váy và cởi bít tất. - Anh chàng đón tiếp khách đã nhìn em. Chắc anh ta cứ nghĩ rằng em là một cô gái điếm gọi về nhà qua điện thoại.

- Cứ đợi đấy, sắp tới đây, xem phim em đóng, gã sẽ biết em là ai.

Pearl nói vẻ đầy kiêu hãnh làm Crystal từ từ xoay người lại và bước ngang qua căn phòng rộng

đến ôm chị. Suốt bốn năm qua, Pearl đã tỏ ra là một người bạn gái chu đáo. Crystal thấy ở lại đây một mình không có chị thật rất lúng túng.

- Cảm ơn chị Pearl, - Crystal dịu dàng nói.

- Về chuyện gì? - Pearl ngạc nhiên hỏi, vẻ hơi sảng cố che giấu tình cảm của mình với Crystal.

Crystal là người bạn chị chưa từng gặp, và chị thấy cực kỳ đau buồn vì chủ nhật này phải chia tay để quay về San Francisco.

- Vì chị tin tưởng em. Chẳng bao giờ có được ngày hôm nay.

- Chỉ nói dớ dẩn. Hai ông bầu nọ đã phát hiện ra em ở quán ăn. Chị và bác Harry chẳng liên quan gì tới chuyện này.

- Có chứ, chị Pearl, chị và bác Harry đã giúp em rất nhiều, - Crystal chữa lại. - Bác Harry đã nhận em vào làm, chị đã dạy dỗ huấn luyện em. Chị đã bảo cho em phong cách hát và cách biểu diễn. Suốt mấy năm qua chị đã đặt bao tin tưởng ở em, còn bây giờ chị cùng em tới đây. Nhiều lắm chứ chị!

- Thôi đừng dớ dẩn nữa. Em có tận dụng cơ may là được có mặt ở đây đi.

Mọi nỗi sợ ban sáng của Crystal đều tan biến và cô tự hỏi không hiểu sao mình lại lo như vậy. Thật đúng là chẳng có căn cứ gì.

Như đã hứa, Ernie đến vào lúc sáu giờ chiều. Pearl choáng váng, còn Crystal vẫn mặc chiếc quần gin xanh. Cô gái có cảm giác như kẻ phạm tội không làm tròn nhiệm vụ bị bắt quả tang. Cô phải có nhiệm vụ tỏ ra trông quyến rũ, bí ẩn và thanh cao như những điều khoản ông ta đã ghi trong hợp đồng. Nhưng Ernie chỉ cười và xem ra còn thấy vui vui trước vẻ lúng túng của Pearl. Do đó Crystal đánh giá ông ta là người dễ có cảm tình hơn thoạt đầu cô lầm tưởng.

Sau đó, nhìn Ernie mở chai sâm banh đem theo. Crystal nhận thấy ông ta khá bảnh trai. Nhưng ông ta hoàn toàn không có được dáng vẻ của Spencer. Spencer có cái vẻ tao nhã của một chiến binh trẻ đẹp.

Ernie không để ý đến Pearl mà chỉ tập trung chú ý tới Crystal. Ông ta nói, giọng dịu dàng và bảo mình rất vui về bản hợp đồng vừa ký. Ernie đưa Crystal một phong bì bằng loại giấy loại sang trọng, trên có ghi tên và địa chỉ văn phòng ông ta bằng nét chữ nổi.

- Sáng nay tôi quên chưa đưa cô cái này. Thật đáng tiếc, cô Crystal! Chưa bao giờ tôi lại lú lẫn như vậy.

Ernie mỉm cười, vẻ như một người có thói quen được lượng thứ. Ông ta có nhiều thói quen

khác mà Crystal chẳng bao giờ dám mơ tới.

- Gì thế ạ? – Crystal hỏi và chậm rãi mở phong bì.

Cô thấy bên trong phong bì có một tấm séc do chính tay Ernie ký. Tại sao ông ta lại đưa cô thêm tiền, sau khoản tạm ứng năm trăm đô la? Hay là tạm ứng gì nữa...?

- Đây là tiền tôi phải trả cô đã ký hợp đồng. Dẫu sao cô cũng chẳng ký một hợp đồng quan trọng tương tự để lấy một cái hôn đúng không nào? Thành thực mà nói riêng tôi lại rất muốn có vậy thôi...

Crystal đưa mắt bối rối nhìn Ernie. Cô không biết một chút gì về các bản hợp đồng kinh tế.

- Ông nợ em thật à? – Crystal hỏi, giọng đột nhiên hồ hởi.

Cô chưa đóng phim thế mà đã kiếm ra tiền và sống như bà hoàng trong một khách sạn sang trọng do Ernie bố trí. Ai bảo Hollywood là đất dữ? Một lũ điên, chắc là... không quen Ernesto Salvatore. Crystal đã lao lên tới đỉnh, đúng như Pearl tiên đoán với cô.

- Thật ra cô em thân mến ạ, tôi nợ cô hai ngàn năm trăm đô la. Nhưng năm trăm đô la tôi đưa cô mua trang phục là tiền tạm ứng, do đó tôi đã trừ khoản tiền đó trong séc.

Ernie không muốn nghĩ rằng mình chịu ơn ông ta quá nhiều, ít ra là trong lúc này, để cô đỡ hốt hoảng. Và ông ta chẳng muốn vậy. Cứ phải để dần dần cho cô thấy rằng cô có kiếm được ra tiền cũng là nhờ ông ta. Thực ra đầu giờ chiều nay Ernie đã theo một khoản đậm nhờ phim đầu tiên Crystal sắp đóng. Ông ta chỉ chỉ cho cô một món tiền lương ít ỏi, còn bao nhiêu ông ta bỏ túi tất.

- Tôi sẽ mở cho cô một tài khoản trong ngân hàng của tôi, Crystal. Ngay sáng mai.

Chưa bao giờ Crystal có tài khoản ở nhà băng, nên cái ý đó làm cô rất vui. Một lát sau Ernie đứng dậy và chúc hai cô một buổi tối tốt đẹp. Ông ta mỉm cười với Crystal lúc cô tiễn ông ta ra cửa và trước khi về ông ta hôn lên má cô. Lần này cô chẳng còn cảm thấy ông ta xa lạ chút nào và thậm chí còn thấy mình bắt đầu mến ông ta. “Mà ai chẳng mến ông ta?” như Pearl đã bảo. Ông ta xử sự rất tốt với cô. Cái khách sạn sang trọng này, dãy buồng khép kín này, rượu sâm banh...

Một tuần lễ đã nhanh chóng trôi qua, Pearl chia tay với Crystal. Hai người ôm nhau khóc nức nở và hứa sẽ gọi điện ngay cho nhau. Crystal đột nhiên thấy mình cô đơn giữa Hollywood. Giấc mơ của cô đã trở thành hiện thực, ngày mai cô sẽ đóng phim đầu tiên trong đời. Cô đi dạo hồi lâu trong không khí mát mẻ vào buổi chiều tà và nghĩ tới Spencer. Anh đang ở đâu, làm gì, sống với ai? Anh hiện đang ở Triều Tiên hay đã quay về nhà? Anh có nghĩ tới cô không? Cô cố quên

anh, nhưng không thể xua đuổi ra khỏi đầu óc hình bóng và những kỷ niệm hai tuần điệu kỳ cùng chung sống với anh.

- Trời, trông cô có vẻ nghiêm trang quá đấy!

Một giọng nói dội vang phía sau lưng Crystal, cô vội xoay người lại và đứng đối mặt ngay với Ernie. Cô về gần khách sạn còn vài bước nữa, nhưng đắm mình trong suy nghĩ, cô cứ tưởng mình còn ở xa hàng kilômét nên không nghe rõ tiếng chân Ernie tiến đến bên cô.

- Tôi nghĩ sau khi bạn cô ra về, cô sẽ có phần nào cô đơn, nên ghé tới đây thăm cô một lúc. Ở chỗ đón tiếp họ bảo cô ra ngoài đi dạo. Tôi đưa cô về được chứ?

- Dạ, vâng ạ.

Ernie đối xử rất tử tế với cô. Làm sao có thể từ chối ông ta bất kỳ điều gì? Cứ quẩn quanh nghĩ tới Spencer chẳng giải quyết được gì. Còn tìm ra nguyên nhân tại sao anh bật tin thì thật đau lòng. Trước đây hai người đã chẳng bật vô âm tín đó sao, một dạo sau đám cưới Becky đến tận ngày rửa tội con đầu lòng của Becky, rồi sau đó hai người lại gặp nhau ở San Francisco, vào cái ngày Lễ tạ ơn chúa tuyệt vời ấy, và rồi vào trước lúc Spencer sang Triều Tiên. Nhưng dạo đó khác. Cô chưa ngủ với Spencer. Dạo ấy cô chưa yêu anh như ngày nay.

Tuy vậy, lúc này cô chẳng còn lý do gì để nghĩ tới chuyện đó. Spencer đã bỏ cô, anh không gửi thư hoặc thậm chí trả lời các bức thư của cô.

Những bức thư chan chứa yêu thương thề thốt anh nhớ thương cô biết chừng nào được thay bằng vài tấm bưu ảnh chụp cảnh đất nước Triều Tiên rồi biệt tăm.

- Cô hài lòng về chuyện ngày mai chứ? - Ernie mỉm cười hỏi.

- Dạ, vâng ạ. - Crystal đáp, vẻ hớn hở như trẻ thơ.

- Cô tiếp thu rất nhanh. Có lẽ phim sau cô sẽ đóng một vai diễn phải hát để mọi người biết rõ tài năng của cô.

- Dạ, em cũng muốn vậy.

- Gia sư của cô nói lại với tôi, cô hát tuyệt vời lắm!

- Cảm ơn ông, - Crystal mỉm cười.

- Cô đã tới Brown Derby lần nào chưa? - Ernie làm bộ giả vờ hỏi, tuy lái xe ông ta cứ sang giúp Crystal đã báo với ông ta cô chưa đặt chân tới đấy.

Gã lái xe báo cáo rất tử mỹ mọi điều về Crystal. Ernie không muốn cái cô bé này ngủ lãng nhãng với đủ mọi hạng người để gã cũng như cô ta không bị mất mặt. Nhưng qua lời lái xe, gã bắt đầu tin Crystal và thậm chí còn nghĩ rằng cô vẫn còn trắng trĩnh.

- Dạ, chưa ạ.

- Cô có muốn tối nay ta đến đây ăn tối không? Nhưng ngày mai cô bắt đầu buổi làm việc nên tôi sẽ cố gắng đưa cô về sớm.

Ernie nhìn đồng hồ và hẹn tám giờ tối sẽ tới đón cô và dù thế nào đi nữa sẽ đưa cô về nhà vào lúc mười giờ.

Crystal mãi kể cho Ernie nghe thời thơ ấu của cô ở thung lũng khi hai người bước vào phòng ăn, và rồi cô đứng khựng lại lúc thấy mọi người đều dồn ánh mắt nhìn ngắm cô. Cái tay Ernie này quả thật đã lăm mưu nhiều kế để kiếm không biết đâu ra những cô gái rất xinh đẹp. Không ai có thể phủ nhận điều đó, nhưng cô gái này là người xinh đẹp nhất từ trước tới nay. Hình như mọi người ở đây đều quen biết Ernie. Crystal suýt ngất xỉu khi bắt gặp ánh mắt một người giống như lột Frank Sinatra. Ernie chậm rãi đưa Crystal tới bên bàn của họ và trên đường đi, gã cúi chào bên phải, chào bên trái, giới thiệu Crystal với người này người kia mà khi nghe họ xưng tên cô đã thấy ngợp cả người vì họ là những người cô từng mơ ước.

Đúng mười giờ Ernie đưa Crystal về nhà. Cô cảm ơn gã. Cô một mình lên gác chuẩn bị ngủ lấy sức để ngày mai còn ra mắt lần đầu tiên. Nhưng lúc nằm trên giường cô không tài nào ngủ được. Lần này cô không nghĩ tới Spencer mà lại nghĩ tới ông bầu mới của mình.

Crystal bắt đầu đóng phim và đúng như lời thầy giáo cô bảo, chuyện đó không đến nỗi khó. Thời gian trôi đi thật là dài và vất vả, nhưng mọi người sẵn lòng giúp đỡ cô. Ngày nào cô cũng học kịch bản và cứ định đi ngủ sớm. Song cô sững sốt trước những cú điện thoại gọi tới cho cô. Ernie đã báo cho cô biết trước và bản thân cô cũng biết rằng họ gọi điện tới theo “đơn đặt hàng”, nhưng ai nấy đều tỏ ra lịch sự, nhã nhặn.

Tất cả các nam diễn viên, ca sĩ hoặc nam nghệ sĩ múa nổi tiếng khi tới khách sạn cô đều ăn mặc rất chỉnh tề, đi xe rất sang. Crystal đã từng thấy vài người trên màn ảnh. Họ đưa cô đi ăn tối tại những tiệm sang trọng như Chasen, Coconut Groves hoặc Mocambo. Cô sống như trong truyện thần thoại.

Khi bộ phim đã quay xong một nửa, đích thân Ernie gọi điện cho Crystal .

- Cô thấy dễ chịu chứ?

- Tối nào em cũng đi ăn tối ở ngoài khách sạn.
- Thế sao tối nay cô còn ở nhà?
- Em mệt quá nên đã từ chối một người. Em không còn hơi sức để trang điểm mặc lại quần áo.
- Cô không nỡ từ chối tôi chứ?
- Dạ thưa ông, đâu dám ạ.
- Cô đã quên mất tôi rồi à?
- Dạ không, em xin lỗi...
- Thôi khỏi phải xin lỗi, nhưng mong cô đừng cứ dạ vâng, thưa ông với tôi nữa. Tối nay ta dùng bữa ăn tại một nơi yên tĩnh, cô nghĩ sao? Cô cũng chẳng cần phải mất công ăn mặc làm gì.
- Thế em mặc quần gin xanh được không?
- Được lắm. Và nếu có áo tắm cô nhớ mang theo nhé.
- Ta đi đâu?
- Tới Malibu. Một nơi rất yên tĩnh. Cô sẽ được thư giãn và tôi sẽ đưa cô về sớm.
- Thích quá!

Crystal vội chải tóc, mặc quần gin, chiếc áo sơ mi cũ và đi đôi ủng cao bồi cô vẫn thường đi. Ngắm mình trong gương, Crystal thấy mình đột nhiên lại là một cô gái hồn nhiên chẳng cần phải tô điểm son phấn và mặc những chiếc áo dài.

Mười phút sau, Ernie đánh xe Rolls đến đón Crystal. Cô thấy gã cũng mặc quần jeans.

Ngồi trên xe, hai người vui vẻ trò chuyện với nhau về những ngày thơ ấu của Crystal ở thung lũng và của Ernie ở New York. Rồi đột nhiên Crystal thấy chiếc xe Rolls dừng lại trước một ngôi nhà nằm chênh vênh trên đại dương.

- Ta đang ở đâu vậy?
- Đây là nhà tôi, ở Malibu. Cô đem theo áo tắm không? Tôi có một bể bơi có mái che. Đại dương ở mạn này rất lạnh.

Crystal cảm thấy một nỗi sợ xoáy vào lưng. Tuy nhiên Ernie không có thái độ gì làm cô phải lo ngại. Nhưng sự chấn thương về mặt tinh thần do vụ hiếp dâm gây nên không bao giờ hoàn toàn lành khỏi và đột nhiên Crystal tự hỏi liệu Spencer sẽ nghĩ gì nếu thấy cô ở đây với Ernie. Song đây là cuộc sống, chuyện này chẳng liên quan gì tới một ai. Cố quên Spencer, Crystal đi theo Ernie tới bên cửa ra vào cùng đọc một chìa khoá để mở. Trong nhà không có ai, Crystal điếng người.

- Đừng sợ cô em, - Ernie nhẹ nhàng mỉm cười. – Tôi không làm gì cô đâu, tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng cô cần một tối nghỉ ngơi thư giãn thôi.

Ernie nói đúng. Cô cần nghỉ ngơi. Nhưng cô không rõ mình có cảm thấy an toàn ở đây không. Bản năng mách bảo cô chớ nên vào trong nhà, nhưng cô không dám từ chối. Ernie tỏ ra rất lịch sự.

Crystal bước theo Ernie vào trong nhà và thấy nơi này tuyệt đẹp, bốn bên tường đều lắp kính, trần cao tôn thêm vẻ rộng thoáng của căn phòng, sàn trải thảm dày và các trảng kỷ đệm đều bọc da màu kem. Bên ngoài các khuôn cửa sổ rộng, trời từ từ buông phủ trên Thái Bình Dương. Cảnh vật rất đẹp gợi Crystal nhớ tới những buổi chiều tà ở trại chăn nuôi, vào thời sung sướng khi cô được cùng bố nhìn ngắm.

Sau đó Ernie dẫn Crystal đi dạo quanh nhà. Làn gió biển mát rượi làm cô thấy dễ chịu, khoan khoái và phần nào xua tan nỗi sợ. Đi dạo một lát, hai người quay vào nhà dùng bữa tối Ernie đã đặt mang tới từ trước. Ăn xong, họ ngồi bình tĩnh trò chuyện nên Crystal lại càng thấy yên tâm hơn.

Chương 8

Ngày làm việc quá kéo dài và căng thẳng, không khí mát mẻ của biển cả làm Crystal buồn ngủ.

- Lúc này được nhảy xuống bể bơi tắm thì thật là tuyệt! - Crystal nói.

Ernie liền chỉ cho cô chỗ thay quần áo, rồi bỏ đi bật đèn ngoài bể bơi. Một lát sau, Crystal xuất hiện trong bộ áo tắm màu trắng làm Ernie sững sờ, Crystal thực sự không biết sức quyến rũ của cô đối với Ernie, như vậy càng tốt. Gã say mê vẻ hồn nhiên của cô. Công chúng cũng say mê cái vẻ đó.

- Tôi hy vọng rằng nước khá ấm, - Ernie nói khi thấy Crystal trườn xuống bể.

Sau đó, gã đi thay áo tắm. Crystal vùng vẫy giữa bể bơi rộng. Nước ấm, cô cho rằng chưa bao giờ thấy cơ thể thư giãn như lúc này. Cô sung sướng đưa mắt nhìn Ernie lúc gã quay ra bể bơi, mình cuốn chiếc khăn tắm mềm mại. Khi gã bỏ khăn ra, Crystal suýt nghẹn thở vì sững sờ. Ernie trần như nhộng. Cô kín đáo bơi ra xa sợ Ernie khó chịu. Nhưng cô nghe thấy tiếng Ernie cười phía sau mình.

- Đừng sợ, Crystal. Tôi không cưỡng hiếp cô đâu. Chưa bao giờ tôi bị lên án vì chuyện tương tự.

Gã đã từng bị lên án về biết bao chuyện nhưng Crystal chẳng hề biết tý gì. Lúc Ernie xuống bể bơi, Crystal từ từ khoả tay bơi sợ phải nhìn cái cô không muốn thấy. Nhưng, bơi tới sát cô, gã mỉm cười bảo:

- Cởi bỏ áo tắm ra đi. Nước nóng như trong bồn tắm.

Ernie làm ra vẻ chỉ quan tâm làm sao để cô gái và bản thân mình cảm thấy dễ chịu. Gã xem ra rất thoải mái trước cô gái và không hề có ý định đụng chạm vào người cô lần nào. Crystal cố làm ra vẻ thoải mái, nhưng thực lòng cô nao nao khó chịu thấy Ernie bơi cạnh mình.

- Không, cảm ơn ông, chẳng cần đâu.

- Tùy thôi, cô em thân mến.

Ernie rất cáo nên gã ứng phó có bài bản. Gã chẳng bao giờ vội vã lao ngay vào mục tiêu thêm muốn mà để tự đối phương tự đến với mình.

Mấy phút sau, Ernie thản nhiên lên đứng ngay bên bể bơi. Dù muốn hay không, Crystal cũng phải công nhận gã có thân hình tuyệt đẹp. Người gã cân đối, nở nang tựa như một chàng trai trẻ, chắc do gã bơi hàng ngày. Ernie đưa rượu sâm banh cô uống, nhưng cô không dám nhìn gã. Ernie tự hỏi chắc Crystal còn trinh tiết. Chắc chắn gã sẽ gặp trở ngại, nhưng chẳng trở ngại nào

gã không vượt qua được.

Nhìn Crystal, Ernie không thể nén nhin cười. Cô bì bõm dưới nước như con cá, cố gắng một cách tuyệt vọng không để lộ vẻ bồn chồn rạo rức.

- Nếu tôi hạ ánh sáng một chút cô có cảm thấy dễ chịu hơn không? Tôi có một thói quen kỳ quặc là rất ghét mặc quần áo tắm khi bơi. Cô nên bỏ quá cho tôi.

- Em chẳng thấy có gì mà phải bỏ quá cho ông, - Crystal đáp và cố tỏ vẻ một người đã trưởng thành, như cách xử sự một ngôi sao màn bạc.

Nhưng Ernie làm cô thấy rất lo ngại. Trước khi cô chưa có ý kiến gì, gã đã giảm ánh sáng. Ánh sáng lúc này chỉ còn mờ mờ như rọi ra từ những cây nến.

- Ổn hơn không?

- Ổn hơn nhiều, - Crystal nói dối.

Ernie uống một hớp rượu sâm banh rồi lại xuống bể bơi. Lần này gã bơi thẳng về phía Crystal. Tới bên cô, gã ôm ghì người cô. Crystal đờ người và bối rối nhìn gã.

- Ông định làm gì em? – Cô hốt hoảng hỏi.

- Giúp em trở thành ngôi sao màn bạc, - Ernie khẽ thì thầm.

Cô gái chợt tự hỏi, để đền đáp lại, gã đàn ông này đòi hỏi gì ở cô. Có lẽ tất cả những câu chuyện thiên hạ đồn đại về Hollywood là có thực... Nhưng cô thầm cầu nguyện rằng những câu chuyện ấy là không có thực.

- Tôi tin không làm điều gì sai trái với em đâu, Crystal. Tin tôi!

Crystal gật đầu không nói được lên lời. Ernie từ từ, rất từ từ kéo cô vào lòng và hôn cô.

- Em rất xinh đẹp... có lẽ là người đàn bà xinh nhất tôi từng thấy.

Ernie lại hôn Crystal, cô tím tíc khóc.

- Đừng... em van ông, đừng...

Crystal run lấy bầy nên Ernie động lòng.

- Tôi lấy làm tiếc, cô em. Tôi không muốn em hốt hoảng. Tôi chỉ muốn làm em vui thích.

Sau đó, Crystal sững sốt. Ernie yêu cô, cảm phục cô và hoàn toàn không có ý cưỡng hiếp cô. Cô bỗng cảm thấy mình thật là ngốc nên rời khỏi bể bơi đến ngồi cạnh gã.

- Em rất lấy làm tiếc...

Cô buộc lòng phải giải thích với Ernie nguyên nhân dẫn đến cách xử sự vừa rồi của mình.

- Em bị cưỡng hiếp cách đây bốn năm... Em sợ... Em cứ nghĩ...

Crystal sụt sịt khóc. Ernie âu yếm đưa tay quàng vai cô và thở dài:

- Chính tôi mới là người đáng buồn. Nhưng đừng sợ tôi. Nếu em sống trung thực với tôi, chẳng bao giờ tôi làm điều gì xấu với em.

Lời Ernie ẩn ý dọa nạt, nhưng cô gái cảm thấy được an ủi nên không nhận ra. Cô ngả vào lòng gã, vẻ biết ơn và để gã nâng cốc rượu sâm banh lên môi cô uống.

- Tất cả đều quá mới mẻ với em. Mọi chuyện đều quá nhanh làm em choáng váng không kịp suy nghĩ. Em lấy làm tiếc là đã xử sự như một con ngốc.

- Chẳng sao, - Ernie mỉm cười, - em là một cô bé ngốc xinh đẹp và tôi rất yêu em.

Những lời ấy gần giống như những lời Spencer đã từng nói với cô và cô cảm động trước sự thông cảm đó.

- Bây giờ em đã muốn về chưa, Crystal? Tôi biết rằng em phải dậy sớm, hay em muốn tắm thêm một chút nữa?

Sau cơn hốt hoảng và sai lầm dớ dẩn vừa rồi, Crystal muốn thư giãn một chút. Cô mở to cặp mắt xanh lơ trong vắt nhìn Ernie làm gã sững sờ. Cô quá xinh đẹp!

- Thật lòng em muốn tắm thêm chút nữa. Ông có vội không?

- Tất nhiên là không. - Ernie mỉm cười đáp.

Lần này, Crystal tỏ ra vẻ bớt dè chừng hơn và khi Ernie cởi bỏ chiếc khăn tắm để xuống nước, cô thấy động tác ấy đỡ thô bạo hơn. Cô bơi một lát rồi nằm ngửa để nước đẩy rập rờn và khi ngừng đầu lên, cô thấy Ernie ở kề ngay bên cô. Để Crystal đỡ thẹn, gã xoay người nằm sấp người và từ từ tiến sát người cô và hôn cô. Lần này cô không xô gã ra. Cô chẳng muốn lâm vào thế lố bịch. Nhưng vừa hôn, Ernie vừa đưa tay vuốt ve ngực cô và Crystal ngạc nhiên thấy thích.

Cô cố né xa, nhưng Ernie bơi theo và chỉ thản nhiên bơi cạnh cô. Sau đó gã lại hôn và luồn tay dưới áo tắm của cô vuốt ve. Crystal muốn gã ngừng ngay cái trò này, nhưng trong giây phút

cuồng điên, cô nhận thấy thực lòng mình lại cứ muốn được vuốt ve tiếp. Cô bơi tới bên các bậc lên xuống và cố giữ bình tĩnh, cô thấy gã ở ngay phía sau mình và từ từ kéo chiếc áo tắm buộc rời khỏi thân hình tuyệt đẹp của cô. Crystal định quay lại nhìn Ernie nhưng gã đã áp chặt người và lưng cô, bàn tay dày dạn kinh nghiệm của gã cứ vuốt ve nhẹ nhàng như đang tấu một bản nhạc trên da thịt cô. Cô đột nhiên kinh hoàng, ngả đầu ra phía sau và khẽ rên:

- Ông Ernie, đừng...

Giọng Crystal không có một chút vẻ cương quyết. Ernie cứ vuốt ve, vuốt ve tiếp, ngón tay gã thật dịu dàng trên làn da cô. Gã rất thành thạo còn cô mới chỉ là một kẻ chập chững. Cô chấp nhận chui vào bẫy của gã, nhưng vẫn chưa nhận ra.

- Trời... đừng... em van ông...

Ernie ngừng tay ngay như tuân theo lệnh cô, Crystal xoay người lại chờ xem chuyện gì sẽ tới. Thế là Ernie áp chặt vào người cô và đi vào, ngay ở dưới nước. Crystal mở to mắt ngạc nhiên, nhưng trong khoảnh khắc, niềm khoái lạc cảm nhận rõ một phần con người Ernie ở trong cô rộ lên mạnh mẽ. Ernie làm tình với cô như đang tấu khúc nhạc giao hưởng và khi tới nhịp mạnh dồn dập nổi lên thì chính cô lại kéo gã ôm chặt vào lòng mình, ham muốn gã tấu mãi, tấu mãi...

Sau đó, Ernie mỉm cười, còn Crystal rất bối rối. Cô đã không tỏ ra cương quyết với gã và chính bản thân cô cũng mong muốn. Không phải cô ao ước Ernie, nhưng những gì gã vừa làm thì những điều cô đã từng trải qua không thể sánh bì được. Thậm chí cả với Spencer.

-Em giận tôi? - Ernie hỏi, giọng bắn khoăn thấy cô bần thần.

- Không, - Crystal thở dài. - Em chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra với em. Em...

- Tôi rất vui, - Ernie nói và nhẹ nhàng ôm cô.

Gã vuốt ve đầu vú cô, và Crystal liền thấy thèm muốn gã. Ernie đã ở bên Crystal trong bể bơi hàng giờ, liên tục làm tình với cô. Đến nửa đêm, gã nhẹ nhàng dìu cô lên lầu. Căn phòng ngủ vắng vẻ màu ngà và trang trí những tấm lông thú dày. Gã đỡ cô gái người còn sũng nước nằm xuống tấm lông chồn vizon màu trắng phủ giường và dùng chiếc khăn tắm mấy giờ trước đây cuốn quanh người gã để dịu dàng lau khô người Crystal. Sau đó, các ngón tay gã và rồi môi, nhẹ lướt trên làn da mịn như tơ nộn của cô làm cô thốt lên những tiếng rên rỉ đầy khoái lạc.

Crystal gào lên, gọi tên gã khi cuối cùng gã ngừng tấu lên bản giao hưởng. Hai người đã suốt đêm giải đã nỗi đam mê của họ như vậy. Crystal chưa bao giờ biết những cảm giác như vậy. Chúng khác hẳn với những cảm giác bên Spencer. Với Ernie, cô thấy lo ngại, thậm chí còn sợ hãi, nhưng sau mỗi lần, cô lại ao ước được nữa. Chúng gần giống như liều thuốc trích, một quyền lực lớn mạnh tiềm tàng trong Ernie, một kinh nghiệm dày dạn và nỗi khát khao được

truyền cho cô những điều mới lạ. Tuy vậy, khi hai người ngừng nghỉ, Crystal thấy sợ hãi.

- Ông làm gì em vậy? - Crystal mệt mỏi hỏi.

Nửa giờ nữa cô phải đi làm rồi. Cô chưa lần nào dính vào một vụ dan díu tương tự.

- Tất cả những gì anh mong muốn em yêu.

Sau đó Ernie cười mỉa hỏi:

- Thêm một tí nữa nhé?

- Đùng... đùng.. - Crystal lắc đầu quầy quậy phản đối.

Crystal không thể tự giải đáp nổi nhưng cô biết chắc chắn mình phải chạy trốn kéo lại bị nổi đam mê thèm muốn gã cuốn hút. Cô tắm nước nóng ở vòi hoa sen, sau đó tráng nước lạnh. Bước ra khỏi buồng tắm cô thấy cà phê nóng bốc khói thơm ngào ngạt và bánh mỳ đã bày sẵn ở bàn. Sau khi mặc quần áo, chải đầu tóc, cô hỏi:

- Sao ông lại làm vậy với em?

Ernie mỉm cười, tiến đến vuốt nhẹ má cô:

- Vì em là của anh. ít ra chừng nào em còn muốn. Em thấy thế nào?

Những lời này làm cô hoảng sợ và đồng thời thấy khó chịu. Thế nhưng Ernie đã tạo dựng cho cô sự nghiệp cô hằng mong ước. Gã đã tặng cô những giờ phút giải trí và quần áo mới. Và vừa rồi lại còn ban cho cô một đêm cô không bao giờ nghĩ tới. Như vậy chẳng nhẽ quá tồi tệ ư? Thành thực mà xét, Crystal thấy quả là tồi tệ. Cô cảm thấy mình có lỗi.

Sau đó, cô thấy con tim tan nát khi nghĩ tới Spencer. Những kỷ niệm hai người cùng nhau chia sẻ lúc này đã bị hoen ố. Hồi đó lòng cô tràn đầy thơ ngây và yêu thương. Còn hôm nay... Cô tự khinh bỉ coi mình là đồ dĩ thoã. Cô không yêu người đàn ông này, nhưng gã đối xử tốt với cô. Mới lại, nếu gã muốn cô trong một thời gian thì chuyện đó nguy hại gì? Có đúng là thực sự xấu xa không? Tất nhiên sẽ có người bảo cô đang đùa với lửa, và cũng sẽ có người bảo gã đàn ông này là tử tế. Cả hai ý kiến đều đúng hết. Ernie có biết bao chuyện. Nhưng lúc này, gã không làm gì ác với cô.

Ernie âu yếm ôm Crystal và khi cô chuẩn bị đi làm, gã bảo cô cứ lấy chiếc Rolls mà đi.

- Thế ông về bằng gì?

- Lái xe sẽ đến đón anh. Đừng lo cho anh, em yêu.

Ernie lại ôm hôn cô, mỗi cử chỉ âu yếm của gã làm cô nhớ tới những giây phút bên gã vào đêm vừa rồi. Thật khác xa những gì Tom đã hành hạ cô trên nền đất ở chuồng ngựa... và cả những cảm giác cô được nếm trải với Spencer.

Tối hôm đó, khi Crystal quay về khách sạn, phòng đón tiếp trao cho cô một gói nhỏ. Lên tới phòng cô liền mở ra và trở mắt ngạc nhiên. Trước mắt cô là chiếc vòng đeo tay nạm kim cương do Ernie tặng, Crystal vô cùng bối rối, cô không biết phải xử sự thế nào, thậm chí không dám đeo nó. Cô ngồi run rẩy nghĩ tới chuyện tối qua. Trước đây chưa bao giờ xảy ra chuyện tương tự như vậy, cô chẳng muốn gặp con người ấy nữa.

Một lát sau, Ernie gọi điện, giọng âu yếm, dịu dàng tựa hồ gã đoán rõ hết mọi suy nghĩ của cô cho dù cô không nói ra.

- Em thích chiếc vòng đó không? - Ernie hỏi, giọng như một em bé mang hoa tặng mẹ.

- Em... có... ông Ernie. Chiếc vòng tuyệt vời. Nhưng em không thể nhận như thế được.

Crystal nghĩ nó như cái giá phải trả cho một con điếm. Giữa hai người không có tình yêu mà chỉ là những cảm giác về thể xác.

- Tại sao? Các cô gái xinh đẹp đáng được trao tặng những món quà đẹp.

Ít ra, gã không nói toạc ra cái giá phải trả cho cô là như vậy.

- Anh có thể ghé chỗ em một lát được không? - Ernie nói.

- Đừng, em...

Crystal khóc thầm, lòng hoảng sợ trước những phản ứng của bản thân. Crystal chưa thể hiểu nổi chuyện gì đã đến với cô tối hôm qua.

Và suốt ngày lúc trên sân khấu trường quay, cô bị giày vò trước những lỗi lầm khi phải đối mặt với Spencer mà cô cố quên nhưng không được.

- Em yêu, anh sẽ không làm điều gì xấu đâu.

Ernie tỏ ra buồn bã và thế là Crystal tự giận thân. Cô đã có hành vi không tốt, đâu phải lỗi của Ernie. Ít ra cô cũng đã nghĩ như vậy. Gã có cưỡng ép cô đâu, gã chỉ quyến rũ cô, qua những vuốt ve và các ngón tay dày dạn kinh nghiệm của gã.

- Anh chỉ muốn nói chuyện với em một lát thôi.

- Em sẽ đón ông ở chỗ đón tiếp.

- Tốt lắm. Nửa giờ nữa anh sẽ có mặt tại đây.

Lúc tới nơi, Ernie mặc một chiếc quần dài bằng vải mềm và chiếc sơ mi trắng, chiếc áo len casomia vắt trên vai. Gã tiến đến bên Crystal và hôn nhẹ lên má cô, dưới những cặp mắt ngạc nhiên của mấy người đứng quanh. Gã là một nhân vật nổi tiếng ở Hollywood và Crystal là một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Ở quầy rượu, gã gọi hai cốc nước và ngồi xuống bên Crystal. Cô lúng túng và khó chịu khi gã cầm tay cô. Gã đoán chính xác cô đang nghĩ gì.

- Thôi đừng buồn về chuyện tối qua nữa em. Chuyện đó rất tự nhiên và tuyệt vời. Anh và em, chúng ta có thể trở thành bạn bè của nhau.

Nhưng bạn bè chẳng ai đùa giỡn làm tình suốt đêm dưới bể bơi, Crystal nước mắt lưng tròng ngược nhìn gã.

- Em chẳng rõ chuyện gì xảy ra với em.

Cô muốn thổ lộ với gã cô yêu Spencer biết bao và mong đợi anh vì trước khi ra đi anh đã đặt biết bao tin tưởng vào cô. Nhưng cô ngồi im không nói gì. Cái đó chẳng còn quan trọng gì nữa. Cô có quyền được sống theo ý mình... Song một người như Ernie lại quá giàu có so với cô, quá dày dạn, quá mạnh.

- Em nghĩ mình đã mất tỉnh táo.

Một lý do thật yếu ớt! Nhưng cô chỉ biết nói vậy. Ernie mỉm cười, và sững sờ trước vẻ đẹp của Crystal. Cô có khuôn mặt làm ai cũng phải ngóai nhìn, và đều thêm muốn được đụng vào người cô. Hôm qua, Ernie đã xem qua những thước phim đã quay và thấy cô rất ăn hình.

- Anh cũng mất tỉnh táo, - Ernie thú nhận. - Nhưng chuyện đó có gì xấu đâu, Crystal. Em là một cô gái xinh đẹp như thế này, chẳng qua là vì anh không ghìm được. Em bỏ quá cho anh chứ?

Ernie hoàn toàn biết cách xử sự với Crystal.

- Chính vì vậy anh đã gửi tặng em chiếc vòng này để em tha thứ cho anh về chuyện tối qua.

Ernie biết rằng Crystal cũng cảm thấy có lỗi và muốn cô coi tặng phẩm này là một sự cáo lỗi chứ không phải là một khoản thù lao, gã biết rõ chi tiết này rất quan trọng đối với cô. Crystal

khác hẳn mấy cô diễn viên non đã qua tay gã, các cô đó đại bộ phận chỉ nhằm nhằm trao thân cho gã để mong được gã ưu tiên. Crystal thuộc nòi khác. Cô kín đáo, cởi mở và hoàn toàn tuyệt vọng. Ernie thích điều đó.

- Anh lấy làm tiếc, Crystal...

Ánh mắt Ernie có vẻ thành thật, Crystal cảm thấy hơi thoải mái một chút. Chắc cả hai đều hơi bị mất trí, cô cố cho rằng gã cũng phải chịu trách nhiệm như cô trong chuyện đó.

- Một ngày nào đó, nhìn chiếc vòng em sẽ tới những bước đi ban đầu của em tại Hollywood.

Crystal ngập ngừng, nhưng Ernie tự ái khi cô đòi trả lại đồ nữ trang, cuối cùng cô đành phải nhận.

- Chúng ta có thể tái diễn lại chuyện ấy được không?

Crystal chậm rãi gật đầu, lòng không dám chắc cô thực sự mong muốn. Nhưng cô lại thấy mình chịu ơn Ernie khi gã nói cô trông rất xinh đẹp trong các thước phim vừa quay. Dẫn sao, tất cả những cái đó đều nhờ gã. Hai người nói chuyện hồi lâu về bộ phim. Ernie báo cho Crystal biết gã đã dự kiến cô sẽ đóng một bộ phim nữa.

- Nhanh vậy? - Crystal hỏi, giọng ngạc nhiên và biết ơn. - Khi nào bắt đầu?

Ngập ngừng và còn rất e lệ, cô cố gắng một cách tuyệt vọng quên đi hình dáng đẹp của Ernie đứng trên bể bơi, cởi bỏ khăn tắm cuốn quanh người.

- Một tuần sau khi em đóng xong phim này. Có thể vào đầu tháng Tư.

Ernie còn nói những ai sẽ đóng phim với cô, Crystal cũng người. Cô biết rõ tên tuổi của họ, một số rất nổi tiếng.

- Chắc không anh?

- Chắc.

Nhưng Ernie không cho Crystal biết gã đã phải trả giá thể nào để đưa cô được vào đóng phim đó.

- Lần này em chỉ đóng một vai nhỏ, - Ernie nói tiếp. - Nhưng theo anh em sẽ được hát. Và lại các diễn viên đều nổi tiếng. Cùng đóng phim với họ sẽ có lợi cho em.

Hôm sau Crystal thấy tên mình đăng trên báo. Bài báo nói tới cuốn phim cô sắp đóng. Ernie đã lo chu đáo mọi việc cho cô. Những ngày tiếp sau đấy, Ernie thường gửi hoa và quà tặng Crystal,

gã không tìm cách quyến rũ cô vì biết rằng thế nào cô cũng sẽ tự đến với gã.

Hai tuần sau ngày đến Malibu, Ernie lại mời Crystal tới đây. Crystal do dự hồi lâu nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại bây giờ cô thấy thoải mái ở bên gã và xét cho cùng sẽ chẳng có gì xảy ra nên cô nhận lời.

Lần này hai người không tắm ở bể bơi mà đi dạo ngoài bãi biển. Đột nhiên Ernie quay sang hỏi Crystal:

- Anh muốn hỏi em một chuyện, Crystal.

Ernie ngập ngừng một lát, nhìn mặt trời lặn, rồi cầm tay Crystal:

- Em có thích ở với anh một thời gian không?

- Ở đây à?

Crystal tưởng Ernie mời cô nghỉ cuối tuần ở đây và những chuyện xảy ra đêm nọ cứ ám ảnh cô. Chỉ nghĩ tới chuyện đó cô đã đỏ mặt.

Ernie đưa mắt nhìn Crystal, vẻ động lòng. Crystal trông thật ngây thơ và xinh đẹp.

- Không chỉ ở đây, em thật thà quá! Cả ở Beverly Hills nữa. Anh thấy như vậy sẽ phần nào hỗ trợ cho bước đường công danh của em và sẽ dễ chịu hơn sống ở khách sạn.

- Em không biết nữa... Em...

Crystal ngược cặp mắt trong vắt nhìn gã làm con tim sắt đá của Ernie cũng mềm lòng phần nào.

- Anh muốn em đến sống với anh. Anh muốn được luôn ở bên em.

Crystal im lặng nhìn Ernie hồi lâu rồi buồn bã ngoảnh nhìn ánh chiều tà. Spencer đang ở đâu? Tại sao không phải là anh nói lời này?

- Hollywood là đất dữ. Anh muốn che chở cho em.

Cô còn đòi hỏi gì hơn nữa? Nhưng cô không yêu Ernie.

- Không được đâu.

- Tại sao?

Crystal nhìn thẳng vào mắt Ernie. Cô không thể nói quanh co với gã, cô không có quyền sống không trung thực với gã.

- Em không yêu anh.

Ernie chẳng muốn nói toạc ra rằng cái đó chẳng có nghĩa lý gì đối với gã. Gã chẳng mong đợi tình yêu ở Crystal. Gã cần thân xác cô để sưởi ấm những đêm cô đơn, khuôn mặt cô để gã bán cho phim ảnh. Gã sẽ thu được những món lợi kếch sù do công việc cô làm. Gã biết rõ điều đó ngay buổi đầu gặp Crystal.

- Tình yêu sẽ tới sau. Chúng ta là bè bạn, em đừng quên điều đó.

Hai người quay về nhà. Ernie rót rượu cho Crystal, cô ngồi nhắm nháp nghe âm nhạc. Cô cảm thấy yên tâm. Gã không thúc ép cô, gã biết cô muốn gì. Cô muốn trở thành ngôi sao màn bạc. Đây là một giấc mơ thời ấu thơ, nhưng cô biết rằng gã sẽ giúp cô biến nó thành hiện thực.

Tuy nhiên cô chẳng muốn hy sinh tấm lòng thanh liêm của mình vì chuyện đó: sống với một người cô không yêu. Nhưng cô còn có ai? Thực ra chẳng còn ai. Chỉ còn là một giấc mơ. Và kỷ niệm về một người đàn ông đã ra đi từ ba năm trước và sẽ không quay trở về tuy cô rất yêu anh.

- Em muốn về bây giờ chưa? - Ernie hỏi, vẻ sẵn sàng chiều theo ý cô.

Thấy Crystal mỉm cười, Ernie cúi xuống ôm hôn cô. Suốt hai tuần qua, gã luôn giữ thái độ xa cách hơn, không hề đòi hỏi gì ở cô. Và lúc này gã cũng chẳng đòi hỏi gì. Nhưng gã sẽ trao cô con tim và mái nhà gã và, dưới con mắt Crystal, như vậy là đã quá lớn. Ernie lại ôm hôn cô, trườn mền, để nhẹ tay lên người cô. Crystal muốn lùi lại, nhưng gã kéo cô vào lòng và cô ngạc nhiên khi thấy đôi tay gã ghì chặt cô.

- Anh van em, đừng bỏ đi, - Ernie tỏ tình.

Crystal buồn thay cho gã. Gã đã trao tặng cô biết bao thứ, ngược lại chỉ xin đền đáp có tí chút. Do đó, cô để gã ôm mình và lát sau, thể xác cô đáp lại sự xin xỏ của gã. Và rồi tự bản thân Crystal cởi bỏ áo của mình và hai người ngủ với nhau trên chiếc tràng kỷ đệm bọc da màu ngà có gương trên tường và ánh chiều tà chứng giám.

Lần này Crystal không hối hận, không ngạc nhiên. Cô biết mình làm gì và tại sao làm vậy. Cô cảm thấy mình phải làm vậy để đáp lại tất cả những gì Ernie đã trao tặng. Cô không yêu gã nhưng cô chẳng có gì và chẳng có ai khác. Bây giờ, đây là cuộc đời cô, Hollywood với tất cả ánh hào quang và sức quyến rũ của nó và Ernie là một bộ phận. Crystal không thể cưỡng lại được. Sự tồn tại quá khắc nghiệt đối với cô, cô mệt mỏi không thể chiến đấu nữa. Với Ernie, thời gian khổ đã đi vào dĩ vãng.

Đêm ấy hai người ngủ lại Malibu. Crystal chẳng phải chịu trách nhiệm với ai về hành động của mình và cũng chẳng có lý do gì để quay về khách sạn. Chẳng còn ai để lo lắng về những việc cô làm hoặc suy nghĩ. Cả bác Harry lẫn Pearl. Thậm chí cả bà Castagna tội nghiệp. Và ba ngày sau, lúc quay về khách sạn để xem có thư từ gì không, cô nhận được thư của Spencer gửi do Pearl chuyển cho.

Sau bao năm tháng biệt tăm, cuối cùng Spencer đã viết thư cho cô trình bày lý do tại sao lại biệt tăm một thời gian dài. Anh kể về cô anh căm ghét cuộc chiến tranh biết bao và đã mất hết hy vọng trong một thời gian, tuy nhiên anh khẳng định mình vẫn yêu cô. Nhưng hôm nay đã quá muộn. Cô đã đồng ý đến chỗ Ernie. Hơn nữa lá thư của Spencer chẳng thông báo được gì thêm ngoài những điều cô đã biết. Anh vẫn đang ở Triều Tiên và vẫn là người có vợ. Cô thấy mình đi Hollywood là đúng. Có lẽ tình thế của anh sẽ chẳng bao giờ thay đổi, nhưng tiếp tục yêu anh là một điều xa xỉ cô không thể trao tặng được nữa. Cô đã bán linh hồn mình cho Ernie và sẽ chẳng đời nào trả lời thư của Spencer.

Ernie giúp Crystal dọn đến nhà gã ở Beverly Hills và cuộc đời cô thay đổi trong một tối. Hiện nay cô có đầu bếp riêng và hai kẻ hầu người hạ, ngủ tại căn phòng trang trí lộng lẫy trông giống một cảnh trong phim đóng với Joan Crawford. Lúc treo quần áo vào tủ, cô thấy các ngăn đã lấp đầy áo xống Ernie mua cho cô. Một chiếc áo choàng bằng da lông chồn vizon trắng để ngay ngắn trên ghế bành. Crystal khoác áo trùm trên chiếc quần jeans và cười ngặt nghẽo như một cô bé xoay người lại ngắm mình trong gương. Cô gọi điện cho Pearl và kể chuyện cô đã dọn đến sống với Ernie. Pearl không ngạc nhiên và cũng chẳng thấy chướng, chị có vẻ hơi ghen tỵ.

Crystal và Ernie cùng đi bên nhau khắp mọi nơi, tới các quán ăn sang trọng nhất, tới dự các buổi dạ hội vui nhộn nhất, các buổi lễ khánh thành đủ loại, và cả buổi trao các giải Oscar ngay trước khi cô đóng phim thứ hai.

- Một ngày nào đấy sẽ đến lượt em, - Ernie khẽ bảo Crystal khi Shirley Booth bước lên sân khấu để nhận giải Oscar về nữ diễn viên xuất sắc đã đóng phim Về đi, bé Sheba.

Gary Cooper được giải diễn viên nam xuất sắc nhất trong phim Con tàu kéo còi ba lần và Ca hát dưới mưa.

Gene Kelly nhận giải nam diễn viên được khán giả ưa thích. Crystal thấy buổi lễ diễn ra như trong giấc mơ cô đã ấp ủ từ thời niên thiếu sống tại thung lũng.

- Em vui không? - Ernie hỏi Crystal vào một đêm sau khi hai người đã ngủ với nhau.

Crystal lặng lẽ gật đầu. Đúng, cô vui, cực kỳ vui thích, tuy cô không yêu gã. Ernie chăm sóc, chiều chuộng cô, bảo đảm rằng mọi người sẽ rất tử tế với cô. Và khi Crystal bắt đầu đóng bộ phim mới, cô được đối xử như một nữ hoàng. Bây giờ cô là một nhân vật quan trọng. Cô là bạn gái thân thiết của Ernie.

Nhưng Crystal còn ao ước hơn thế. Cô muốn là một nữ diễn viên giỏi, một nữ ca sĩ, tuy lúc này cô hẳn hữu mới hát. Ca hát từ nay về sau là một phần đời đã qua và cô sẽ tập trung chủ yếu vào diễn xuất trong phim. Ernie mời các thầy giáo có kinh nghiệm đến tận nhà hướng dẫn cho cô. Cô học tập rất cần cù những bí quyết trong diễn xuất. Cô có trí nhớ tốt và diễn đạt rành rọt nội dung kịch bản. Hơn nữa cô không bao giờ đi làm muộn và không hề đồng đánh. Ở trường quay, mọi người đều yêu quý cô vì cô lao động nghiêm túc và chuẩn bị kỹ phần việc của mình đảm nhiệm. Dần dà, cộng đồng các diễn viên nam đều biết đến cô và kính trọng cô. Và ai nấy đều rõ quan hệ của Crystal với Ernie. Chiếc xe Rolls chiều chiều tới đón cô, đôi lúc bản thân Ernie còn kín đáo đợi cô nghỉ giải lao với chai sâm banh ướp lạnh trong chiếc xô bạc và hai chiếc cốc pha lê đã chuẩn bị sẵn. Đây là cuộc sống mà trước kia cô chỉ được biết qua báo chí, còn bây giờ nó lại là chính cuộc sống của cô. Giấc mơ của cô đã trở thành hiện thực. Crystal đã đạt được điều cô mong ước và lúc này cô chẳng quan tâm mấy về sự hy sinh để đổi lại những cái đó.

Crystal đóng xong bộ phim thứ hai vào cuối tháng Năm, Ernie đưa cô sang nghỉ ở Mêhicô vài ngày. Crystal rất thích chuyến đi này tuy cô chẳng biết mấy về Ernie.

Lúc quay về Los Angeles, vào một tối nọ, Ernie đưa cô một kịch bản phim mới và ôm hôn cô. Gã rất lịch sự và đôi lúc, cô có cảm giác họ là vợ chồng. Cuối cùng, Crystal đã quen hơi Ernie và thấy dễ chịu trước sự có mặt của gã.

- Gì thế anh? - Crystal cầm tập giấy và hỏi.

Hai người chuẩn bị đi ăn tối và khiêu vũ ở Cocoonut Groves.

- Giải Oscar của em. Anh có cảm giác chúng ta sắp được trao thưởng, em yêu.

Đây là kịch bản phim của một trường quay khác mà Ernie đã xoay sở để Crystal được đóng. Báo chí bắt đầu đăng bài về cô. Tên cô thường xuyên thấy xuất hiện trên các báo chí và Ernie đã phải chi một khoản rất lớn để các tùy viên báo chí của gã thu hút được sự chú ý của mọi người vào cô gái gã đỡ đầu. Vào các tối khi gã đưa cô ra ngoài, mọi người nhìn cô mà không tin vào chính mắt mình. Chẳng một phụ nữ nào, thậm chí ngay ở Hollywood này, có được cái dáng của cô. Crystal luôn có ánh mắt nhìn thận trọng như con chim câu vừa ló ra khỏi rừng, còn thân hình cô làm những ai gặp trên đường phố đều trầm trồ thán phục.

Ernie hướng dẫn cô cách ăn mặc, đi đứng bước vào phòng như thế nào để mọi người đều phải dừng lại ngoái nhìn theo. Và gã phải công nhận Crystal không hề điệu bộ làm duyên, cô rất tự nhiên. Một ngày nào đó, Crystal sẽ là ngôi sao màn bạc, một ngôi sao lớn. Ernie không giây phút nào nghi ngờ điều đó, nhất là sau khi gã nhận được lời đề nghị vừa gửi tới văn phòng và gã tin chắc rồi đây các lời đề nghị mời ký hợp đồng sẽ liên tiếp gửi tới văn phòng gã.

Hơn nữa Crystal đã thuộc về gã. Và nếu một ngày nào đấy phải nói ra, gã sẽ không ngần ngại nói.

Đôi lúc Ernie tự hỏi không biết có phải mình thực sự yêu Crystal chẳng, tuy điều đó không quan trọng mấy đối với gã. Mới bốn mươi năm tuổi, gã đã năm lần ly dị và có hai con hiện đang sống hình như ở Pittsburgh, cả hai đều lớn tuổi hơn Crystal và gã đã chẳng buồn ngó ngang tới ngay từ khi chúng còn thơ ấu.

Crystal để hàng giờ để đóng kịch bản và ghi chép rất tỉ mỉ. Vai cô đóng rất lý thú. Có lẽ cô là người phụ nữ duy nhất ở Hollywood lo lắng xem mình có xứng đáng với vai được phân không. Đại bộ phận các bà các cô đều bận tâm xem vai họ đóng sẽ thu được bao nhiêu tiền, mà chẳng hề lo đến chất lượng công việc. Ernie hý hửng như trúng số.

Một đêm Crystal nhìn thấy Clark Gable đến thăm một người bạn trai. Cô nghĩ bụng mình chưa thấy ai đẹp trai như anh ta. Đến chiều tối cô mừng quýnh khoe với Ernie và cười.

- Em cứ đợi vài tháng nữa. Lúc đó anh ta sẽ khoe với bạn trai là đã gặp Crystal Waytt.

Crystal cười. Ernie chỉ thích đùa tếu muốn tâng bốc cô là một nhân vật quan trọng. Bộ phim bắt đầu được quay vào mừng chín tháng Bảy. Hai tuần đầu cô rất ít được gặp gã, cô quá bận rộn với bộ phim đang quay và sau đó quá mệt mỏi để ra ngoài nhà. Bốn ngày sau, Crystal đóng chặt cửa lô của mình như một người ở ẩn để như thường lệ, nghiên cứu kịch bản thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Cô thấy bên ngoài nổi lên những tiếng hò hét phấn khởi, cô liền mở cửa ra xem chuyện gì.

- Chấm dứt rồi! Chấm dứt rồi!

- Bộ phim ấy à ? - Crystal sững sờ hỏi, bụng tự nghĩ không biết có chuyện gì xảy ra.

Bộ phim vừa quay, thế mà nó lại dài hơn mấy bộ kia. Người ta còn bảo cô có phải quay đến tận tháng 9.

- Chiến tranh ấy!

Một người bày cảnh trang trí đứng trước mặt Crystal, dòng nước mắt sung sướng lăn trên má. Anh ta có hai anh trai sang bên ấy. Crystal đột nhiên giật mình hiểu rõ chuyện gì.

- Cuộc chiến tranh ở Triều Tiên đã chấm dứt! - Anh bày cảnh trang trí nhắc lại và ôm chầm Crystal. Crystal ứa nước mắt. Cô đã cố quên anh được bốn tháng... Cô không đáp lại lá thư anh viết cho cô hồi tháng 4. Nhưng bây giờ anh cũng sắp quay về như mọi người. Spencer... là người cô đã phản bội để đến sống với Ernie. Bây giờ anh sắp trở về... Nhưng về với ai? Anh vẫn lấy Elizabeth. Còn Crystal đã sống với người khác. Mong sao Pearl đừng cho anh biết cô ở đâu, anh chẳng thể tìm ra cô.

Nhìn những người khác cười, nói vui vẻ bàn tán hoặc khóc, Crystal một hồi lâu không rõ mình phải làm gì.

Elizabeth đứng sau cửa kính chăm chăm nhìn xem anh đâu, chị bị đám người đi đón xô đẩy giạt ngang giạt ngửa. Spencer phải mất ba tuần lễ mới xong thủ tục rời Triều Tiên.

Chị muốn sang Nhật Bản để đón anh, sau đó hai người cùng đi Honolulu. Nhưng quân đội quy định chỉ trả anh về San Francisco, một khi về đấy anh mới hoàn toàn được giải ngũ, tùy muốn đi đâu thì đi.

Cả cha mẹ anh và cha mẹ Elizabeth cùng hàng trăm các bà vợ khác đang bồn chồn chờ chuyện chờ đón các ông chồng từ Triều Tiên trở về. Họ là những người may mắn. Biết bao những người vợ khác đang ngồi nhà âm thầm khóc. Không ai quay về với họ nữa. Spencer đã thoát chết. Anh bị thương một lần, nhưng đạn chỉ trúng phần mềm, một tuần sau lại phải ra trận. Đây là cuộc chiến tranh bẩn thỉu, một “cuộc can thiệp” phải trả giá bằng bao sinh mạng, cuộc chiến tranh thứ hai của anh trong thời gian có mười hai năm.

Elizabeth xin nghỉ một tháng và cả nhà kéo nhau về biệt thự bên hồ. Hai ông bà Barclay đã mời cha mẹ Spencer tới nhà, nhưng bản thân anh không hề hay biết. ông bà Barclay còn dự định tổ chức một lễ tiệc rất linh đình tại ngôi nhà ở San Francisco.

Nhìn thấy Spencer bước xuống máy bay, Elizabeth bồn chồn chờ đợi, cổ họng như có ai đang bóp nghẹt. Đã lâu lắm hai vợ chồng không gặp nhau, nhưng bây giờ tất cả sẽ thay đổi. Những ngày nghỉ của họ ở khách sạn impérial đã kết thúc bằng một tình huống kỳ cục là Spencer luôn ở trong một tình trạng căng thẳng. Hôm nay sẽ bắt đầu một cuộc đời thực sự và mọi chuyện sẽ đầu vào đấy. Hai người chưa có điều kiện chung sống trước khi cuộc chiến này đã bắt họ phải xa cách nhau ba năm ròng.

Hai mươi tư tuổi, Elizabeth đã có thói quen sống độc lập. Thời gian chồng đi vắng, chị đã lọt được vào khắp các cửa và gặp các nhân vật rất có ảnh hưởng ở Washington.

Elizabeth thấy Spencer cao lênh khênh và gầy. Chưa nhìn thấy vợ, Spencer thản nhiên trò chuyện với mấy người đàn ông. Elizabeth thấy chồng bắt tay họ trước khi họ bước về bên những người vợ đang ra đón. Spencer lách qua đám đông, Elizabeth liền vội cũng lách tiến về phía chồng. Mẹ Spencer khóc khi nhìn thấy con trai suốt ba năm nay chưa được gặp mặt, nhưng anh vẫn chưa biết cả nhà ra đón mình.

Ánh mắt Spencer buồn bã liếc nhìn đám người ra đón thân nhân của mình trở về. Thái dương anh đã xuất hiện những sợi tóc ngả bạc. Ba mươi tư tuổi trông Spencer còn đẹp trai hơn ngày Elizabeth gặp anh lần đầu tiên tại bữa tiệc cha mẹ cô đã tổ chức. Và rồi anh sững sờ nhận ra khuôn mặt vợ mình dưới vành mũ cói rộng. Anh ngập ngừng giây lát, rồi ném cái túi đựng đồ cá nhân xuống, chạy vội đến bên vợ, ôm chầm Elizabeth và nhắc bổng chị, cha mẹ họ cũng tất cả chạy đến chỗ hai người. Bản thân ngài thẩm phán Barclay cũng rơm rớm nước mắt lúc bắt tay chàng rể. Còn bà Priscilla nức nở khóc và ôm con vào lòng.

- Thấy con trở về lành lặn thế này thật hạnh phúc quá!

- Cảm ơn mẹ, - Spencer đáp và ôm chầm mọi người.

Tuy nhiên, mẹ Spencer nhận thấy có điều kỳ cục trong ánh mắt anh, điều đó làm bà lo ngại. Con trai bà hình như đã bị chiến tranh lấy đi điều gì đấy, niềm tin, lòng tự tin mà trước đây vẫn thường thấy ở anh.

Cả nhà ngồi che chúc trong chiếc limousine đón họ về ngôi nhà ở Broadway, họ khi khóc lúc cười trò chuyện suốt dọc đường. Ánh mắt hai bà mẹ đôi lúc giao nhau, đầy thiện cảm, Elizabeth sung sướng cầm tay chồng.

- Chúc mừng con đã quay về, - bố Spencer ôm vai con, nước mắt lưng tròng và nói.

- Lần này anh sẽ không phải nằm trong danh sách quân dự bị, - Elizabeth nói đùa trêu chồng.

-Ồ, xin đủ rồi! Lần khác xin các vị ấy cứ gọi người khác thôi. Còn anh phải ở lại đây vỗ béo và bình tĩnh chờ vợ sinh cho mấy đứa con.

Spencer nói, giọng nửa đùa, thực ra anh muốn ướm thử Elizabeth. Anh còn nhiều chuyện muốn trao đổi với vợ, anh thực sự tha thiết muốn có con. Vợ anh không có ý kiến gì, chỉ ngồi cười. Nhưng mọi chuyện đã thực sự không hề thay đổi khi hai người đóng cửa phòng mình, sau một lát về tới Broadway.

Spencer cởi bỏ và ném bộ quân phục xuống sàn, lòng những muốn thấy nó cháy rụi. Tắm xong anh quyết định thận trọng tiếp cận Elizabeth. Trong thời gian xa nhà anh đã tính toán mọi chuyện, nhưng chưa hoàn toàn dứt khoát. Từ ngày không nhận được tin gì về Crystal, anh ít nghĩ tới cô. Anh nhớ cô, nhưng vẫn chưa có quyết định gì về Elizabeth và đám cưới của họ. Qua ba năm, vợ anh đã thay đổi nhiều và anh muốn biết rõ về vợ, cụ thể xem vợ anh muốn có con hay không.

Spencer sẽ cương quyết. Anh muốn biết đích xác xem ý vợ anh thế nào và thực sự Elizabeth muốn gì. Nếu xét không hợp nhau, họ sẽ ly dị. Anh định tạo cho vợ một cơ hội, nhưng không thể nhượng bộ mãi. Anh đã thấy quá nhiều người chết, chia sẻ biết bao chuyện đau lòng nên không thể để cuộc đời mình lãng phí với một người đàn bà không hợp với mình. Cuộc đời quá ngắn ngủi và quá quý để bỏ uổng phí dù chỉ giây lát với người vợ mà anh không chấp nhận sự hiện diện. Anh trao đổi với Elizabeth trong khi đang tắm để sau đó chuẩn bị mặc quần áo dự tiệc tối. Chị ngâm mình thoải mái trong làn nước nổi bọt thơm dịu.

Spencer thận trọng ngồi xuống thành bể tắm, chiếc khăn quăn ngang hông, anh vẫn cảm thấy ngượng ngịu trước vợ.

- Em thấy nếu lúc này có con thì sao?

Elizabeth ngược mắt ngỡ ngàng nhìn anh, rồi mỉm cười.

- Anh nói chung chung hay cụ thể là trường hợp của em?

- Cụ thể là hai vợ chồng mình.

Spencer hồi hộp chờ vợ đáp. Anh quan tâm tới chuyện có con hơn mọi vấn đề khác.

- Thời gian vừa qua em chưa thực sự nghĩ tới chuyện đó, hơn nữa, đấy chẳng là vấn đề chiếm vị trí hàng đầu trong suy nghĩ của em.

Elizabeth mỉm cười và duyên dáng duỗi đôi chân dài trong bồn nước đầy xà phòng.

- Tại sao? - Elizabeth hỏi tiếp luôn. Hay là hôm nay chúng ta có chuyện gì cần giải quyết?

Elizabeth bối rối và cảm thấy ánh mắt chồng nhìn mình với vẻ lạ lùng.

- Có lẽ. Nhưng dẫu sao em cũng nhận thấy điều cần “giải quyết” đã tự nói lên biết bao chuyện, đúng không em?

- Không, em chẳng nhận thấy điều gì cả. Đây không phải là chuyện vội vàng hấp tấp.

Spencer chợt nhận ra mình đang sinh sự với vợ. Anh chỉ muốn trao đổi với vợ để có một quyết định, thật nhanh gọn. Sống với hai người đàn bà trong đời suốt ba năm qua làm thần kinh anh tưởng sắp phát điên.

- Anh Spencer, - Elizabeth nói tiếp, - em mới hai mươi bốn tuổi, chưa già lắm và có một nghề quan trọng ở Washington. Em không thể để bước đường công danh của em bị sụp đổ vì con với cái.

- Anh thấy lý do em vừa nêu ra không thỏa đáng.

- Anh nhìn nhận vấn đề này không giống em. Với anh, đứa con là niềm vui dễ chịu khi trở về nhà. Với em, đấy là sự hy sinh quá lớn. Tất cả sự khác biệt là ở đấy.

- Hoàn toàn đúng!

Spencer đứng dậy, thắt chặt hơn chiếc khăn tắm quanh mình. Elizabeth không nhịn được cười trước dáng điệu vụng về của chồng.

- Đấy không có nghĩa là một sự hy sinh, Elizabeth. Điều đó là ước muốn của cả hai chúng mình.

- Nếu vậy, đấy không phải là ước muốn của cả hai chúng mình. Anh thì mong muốn, còn em, có thể một ngày nào đó em sẽ thấy muốn, nhưng bây giờ thì chưa phải lúc. Công việc của em rất quan trọng có vậy thôi.

- Quan trọng đến thế cơ em?

- Đúng, - Elizabeth đáp, mắt nhìn thẳng vào ánh mắt chồng. - Rất quan trọng, anh Spencer.

Elizabeth không sợ nói thẳng với anh. Chị chẳng bao giờ sợ.

- Em xin nghỉ vài ngày để đón anh về, nhưng khi đã về tới nhà chúng mình, em, sẽ đi làm ngay. Em hy vọng rằng anh cũng biết vậy.

- Tất nhiên là anh rõ chứ.

Spencer châm thuốc hút. Cuộc chiến tranh thật nặng nề, đối với anh, cũng như với những người khác. Và anh đã thoát ra được an toàn, sau thời kỳ căng thẳng lúc anh thôi không viết thư cho Crystal nữa. Nhưng có những lúc anh không bao giờ quên được đồng đội chết trên tay anh, chết vô ích, không phải để bảo vệ quê hương xứ sở mình.

- Thế, thực ra, cái gọi “nhà chúng mình” ở đâu vậy? Anh có cảm giác không phải ở New York. Anh còn lại gì? Một cuộc đời không công rồi nghề?

- Thì anh có yêu thích nghề anh đâu.

Elizabeth không phải là người dễ đánh bại.

- Có lẽ. Nhưng dẫu sao anh cũng là người muốn tự kiếm lấy miếng ăn manh áo.

- Em tin chắc rằng cha em sẵn lòng giới thiệu anh với bất kỳ ai anh mong muốn. Bản thân em cũng đã suy nghĩ về chuyện này; anh sẽ giữ một chân trong chính phủ chẳng hạn. Chỗ đó rất hợp với anh.

Kể ra cũng thật đáng buồn. Spencer mới quay về nhà được bốn tiếng đồng hồ, thế mà hai vợ chồng đã lờn qua tiếng lại. Tất cả những ước ao của anh là được quay về sống bên người vợ anh yêu và yêu anh chứ không phải để làm nên ông này bà kia. Nhưng nơi đây không thể được. Anh không có nhà cửa, không có công ăn việc làm, đột nhiên cảm thấy mình bơ vơ. Anh phát rồ: Anh đã từng ao ước được trở về nhà và bây giờ khi anh đã trở về nhà, anh thấy mình thật thảm hại.

Hai giờ sau, Spencer sững sờ trước bữa tiệc mời hai trăm khách tới dự chúc mừng anh trở về. Vừa từ Séoul quay về San Francisco, anh chưa kịp thích nghi với sự thay đổi quá đột ngột này nên anh lặng lẽ bỏ ra ngoài đi lang thang một mình giữ cảnh trời đêm vắng lặng.

Quen chân thể nào, Spencer lại đưa chân bước tới trước cửa nhà bà Castagna. Anh ngược nhìn khung cửa sổ trên lầu, tim đập rộn. Đây mới là giây phút anh mơ nếu được trở về. Cửa sổ không có ánh đèn, anh định nhẹ nhàng bước lên lầu để Crystal bất ngờ. Nhưng anh ngập ngừng tự hỏi không hiểu sao Crystal không viết thư cho mình.

Tay run run, anh đẩy cửa, nhưng cửa khoá. Anh bấm chuông. Không ai ra mở cửa. Mãi sau anh mới thấy một người đàn bà còn ngái ngủ đến gần cửa.

- Anh hỏi ai? - Người nọ đứng sau cánh cửa và hỏi.

- Tôi muốn gặp cô Crystal.

Người đàn bà đứng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

- Cô ấy không sống ở đây nữa.

Spencer chột nghĩ chắc vì vậy Crystal đã không viết thư cho anh.

- Cô ấy rời khỏi đây trước khi mẹ tôi mất.

Spencer bủn rủn chân tay. Bà Castagna cũng không còn đây. Anh mong đợi giây phút này từ bao lâu nay, thế mà Crystal đã bỏ đi cùng với tất cả những ai gọi nhớ tới cô.

- Chị có biết cô ấy rời đi đâu không?

Hai người vẫn đứng nói chuyện qua cánh cửa khép kín. Trời đã quá khuya, người nọ không biết Spencer nên chị ta không dám mở cửa.

Spencer cảm ơn - Thưa ông, tôi không rõ nữa. Thậm chí tôi chẳng biết mặt cô ta.

- Cô ấy có để lại địa chỉ không?

- Không.

Spencer cảm ơn chị ta rồi bước xuống các bậc thềm. Anh ngược nhìn khung cửa sổ không ánh đèn. Crystal đã rời đi chỗ khác, anh không biết cô rời đi đâu.

Spencer liền tới quán Harry, lòng tin chắc thể nào Crystal cũng ở đấy. Quán chuẩn bị đóng cửa. Thấy anh bước vào, bồi bàn liền chạy ra bảo:

- Xin lỗi ông chúng tôi chuẩn bị đóng cửa.

- Tôi biết. Xin lỗi... Cho tôi hỏi cô Crystal có đây không?

Hỏi xong, Spencer bỗng thấy lo. Nhỡ Crystal không có đây thì sao? Spencer đã bỏ rơi cô. Bây giờ Trời biết cô gặp chuyện gì.

Muốn đuổi Spencer nên anh thanh niên trả lời cho xong chuyện.

- Cô ấy đến Los Angeles rồi. Nhưng chúng tôi có một cô khác rất hay thế chân. Mời anh tối mai quay lại đây.

Nhưng Spencer mong muốn được gặp chính Crystal, anh yêu cô. Những kỷ niệm bên cô đã giúp anh sống sót từ Triều Tiên trở về.

- Tôi là bạn của Crystal. Tôi vừa ở Séoul trở về... Anh có biết chỗ cô ấy ở Los Angeles không?

Có lẽ Crystal đã đến sống ở Hollywood. Nghĩ vậy Spencer cảm thấy vui vui, nhưng anh chỉ ước được gặp lại cô, hai người có biết bao chuyện để nói với nhau và hơn nữa anh phải giải thích để cô thông cảm lý do tại sao anh lại im hơi lặng tiếng trong suốt một thời gian dài như vậy. Nhưng anh thanh niên lắc đầu, vẻ rất thờ ơ. Người lính ở Triều Tiên chẳng liên quan gì tới anh ta.

- Không. Có lẽ ông Harry biết đấy. Nhưng ông ấy đi nghỉ hai tuần nữa mới về. Anh trở lại đây khi nào ông ấy về.

- Và...

Spencer nghĩ mãi cái tên anh định hỏi và cuối cùng thở dài nhẹ nhõm vì đã nhớ ra:

- Chị Pearl... chị ta còn đây không?

- Bốn giờ chiều mai chị ấy mới tới đây. Này anh bạn, tôi phải đóng cửa đây, vào giờ ấy ngày mai anh quay lại. à mà hình như cái cô Crystal ấy đóng phim thì phải... thật tiếc, cô ấy hát rất hay.

Anh thanh niên mỉm cười tỏ ra lịch sự nhưng miệng cười tay anh ta dìu Spencer ra khỏi quán. Crystal đã đi Hollywood, đúng như mơ ước của cô. Thế là bây giờ anh còn một mình đối mặt với Elizabeth và anh phải có một quyết định gì đó về cuộc hôn nhân chết tiệt này. Lòng nặng trĩu, Spencer quay về ngôi nhà ở Broadway.

Khi bước vào phòng hai vợ chồng, Spencer thấy Elizabeth đã ngủ say. Chị không hề biết chồng vừa đi đâu. Anh lặng lẽ ngắm khuôn mặt vợ lơ mơ qua ánh đèn lọt từ buồng tắm hắt ra. Trông Elizabeth rất thanh thản. Elizabeth nằm mơ thấy gì? Mà cũng chẳng biết chị có nằm mơ không? Elizabeth rất thiết thực. Ngay việc chồng trở về chị cũng coi đó như một sự kiện mang tính xã hội, một điều gì đấy có tổ chức và đã được báo trước. Elizabeth không tỏ ra ân cần triu mến. Từ

lúc về tới giờ Spencer chưa ngủ với vợ lần nào và anh thực ra chẳng khát khao.

Spencer tắt đèn, chui vào chăn nằm im bên cạnh vợ, lắng nghe hơi thở đều của vợ. Sau đó anh xoay người ngẩng vợ trong bóng đêm, nhẹ nhẹ vuốt tóc và nghĩ bụng vợ xứng đáng được hưởng sự âu yếm của mình. Elizabeth mở mắt ra thấy chồng nằm cạnh nên uể oải duỗi thẳng người.

- Anh tỉnh dậy rồi à? - Elizabeth ngạc nhiên hỏi. - Mấy giờ rồi, anh?

- Khuya rồi... Ngủ đi, em, - Spencer thở dài.

Elizabeth liền nằm xoay lưng lại phía chồng.

- Chúc em ngủ ngon, Elizabeth!

Chương 9

Spencer muốn nói những lời yêu thương với vợ, nhưng anh không tài nào thốt ra được. Anh chỉ suy nghĩ tới Crystal và tìm cách gặp lại cô ở Hollywood.

Ngày mai anh sẽ đến gặp Pearl và cầu Trời chị ta sẽ cho anh địa chỉ của Crystal. Nhưng đồng thời anh cũng thề rằng mình phải giải quyết xong việc đời tư của mình trước khi tìm gặp cô. Kể ra cũng chẳng lâu và như vậy tốt hơn cho Crystal. Tuy nhiên anh nóng lòng muốn gặp lại cô. Về nhà, anh thấy mình rất cô đơn, anh có cảm giác như mình là kẻ xa lạ.

Hôm sau, mọi người kéo nhau về biệt thự nghỉ của ông bà Barclay ở Lake Tahoe. Tại đây, hai vợ chồng ngài thẩm phán mở tiệc hết ngày nọ sang ngày kia mừng con rể trở về. Spencer rất buồn chán vì anh không lúc nào được cùng vợ trò chuyện, tâm sự. Elizabeth cũng mải mê với các buổi tiệc này. Một hôm Spencer nói dối vợ cần đi Los Angeles có việc.

Elizabeth diên tiết sau khi anh lên đường. Spencer định bụng khi nào đến Los Angeles anh mới gọi điện cho Crystal để bị bất ngờ. Anh đã biết được chỗ ở và số điện thoại của cô do Pearl bảo.

Tới Los Angeles, Spencer thuê phòng tại khách sạn ở Beverly Hills, rồi gọi điện thoại cho Crystal. Chị hầu phòng ở nhà cô báo cô đang đóng phim ở hãng MGM, chị ta còn cho Spencer biết cả số của trường quay.

Spencer như người trong mơ khi thấy Crystal đứng quay lưng về phía mình. Từ xa anh đã nhận ngay ra cô. Tim đập rộn rã, anh muốn chạy như bay đến ôm cô vào lòng, nhưng anh đã kiên nhẫn từ từ bước lại gần Crystal. Như đoán được sự hiện diện của Spencer, Crystal xoay người lại và cả hai người đứng chờ ra một lát. Crystal không thay đổi mấy, có lẽ cô còn xinh đẹp hơn ba năm trước. Mái tóc cô duyên dáng búi sau gáy. Cô mặc áo dài trắng, đi giày trắng. Trông cô như

nàng tiên trong truyện thần thoại. Nước mắt cô dâng trào. Cô lặng lẽ tiến đến Spencer và đứng ngắm anh, như một tạo vật trong mơ. Sau đó cô nhào vào lòng Spencer và hôn anh. Spencer có cảm giác tim mình sắp vỡ tan.

Chưa bao giờ Spencer thấy mình yêu Crystal như lúc này. Anh cố sống sót để lại được gặp và ôm hôn Crystal.

- Trời... anh chẳng bao giờ có thể biết được rằng em nhớ anh ghê ghớm.

Nỗi lo, sự cô đơn, buồn phiền đè nặng trong lòng Spencer đột nhiên như được chút bỏ và những dòng nước mắt hạnh phúc trào ra. Còn Crystal tâm trí rối bời... Spencer đã trở về. Thế mà cô, cô lại đang sống với Ernie... Nhưng lúc này cô không thể nghĩ tới ai khác ngoài Spencer đang ôm và hôn cô, trong khi cô đưa cặp môi khao khát và những ngón tay thon thả ve vuốt mặt anh.

- Ôi, tình yêu của em, em chỉ yêu mỗi anh...

Spencer đứng né ra xa và mỉm cười.

- Em xinh đẹp lắm! Em đã trở thành ngôi sao màn bạc chưa?

Crystal ngượng ngùng và lại ôm Spencer.

- Chưa anh ạ, nhưng em sẽ cố. Bộ phim này tuyệt vời lắm. ở đây chuẩn bị sắp quay một cảnh, anh vào lô của em đi.

Spencer rón rén đi theo Crystal bước vào căn phòng nhỏ nơi cô đang thay trang phục, ăn trưa và nghiên cứu hàng giờ kịch bản phim. Căn phòng nhỏ, sạch và ngăn nắp, một phụ đang chuẩn bị trang phục để Crystal thay quay cảnh tiếp theo. Cô nhẹ nhàng bảo chị ra ngoài rồi quay về phía Spencer nói:

- Em còn một giờ nữa mới phải ra quay.

Crystal nghiêm trang ngắm nhìn khuôn mặt Spencer để tìm hiểu xem tại sao anh lại tới, anh đã biến đi đâu, trở về lúc nào và vẫn có vợ hay đã ly dị.

- Không biết có phải em đang nằm mơ không? Có thật đúng anh không?

Hai người ngồi bên nhau, tay trong tay. Spencer cố trình bày để Crystal thấu hiểu hết nỗi cô đơn, nỗi đau, sự lơ mơ, thất vọng khi ở Triều Tiên, tình cảm chai sạn không còn cảm thấy gì người nỗi đau và sự phá huỷ anh đã từng chứng kiến.

- Anh thấy như chẳng còn gì là thực hết... đôi lúc ngay cả em nữa. Anh cứ tưởng mình sẽ không còn được trở về đây. Anh không thể nói với ai và thư từ của người khác chỉ làm cho trạng thái tinh thần anh trầm trọng thêm. Các lá thư mô tả một thế giới sung sướng và bình thường càng gây đau đớn thêm cho cuộc đời cực nhọc, khốn khổ của anh. Anh nghĩ những chiến hữu của anh cũng ở trong trạng thái ấy. Trên chuyến máy bay đưa bọn anh về đây, bọn anh đã trao đổi với nhau rất lâu về vấn đề này. Cho tới tận lúc trước khi được cùng nhau cởi mở tâm sự, không ai thực sự công nhận điều đó. Không ai muốn thú nhận điều đó là chẳng thể chịu đựng được và cũng may là có lẽ bọn anh không có khả năng chịu đựng nổi.

Chưa bao giờ Spencer cảm thấy trống rỗng, tuyệt vọng và khốn khổ như lúc này.

- Nhưng bây giờ mọi chuyện đã chấm dứt... trừ những hình ảnh không tài nào quên nổi.

Spencer buồn bã nhìn Crystal.

- Em cứ tưởng anh đã quyết định giữa anh và em chẳng còn gì, - Crystal rầu rĩ nói.

Spencer nổi cáu khi Crystal nói vậy.

- Chẳng đời nào anh quyết định một việc như vậy mà không trao đổi trước với em. Anh đã chẳng biết phải làm gì... Anh vẫn tiếp tục nhận thư của Elizabeth, điều đó làm anh xấu hổ. Cô ấy đợi anh quay về với cô ấy để sống như trước, nhưng anh thấy không thể được. Anh và Elizabeth đã mấy lần gặp nhau ở Tokyo và chuyện chỉ càng gây rắc rối thêm khi anh quay về. Những lần gặp gỡ ấy anh có cảm giác mình nghỉ cuối tuần với một người xa lạ. Hôm nay anh lại có cái cảm giác ấy. Anh trở về đã hai tuần và nghĩ rằng mình phát điên mất.

Spencer đưa mắt nhìn Crystal, vẻ chân thành, cô liền quay mặt. Bây giờ chính cô mới là người đáng hổ thẹn, cô mang nợ Ernie.

- Ngay tối hôm về anh đã đến tìm em tại nhà bà Castagna, nhưng người đàn bà anh gặp ở đấy bảo em đã ra đi. Thế là anh đến quán Harry...

Trông Spencer thất vọng như khi anh đứng trước quán Harry. Crystal không ngạc nhiên về người đàn bà nào đó đã thay bà Castagna.

Đáp lại thư cuối cùng cô viết cho bà, con trai bà báo cho cô biết mẹ anh ta đã qua đời. Crystal rất buồn. Cô rất quý bà Castagna.

- Cuối cùng chị Pearl đã cho anh số điện thoại của em, sáng nay, vừa tới đây anh gọi điện ngay. Chị cho em thuê nhà liền chỉ chỗ của em và như em thấy đấy, chúng mình được ở bên nhau...

Spencer có vẻ sung sướng như trẻ con trong ngày tết. Nhưng Crystal cố ghìm không cho

Spencer biết rằng, chị nọ không phải là người cho cô thuê nhà mà là chị người hầu của cô, đúng ra là người hầu gái của Ernie.

- Anh định thế nào về Elizabeth?

Crystal hồi hộp hỏi, cô phần nào cầu sao Spencer chưa ly dị. Ít ra điều đó phần nào đơn giản hoá vấn đề hơn. Sau bao điều Ernie đã làm giúp cô, cô không thể bỏ gã ngay được. Tuy nhiên cô không yêu gã như Spencer không yêu Elizabeth.

Spencer bình tĩnh trả lời Crystal. Ngồi trên máy bay tới Los Angeles, Spencer đã suy tính kỹ mọi chuyện. Quay về Washington, anh sẽ nói hết với Elizabeth. Sau đó anh sắp xếp vali, rồi đi chuyển máy bay đầu tiên tới California. Anh vẫn chưa có việc làm, nhưng tìm việc ở đây còn dễ hơn ở Washington hoặc New York. Một luật sư xin việc chỗ nào chẳng nhận. Sau đấy khi nào ly dị xong, anh sẽ cưới Crystal, nếu cô còn yêu anh. Đơn giản là như vậy đấy!

Spencer sung sướng mỉm cười đáp:

- Anh sẽ ly dị. Lẽ ra anh đã phải nói với cô ấy từ lâu rồi. Cách đây ba năm, khi phải sang Triều Tiên, anh đã tính chuyện đó, nhưng nói ra khó quá. Bọn anh vừa lấy nhau được ít hôm, kỳ cục lắm. Anh không còn biết ra sao nữa... Anh đúng là đồ ngốc. Không thể giấu mãi chuyện này. Tuy nhiên, anh thấy mình ác thế nào khi báo tin này, sau bao năm tháng qua. Nhưng anh biết chắc Elizabeth chẳng bận tâm về anh. Cô ấy chỉ quan tâm đến công việc, lễ tiệc. Một hai tuần nữa anh sẽ quay lại đây và tìm được việc, anh sẽ xin ly dị ngay. Sau đó chúng ta lấy nhau.

Spencer tin chắc Elizabeth sẽ tỏ ra biết điều và đồng ý ly dị. Anh tỏ ra bồn chồn. Thế nhờ Crystal đã có nhiều chuyện thay đổi thì sao? Song qua cách cô ôm anh, anh yên tâm hơn.

- Nếu em vẫn còn yêu anh, - Spencer thận trọng nói thêm.

Và nếu Elizabeth đồng ý ly dị... Nhưng anh tin chắc một khi anh thú nhận những suy nghĩ của mình về hôn lễ của hai người, chắc chắn Elizabeth sẽ chấp thuận.

Crystal nhìn Spencer hồi lâu, sau đó mắt cô đắm lệ. Đây là điều cô ao ước suốt bao năm, điều cô mơ ước suốt thời gian anh đi xa.

- Thế nào, em?... - Spencer hỏi khi thấy nước mắt Crystal chảy trên má.

Spencer không biết đây là những giọt nước mắt hạnh phúc hay thất vọng. Anh ôm chặt cô vào lòng. Crystal nức nở khóc. Spencer mỉm cười và nói:

- Đừng khóc nữa, em yêu. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả. Anh hứa với em đấy! Anh sẽ chăm lo cho em... Anh xin thề!

Spencer luôn mong ước được vậy. Anh nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Crystal. Cô lắc đầu ngẩng nhìn anh.

- Có lẽ bây giờ chính anh không còn muốn em nữa, - Crystal nói và nghĩ rằng mình cần phải nói thật hết với Spencer về Ernie.

- Anh Spencer...

Crystal ngập ngừng suy nghĩ xem nên nói như thế nào.

- Anh Spencer, em đang sống với một người khác. Ông bầu của em... Chuyện dài lắm và... em không biết nói với anh thế nào nữa.

Spencer choáng váng. Thật quá bất ngờ! Anh nghĩ rằng khi gặp anh, Crystal sẽ tỏ vẻ lãnh đạm, trách móc, đau khổ. Anh không nghĩ rằng cô vẫn yêu anh, tuy đang sống với một người đàn ông khác.

Crystal kể cho Spencer nghe hết mọi chuyện, từ việc do đâu cô đến Hollywood tới chuyện Ernie đỡ đầu cô đóng phim, thuê phòng, mua sắm áo quần cho cô. Nhưng cô không đả động những chuyện ở Malibu cũng như chiếc vòng đeo tay nạm kim cương.

- Em ký hợp đồng với anh ta và anh ta đã lo tất cả giúp em, anh Spencer. Em chịu ơn anh ấy nhiều lắm... Em không thể đột ngột bỏ anh ấy. Như vậy không hay.

Spencer không còn tin vào những lời mình vừa nghe.

- Em yêu anh ta không?

Crystal đau khổ lắc đầu.

- Không. Hồi đầu em đã kể ngay với anh ấy về anh, nhưng nói thêm rằng chuyện giữa anh và em đã chấm dứt. Lúc đó em cứ đinh ninh như vậy. Mấy tháng liền em chẳng nhận được tin gì về anh. Em cứ nghĩ anh quá bận bịu với Elizabeth...

Nói xong, Crystal lặng khóc, còn Spencer điên cuồng đi lại trong phòng.

- Anh quá bận bịu để thoát chết!

Spencer chua xót nhìn Crystal từ đầu xuống chân. Trong khi anh lội bì bõm giữa các đầm lầy, người nẻ toác đau đớn, sống dưới các đường hầm đào trên đồng ruộng ở Triều Tiên thì cô chỉ tâm niệm nghĩ rằng anh không còn yêu cô.

- Em rất lấy làm tiếc... Anh ra đi đã lâu và... mọi chuyện ở đây khác lắm. Em cực kỳ ao ước được

thành đạt ở Hollywood.

Crystal muốn tỏ ra trung thực, nhưng không thể vô ngời Spencer. Anh chẳng thú vị gì khi nghe những lời cô vừa nói.

- Cực kỳ ao ước nên đã bán cả thể xác chứ gì?

- Anh Spencer này! – Crystal bỗng nổi khùng không kém gì anh. – Khi anh rời nước Mỹ, anh đã có vợ, hay có lẽ anh đã quên chi tiết này? Tôi đã phải chờ đợi anh suốt ba năm tồi tệ đó, anh Spencer Hill, và trong nửa thời gian đó, anh đã chẳng thèm viết thư cho tôi. Và, mãi sau anh mới nguệch ngoạc thí cho được đúng mười chữ trên mẩu giấy lờ lẽ chẳng còn biết gửi cho ai. Anh chẳng dă động đến chuyện chúng ta, đến chuyện mai sau và đến chuyện ý anh định thế nào. Anh chỉ muốn tôi sống chết gì ở một chốn đó đợi anh trở về, thế mà tôi vẫn đợi, suốt một thời gian dài chết tiệt! Tôi cũng có quyền được sống chứ, chẳng nhẽ tôi cứ phải ru rú mãi ở nhà bà Castagna để chờ Đức Chúa Jesus tới sao?

Spencer cứng miệng. Những lời Crystal nói quá đúng!

- Do đó tôi đến đây và Ernie đã che chở cho tôi. Anh ta là người có quan hệ rất rộng, anh Spencer. Anh ấy có thể giúp em trở thành một ngôi sao lớn, Em không có ý định sống suốt đời với Ernie, nhưng không thể ngày một ngày hai bỏ rơi anh ta với lý do như anh vừa nêu. Em chịu ơn anh ta tất cả và em chẳng muốn gây thù chuốc oán với anh ta. Anh ta rất tốt với em và em chịu ơn anh Ernie. Hơn nữa, nếu em xử sự như vậy, một ngày nào đó, anh ta sẽ hại em.

- Về thể xác, ý em định nói vậy à? – Spencer hoảng hốt hỏi.

- Đòi nào! – Crystal vội nói, - Nhưng về nghề nghiệp thì đúng vậy. Anh ta có thể xé hợp đồng của em.

- Chưa chắc đâu. Anh ta không dại gì. Anh ta là một người làm ăn và biết rõ của báu mình nắm trong tay. Em đã ký hợp đồng gì với anh ta?

- Một hợp đồng nghiêm chỉnh, - Crystal khẳng định, vẻ tin tưởng.

Thực ra cô chẳng rõ lắm về cái hợp đồng đó. Ernie luôn nói với cô rằng hợp đồng không phải là điều quan trọng.

- Cụ thể thế nào?

- Anh ta là cầu nối giữa em và các trường quay. Họ đều làm việc với Ernie và anh ta thu xếp lo mọi chuyện giúp em.

- Ai trả tiền cho em? Ernie hay các trường quay? – Spencer hỏi, giọng hoài nghi. Anh đã từng

được nghe nói tới những hợp đồng tương tự nhờ chúng các ông bầu đã hốt bạc nhờ những diễn viên lớn.

- Ernie viết séc.

- Em đã tận mắt thấy các hợp đồng ký với những trường quay hoặc các tấm séc mà họ chuyển trả cho em chưa?

- Tất nhiên là chưa lần nào cả, - Crystal đáp, giọng mỗi lúc một bối rối. – Ernie thay mặt em giải quyết mọi chuyện. Đây là nghề của anh ta.

Đúng như Spencer đã lo ngại.

- Nếu vậy, đúng là Ernie đã nhờ em mà vớ bẫm. Còn em, em chỉ được chút bột bèo.

- Không đúng! – Crystal cãi lại để bảo vệ Ernie.

Cô biết chắc rằng vấn đề hợp đồng không phải là vấn đề cần tranh luận lúc này. Cô buông mình ngồi xuống ghế và nói tiếp:

- Dẫu sao em cũng không thể bỏ anh ta như thế này được. Sau này, có lẽ. Nhưng nếu ngày một ngày hai em bỏ đi, anh ta chưa kịp nhận ra và như vậy là xấu chơi. Chẳng khác gì nếu như anh bỏ Elizabeth sau hai tuần cưới nhau.

Crystal hiểu rõ rằng mình vừa đánh đúng chỗ yếu của Spencer. Nhưng cô cảm thấy mình có nghĩa vụ với Ernie, cho dù Spencer chưa hiểu rõ.

- Thế nào em định tuyên bố gì với anh, Crystal? Mọi chuyện đã chấm dứt? Em muốn ở lại với anh ta?

Giọng Spencer run run, không phải vì tức giận mà vì sợ. Còn Crystal nước mắt cứ dâng trào. Cô những muốn rời khỏi lô, tay trong tay Spencer đi thẳng đến nhà thờ làm lễ kết hôn. Nhưng ít ra lúc này và có lẽ còn lâu, chưa thể được như vậy. Cô muốn mọi chuyện với Ernie phải giải quyết rất từ từ. Như cô đã lưu ý Spencer, anh ta có thể trở thành một kẻ thù rất căm ghét cô, nếu cô làm anh ta nổi giận. Và Ernie có quyền xử sự như vậy nếu anh ta đã rất tử tế thế mà cô lại phụ bạc anh ta.

- Em cần có thời gian. Thời gian để trao đổi với anh ta, để hoàn thành bộ phim, sau đó là để nói với anh ta rằng em cần sống một mình, hoặc những điều gì tương tự. Nhưng anh Spencer, một tuần không ổn đâu. Với Elizabeth, anh cần phải mất ba năm. Anh cho em một hoặc hai tháng. Em muốn mọi chuyện diễn ra từ từ. Hơn nữa em đã đóng được nửa bộ phim.

- Tại sao phải lâu thế? Vì em sợ anh ta gây khó dễ cho sự nghiệp của em hay vì em yêu anh ta?

- Em nghĩ rằng em chịu ơn anh ta. Thuần túy là một sự biết ơn. Người ta không thể từ giả như vậy một người đã giúp đỡ mình bao việc. Em muốn rằng khi chia tay anh ta, anh ta vẫn còn là ông bầu của em.

- Anh từ chiến trận trở về, anh chỉ ao ước được sống một cuộc đời bình thường và ổn định. Trong khi đó ở nhà ai cũng chỉ lo đến sự nghiệp của mình. Buồn cười lắm phải không em?

Crystal thầm vui khi thấy sau khi biết chuyện về Ernie, anh vẫn yêu cô. Những người khác không chịu được đã bỏ đi từ lúc nãy rồi.

- Anh có thể kiếm được việc làm ở đây đây. Các trường quay rất cần luật sư.

- Trong khi đợi, em muốn anh làm gì, Crystal?

Spencer chưa hiểu luật chơi, Crystal nhẹ nhàng đặt tay lên anh và bảo:

- Hãy kiên nhẫn, anh. Em rất tiếc về những gì đã xảy ra.

Crystal ngượng ngùng sụp ánh mắt. Spencer cúi xuống hôn lên mái tóc mượt của cô, rồi nâng cằm cô lên.

- Đừng giận anh. Tuy anh rất đáng bị giận. Anh còn may là em vẫn yêu anh.

- Em yêu anh... - Crystal khẽ thì thầm trong vòng tay Spencer.

Spencer hôn Crystal đắm đuối một hồi lâu.

Đột nhiên có tiếng tế nhị báo Crystal ra để bắt đầu quay phim.

Spencer hôn Crystal lần cuối cùng trước khi chia tay. Cô tiễn anh ra khỏi lô. Cô âu yếm nhìn theo anh, ánh mắt đắm đuối yêu thương. Hai người vẫy tay lưu luyến.

Nhưng hai người không nhận thấy Ernie đứng cuối phòng tạo tiếng quan sát họ.

Về đến Lake Tahoe, Spencer đánh xe vào nhà, rón rén bước lên gác. Trời sắp sáng, Elizabeth vẫn ngủ say. Anh cởi bỏ quần áo, thấy động Elizabeth thức giấc và hỏi, giọng ngái ngủ:

- Anh đã về đây à?

- Em cứ ngủ tiếp đi.

Nhưng Elizabeth ngồi dậy và chăm chăm nhìn chồng.

- Em định ninh anh phải chủ nhật mới về.

- Anh không ngờ lại nhanh chóng giải quyết xong mọi việc như vậy.

- Anh đi đâu thế?

- Thì anh bảo với em rồi. Anh đi Los Angeles giải quyết một số việc.

- Anh đã giải quyết xong cả rồi chứ?

- Nói chung tạm ổn.

Elizabeth cảm thấy thời gian gần đây chồng khác thế nào, nhất là sau khi anh từ Triều Tiên trở về.

- Ta nói chuyện một chút được không anh?

- Để sáng mai đi, đêm qua anh lái xe đi cả đêm. Anh muốn ngủ một chút.

- Sáng rồi còn gì nữa.

Mặt trời đã mọc, chim hót líu lo ngoài cửa sổ.

- Có chuyện gì đâu mà nói, em.

- Em thấy có nhiều vấn đề vợ chồng cần trao đổi anh ạ. Em không đến nỗi ngu ngốc như anh tưởng đâu. Em biết anh đánh bị nhiều chuyện giày vò. Vừa từ chiến trường về, không dễ hoà nhập được ngay với cuộc sống của những người ở nhà. Em rất biết chứ. Với em cũng vậy. Anh và em, chúng mình cố gắng sống hoà nhập tập cho quen với nhau, - Elizabeth nhìn chồng và dịu dàng nói.

Trước thái độ của vợ, Spencer có cảm giác như mình phản bội Elizabeth. Và quả thực anh đã phản bội vợ, từ lâu.

- Em thực lòng muốn vậy à?

- Vâng. Chính vì vậy mà suốt thời gian qua em đã chờ đợi anh.

Elizabeth mỉm cười nói. Spencer càng thấy khó chịu. Cha anh đã nói đúng. Anh chịu ơn

Elizabeth. Nhưng đây là chuyện đã qua. Đòi hỏi anh phải chịu đựng tiếp cho đến hết đời thì thật qua đáng. Cái giá phải trả cho những năm Elizabeth chờ đợi anh như vậy thật khủng khiếp.

- Em là một người vợ lý tưởng, Elizabeth.

Elizabeth là người đàn bà anh thấy khó có thể thích nghi với mình. Chị có cách suy nghĩ, cách nhìn nhận riêng, có nhà cửa, gia đình đùm bọc và đỡ đần. Anh thấy mình không có chỗ đứng trong thế giới đó.

Với Crystal lại khác. Anh sẽ vì cô làm gì cũng được. Cùng cô chia sẻ sự nghiệp vừa chớm nở, bắt tay xây dựng một cuộc đời mới, cùng nhau sinh con. Tất cả những gì theo anh là chủ yếu...

- Anh không biết nói thế nào với em? Anh thấy chúng mình khó có thể tiếp tục sống như thế này. Theo anh, lẽ ra chúng mình chẳng nên lấy nhau.

- Hơi muộn rồi, anh Spencer. Sau một thời gian như thời gian vừa qua, đúng không anh?

Elizabeth xem ra tức giận, bị tự ái nhưng không ngạc nhiên. Chị đã chờ đợi những lời như vậy từ lâu.

- Anh đã đi vắng ba năm. Trước đây chúng ta chỉ có hai tuần lễ dành cho nhau. Cả hai chúng ta đều đã thay đổi. Anh chẳng còn ao ước những điều như trước và em có sự nghiệp của mình. Khi anh ra đi chúng ta mới biết sơ sơ về nhau và suốt thời gian đó chúng ta trở thành những kẻ xa lạ.

- Em có lỗi gì đâu. Chuyện là vậy. Nhưng sau ba năm chờ đợi, bây giờ nếu anh định bỏ em, em chẳng chịu đâu.

ánh mắt Elizabeth lạnh như băng giá và Spencer thấy tim mình đông cứng.

- Tại sao? Tại sao lại chẳng chịu? Tại sao cứ phải tiếp tục sống như vậy? Chúng ta chỉ làm khổ nhau.

Spencer định nói để Elizabeth hiểu rõ mọi điều phải trái, nhưng anh nhận thấy vợ chẳng buồn nghe.

- Không đâu. Chúng ta có bao nhiêu cái để ban tặng nhau. Em luôn tin như vậy.

- Còn anh, anh luôn hoài nghi. Anh đã từng bảo em như vậy ngay từ dạo chúng mình còn là vợ chồng chưa cưới.

- Em đã trả lời anh rằng em không quan tâm đến điều đó. Chúng ta hoàn toàn có tất cả những gì cần thiết cho một cuộc hôn nhân. Một sự nghiệp rạng rỡ, trí thông minh, một cuộc đời lý thú,

đấy là tất cả những yếu tố cần thiết dẫn đến những cuộc hôn nhân tuyệt vời.

- Anh không hề nghĩ như vậy. Thế còn tình yêu, sự âu yếm, lòng thủy chung, con cái?

Nhưng Spencer và Crystal có thủy chung với nhau không? Cả hai đều sống với người khác. Khi lời qua tiếng lại với vợ, Spencer không muốn nghĩ tới điều đó.

Và những lần chia sẻ với cô nghệ sĩ cũng chẳng hơn gì Elizabeth.

- Anh đọc quá nhiều tiểu thuyết. Anh sống xa cuộc sống hiện tại quá lâu, anh Spencer. Tất nhiên những điều đó cũng quan trọng, nhưng chúng ta chỉ tạo nên dáng vẻ bề ngoài chứ không phải nền móng.

Spencer đã nghe nhầm tai những lời Elizabeth vừa nói. Hai người khác nhau quá xa. Họ không có cùng nỗi đam say. Anh muốn có tình yêu. Elizabeth thích một sự nghiệp rạng rỡ.

- Em nghĩ gì về anh? - Spencer đột ngột hỏi, giọng hốt hoảng. - Thực lòng? Em cảm thấy thế nào khi anh nằm cạnh em trên chiếc giường này. Đam mê, yêu thương, ham muốn, tình bè bạn? Hoặc em cũng cảm thấy cô đơn hiu quạnh như anh?

Từ ngày trở về, hai vợ chồng ngủ với nhau mỗi một lần, chuyện đó quả là tai họa.

- Em thấy ngao ngán thay cho anh, - Elizabeth nói, ánh mắt vợ nhìn anh thật lạnh lùng, - Theo em, anh tìm kiếm cái không có thực trong cuộc sống. Anh vẫn như vậy mà.

Và nếu anh nói toạc ra với Elizabeth rằng anh đã tìm thấy cái đó thì sao? Nhưng anh vẫn chưa chịu để lộ. Anh muốn chia tay Elizabeth, nhưng thấy chẳng nên gây cho vợ những đau buồn vô ích. Anh chỉ mơ ước được tự do. Song rõ ràng là Elizabeth không có ý định trả lại nó cho anh...

- Em nghĩ anh là một chàng mơ mộng... Và, theo em, đã đến lúc anh nên nhìn lại thế giới quanh anh, thế giới chúng ta đang sống, anh Spencer. Một thế giới đầy những nhân vật quan trọng, những sự nghiệp quan trọng. Họ làm nên biết bao điều hữu ích, họ chẳng ngồi tay ải tay ai nắm tay vợ hoặc nô giỡn với con cái.

- Nếu vậy anh lấy làm tiếc cho họ và cho em, nếu em nhìn nhận cuộc đời với con mắt đó.

- Anh phải tĩnh tâm, kiếm một chỗ làm ở Washington, kết bạn, gặp gỡ những người có máu mặt...

- Đại loại những người quen của cha em? - Spencer cắt lời, ánh mắt đầy tức tối.

Spencer chán ngấy tất tật và cả cái trò thương xuyên chạy chọt tìm kiếm những “nhân vật quan trọng” của họ. Anh cũng chẳng cần những người có máu mặt. Nhất là bây giờ, sau khi đã trải

qua ba năm chiến tranh ở Triều Tiên.

- Đúng, những người như vậy. Họ có gì sai trái?

- Chẳng có gì sai trái cả, ấy chẳng qua là vì anh không thích họ.

- Anh tuy thế còn may là được họ đoái hoài tới.

Elizabeth cũng thấy ngán anh. Chị mệt mỏi cứ phải thấy vẻ mặt khó đăm đăm của anh trong các buổi lễ tiệc hai vợ chồng đến dự.

- Anh có cái may là em đã lấy anh, - Elizabeth nổi cáu. - Và anh có cái may nữa là em vẫn đủ chí thông minh không ly dị anh. Một ngày nào đó anh sẽ trở thành ông nọ bà kia, lúc đó, thưa anh Spencer Hill, anh sẽ phải chịu ơn tôi.

Spencer nhìn vợ và phá lên cười. Anh cười ngặt nghèo đến nỗi nước mắt chảy xuống má. Vợ anh là một phụ nữ tự cao tự đại mà anh chưa từng thấy. Elizabeth luôn tin chắc là mình có lý. Nhưng vợ anh cũng là một lực lượng hiện diện anh phải đấu tranh.

- Elizabeth, chính xác ra em trông đợi gì ở anh? Một vị tổng thống? Một đức vua? Kể cũng khá vui... Thực ra, anh thấy được vậy cũng lý thú.

- Thôi đừng làm bộ ngớ ngẩn nữa. Anh có thể thành một nhân vật theo ý muốn. Cửa nào ở Washington cũng đều rộng mở với anh và anh có thể bước thẳng một lèo đến văn phòng chính phủ nếu anh chịu chơi một cách nghiêm túc.

- Nếu anh không muốn chơi thì sao?

- Tùy anh. Nhưng hãy nghe đây, nếu về vấn đề ly hôn thì không đời nào.

Không cần hỏi, Spencer đã biết rõ câu trả lời.

- Tại sao em cứ khẳng khẳng không chịu ly hôn?

Elizabeth liền đứng bật dậy và nhìn anh, ánh mắt lạnh như tiền.

- Tôi không muốn bị anh làm nhục trước mọi người, sau bao năm tháng chờ đợi. Tôi đã phải tốn bao công kiên nhẫn, bây giờ anh phải trả giá. Và nếu anh tính kỹ thì giá không cao đâu.

Suy nghĩ một lát, Elizabeth nói tiếp:

- Hơn nữa, em yêu anh.

Nếu Elizabeth nói sớm những điều đó chắc Spencer đã động lòng.

- Theo anh, em chưa thật hiểu rõ những lời em vừa nói.

Elizabeth liền dùng dùng bước vào nhà tắm khép chặt cửa lại.

Trong lúc đó Crystal cũng gặp khó khăn. Đang quay dở thì một chiếc đèn chiếu bị gãy. Họ phải đợi sửa chữa rất lâu nên mãi nửa đêm cô mới về nhà. Ernie đợi cô.

- Hôm nay làm gì mà về khuya thế? - Gã hỏi và đưa mắt nhìn cô thay quần áo.

Tuy đang mệt mỏi và mãi nghĩ tới Spencer suốt buổi tối, Crystal vẫn nhẹ nhàng đáp:

- Đèn chiếu bị hỏng, bọn em phải ở lại trường quay chờ sửa chữa để quay nốt.

- Có vậy thôi? - Ernie hỏi và lưng lửng tiến lại gần Crystal vừa cởi bỏ áo ngoài.

- Vâng có vậy thôi, nhưng sao cơ?

Ernie liền tóm tóc Crystal, giật mạnh ra phía sau làm cô đau điếng người và tìm cách gỡ tay gã.

- Đừng nghĩ rằng có thể đánh lừa nổi ta!

- Anh Ernie... Em...

Nhưng cổ Crystal tắc nghẹn không thốt thêm được lời nào. Qua ánh mắt gã, cô đoán rằng đã thấy Spencer tới trường quay thăm cô.

- Có một anh bạn cũ đã tới thăm em... Có vậy...

Ernie lại thô bạo giật mạnh tóc Crystal và mắt cô đắm lệ vì sợ và vì đau.

- Cấm không được nói dối! Cái thằng ở Triều Tiên phải không?

Ernie tinh khôn nên đã đoán đúng. Khi nghe chị hầu bảo có một người đàn ông gọi điện cho Crystal, gã đã phán đoán ngay ra vấn đề.

Gã liền đến ngay trường quay và bắt gặp đúng lúc Spencer và Crystal bước vào lô. Gã đứng đợi, khá lâu, sau đó thấy hai người bước ra đăm đăm nhìn nhau như những kẻ si tình vừa được gặp lại nhau.

- Đúng...đúng...

Crystal hỗn hển thở. Đôi bàn tay chắc nịch của Ernie xoắn chặt tóc cô.

- Đúng anh ấy... Em lấy làm tiếc... Em không biết rằng anh lại tức giận vì...

- Một con mụ dơ bẩn! - Ernie rửa và tát Crystal mạnh đến nỗi cô lão đảo ngã văng ra một góc phòng. - Nếu mày còn gặp lại nó, nếu mày còn gọi điện hoặc thậm chí nếu mày nói chuyện với nó, nó sẽ biết tay tao. Hiểu chưa, thưa cô nàng trong trắng?

- Dạ, rồi ạ... Anh Ernie, em van anh...

Crystal hốt hoảng. Trước đây cô chưa bao giờ thấy bộ mặt này của Ernie.

- Bây giờ cởi nốt quần áo ra.

Ánh mắt gã làm cô nắc từng hồi khiếp sợ. Gã không hề say. Gã tiến đến bên cô, bước đi cương quyết và ánh mắt rực lửa, Crystal khiếp sợ. Gã tự tay lột trần truồng, cô run rẩy phó mặc cơn thịnh nộ của gã.

- Mày hãy nhớ kỹ rằng bây giờ mày là của tao. Chứ không phải của một ai khác! Của tao... Đơn giản là vì tao chiếm được mày. Rõ chưa?

Crystal gật đầu, nước mắt cô chảy ròng ròng xuống má. Ernie lại tát cô và xô ngã cô ra giường, gã cởi bỏ áo khoác ngoài mặc ở ngoài của gã, vẻ mặt hơn hớn trước nỗi sợ đọc qua ánh mắt cô.

- Được. Tao sẽ làm đúng như ý tao muốn vì tao chiếm được mày.

Và gã nằm đè lên cô, kéo chân cô dạng ra và thô bạo thúc mạnh ngay vào người cô làm cô rú lên, lần này không phải vì sung sướng thích thú mà là vì đau đớn. Gã hùng hục thúc liên hồi, xong rồi gã hất cô xuống sàn. Cô nằm khóc nức nở, lòng quặn đau.

Ernie đã hành động đúng như Tom Packer, cũng cách đè lên cô, cũng xách kéo giằng chân dạng rộng và cũng cách thô bạo thúc không có sự chuẩn bị nào. Thậm chí Crystal còn thấy Ernie tồi tệ hơn Tom vì cô tin tưởng gã. Lẽ ra chiều nay cô nên bỏ đi cùng Spencer. Cô nhận ra đã quá muộn. Hơn nữa cô khiếp sợ khi nghĩ Ernie có thể làm hại Spencer. Cô chẳng muốn làm điều gì có thể gây nguy hiểm cho anh. Thà Ernie giết cô còn hơn.

Ernie quan sát Crystal nằm trên sàn rồi cười thấy cô chỉ nằm khóc và không dám ngược nhìn gã.

- Đứng dậy!

Ernie túm tóc Crystal xoắn vào tay mình, giật mạnh kéo cô đứng bật dậy. Lúc này cô không còn thấy đau mà chỉ thấy khiếp sợ.

- Nếu cô còn gặp lại nó, thưa cô Crystal Wyatt... tôi sẽ giết cô! Nói xong Ernie lăn ra ngủ, còn Crystal bước vào phòng tắm. Khi nhìn gương, cô thấy ánh mắt mình trống rỗng. Ernie đã cho cô tất cả và bây giờ gã coi cô thuộc quyền sở hữu của mình. Cô biết chắc rằng nếu cô bỏ gã để đến với Spencer thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Ngày sáu tháng 9, Spencer và Elizabeth cùng ông bà Barclay bay đi Washington. Spencer đã trải qua một tuần lễ mệt mỏi, quan hệ giữa anh và vợ mỗi ngày một căng thẳng. Nhưng Elizabeth cứ phớt lờ coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ kiên quyết không chịu ly hôn. Spencer chưa biết giải quyết dứt điểm với vợ bằng cách nào, nhưng trong một tháng nữa, anh muốn quay về California với Crystal. Anh đợi khi nào về đến Georgetown, anh sẽ nêu lại vấn đề ly hôn với Elizabeth.

Spencer sửng người ngạc nhiên trước thái độ dứt khoát không chịu ly hôn của vợ. Spencer và Crystal thật ngây thơ tin rằng họ có thể dứt áo ra đi để đến với nhau. Bây giờ anh chỉ nghĩ cách thuyết phục Elizabeth chấp thuận ly hôn.

Nhưng khi tới Washington, Elizabeth rất tự hào về ngôi nhà nhỏ của họ, bận rộn với bạn bè và công việc nên đi vắng suốt. Chị thuê một cô hầu để nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Hai vợ chồng được mời tới dự tất cả các lễ tiệc trong thành phố. Spencer coi đây chỉ toàn là chuyện phù phiếm. Anh ngày đêm thấy mình như chìm ngập trong đám đông và mỗi lần anh định tìm cách trao đổi với vợ thì Elizabeth lại xoay sang nói chuyện đầu đầu.

Cuối cùng, vào dịp nghỉ cuối tuần thứ hai tại nhà, không chịu được, Spencer đã nổi khùng lúc hai vợ chồng sắp ăn trưa. Elizabeth bảo hôm nay không ăn ở nhà, có người mời đi ăn trưa, sau đó chị sẽ chơi gôn với cha mình.

- Lay chúa, Elizabeth chúng ta không thể tiếp tục sống như thế này! Em chẳng thể khẳng định rằng vợ chồng mình không có chuyện gì.

Elizabeth coi chuyện hai vợ chồng trao đổi ở Lake Tahoe và thậm chí cả những lần từ đã lâu trước đây chẳng ảnh hưởng gì đến quan hệ của họ.

- Anh Spencer, em đã nói rõ ý định của em rồi. Đúng vậy. Suốt đời, tốt hơn hết là anh đừng tìm cách cưỡng lại.

Elizabeth bình tĩnh và tự tin như mọi lần, Spencer dlopen tiết trước thái độ của vợ.

- Chúng ta cần trao đổi dứt khoát.

- Thế anh muốn ta trao đổi gì nào? - Elizabeth lạnh lùng hỏi.

Theo chị, Spencer đã có tất cả mọi thứ anh muốn. Nhà đẹp, có kẻ hầu người hạ, vợ hấp dẫn, giàu có, bố mẹ vợ là những nhân vật quan trọng.

- Chúng ta cần trao đổi về việc hôn lễ của chúng ta.

- Có gì mà trao đổi.

- Anh biết, vấn đề lại chính là ở chỗ đó.

- Vấn đề là ở chỗ anh cứ khăng khăng đòi huỷ cuộc hôn nhân. Khi nào anh không khăng khăng nữa, mọi chuyện sẽ khá hơn. Anh cứ thử nhìn cha mẹ em ấy. Anh cứ tưởng hai cụ dễ chịu lắm à? Theo em thì không đâu. Nhưng rồi cũng qua đi. Chúng ta cũng vậy, miễn sao anh chịu khó chấp thuận chuyện đến với anh.

Elizabeth hoàn toàn thiếu lòng thương.

- Chuyện đến với anh, như em nói, - Spencer cố bình tĩnh đáp, - là anh không coi cuộc sống chung của chúng mình như một cuộc hôn nhân lấy nhau vì tình yêu.

- Em không tán thành ý kiến đó.

- Hai chúng mình không yêu nhau. Chúng mình chưa bao giờ yêu nhau. Em không quan tâm đến điều đó sao?

- Tất nhiên là em quan tâm chứ. Nhưng tình yêu sẽ tới sau.

Elizabeth cứ tỉnh bơ, do đó Spencer lại càng nổi cáu.

- Khi nào? Theo em thì khi nào tình yêu sẽ tới, Elizabeth? Vào lúc sáu mươi năm tuổi, như thời hạn về hưu? Hoặc tình yêu đến ngay từ đầu hoặc sẽ chẳng bao giờ có cả. Với em, anh chưa bao giờ yêu. Anh cố tự thuyết phục rằng anh yêu em, nhưng không tài nào được. Ngay sau lễ đính hôn, anh đã định bỏ chốn và anh cố tỏ thái độ để em hiểu ra vấn đề. Nhưng anh yếu hèn để em lôi kéo vào chuyện cưới xin đó, anh thật ngốc. Chuyện đó chẳng đem lại điều gì tốt lành cho cả em lẫn anh. Và bây giờ hai chúng ta đang phải trả giá cho sự ngoan cố dớ dẩn của chúng mình.

- Thế cái giá anh đang phải trả là bao nhiêu vậy? -Elizabeth hỏi, giọng cố nén giận. - Cái giá là cuộc sống đầy đủ tiện nghi, có một người vợ anh đáng tự hào, có ông bố vợ là một nhân vật quan trọng nhất của đất nước à?

- Anh cần quái gì những thứ đó, em cũng quá biết điều đó.

- Em không tin lắm đâu, nếu không yêu em thì tại sao lại lấy em?

Một câu hỏi tuyệt vời.

- Anh cố tin rằng anh yêu em. Anh nghĩ rằng rồi chúng mình sẽ hoà hợp với nhau, nhưng không ổn. Chúng ta phải nhìn thẳng vào sự thật.

- Anh, có anh phải nhìn thẳng vào sự thật thì đúng hơn. Chính anh phải thu xếp để hoà hợp. Đây là vấn đề chết tiệt của anh, chứ không phải của em. Anh hỉ biết than thân trách phận. Anh đừng rên rỉ nữa và cố làm một việc gì đấy để thoát ra.

- Thì anh đang muốn cố đấy thôi!

Spencer dấm mạnh xuống mặt bàn.

- Anh muốn ly dị để cả hai ta đều được giải thoát khỏi cạm bẫy này và sống như những con người bình thường.

- Chúng ta chẳng thoát đi đâu cả, anh Spencer. Chúng ta đã lấy nhau, cứ sống như vậy. Lúc thuận lợi cũng như khi lâm cảnh khốn khó, chỉ có cái chết mới chia tay được chúng ta. Do đó, em mong anh hãy ngừng cái trò dớ dẩn này đi và nhập cuộc vào hoàn cảnh. Anh nhắc tay động chân, tìm kiếm việc làm đi! Anh muốn làm gì tùy anh, nhưng anh nên nhớ rằng em không muốn ly dị.

Spencer nghe vợ nói mà lòng ngao ngán thất vọng.

- Theo em, ta có thể chịu đựng cảnh này bao lâu?

- Nếu cần thì suốt đời. Cái đó tùy thuộc vào anh và những chiếc gậy anh thọc bánh xe.

- Em chẳng muốn một cuộc sống thanh thoát hơn ư? Còn anh, anh rất ao ước. Anh ao ước có một người có thể vui vẻ trò chuyện, một người có cùng những khao khát như anh. Cuộc đời, tình yêu, hạnh phúc, con cái. Elizabeth, anh muốn sống thanh thản.

Spencer suýt bật khóc.

- Em cũng vậy, - Elizabeth nói, giọng khô khan, ánh mắt nhìn lạnh nhạt.

Đột nhiên một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu chị. Trước đây chị chẳng bao giờ để ý, nhưng lúc này chị đột nhiên nhớ tới ánh mắt Spencer nhìn cô gái hát trong hộp đêm ở San Francisco.

Và thật kỳ cục, hai hôm sau, anh ta tuyên bố là không tha thiết cuộc hôn nhân. Elizabeth nhìn chằm chằm Spencer và hỏi:

- Anh Spencer, anh có người khác à?

Spencer thấy chẳng cần phải thú nhận làm gì. Vấn đề không phải ở chỗ đó. Vấn đề chính là ở chỗ họ đã mắc sai lầm và Elizabeth cần nhìn nhận ra. Chuyện khác chẳng liên quan tới Elizabeth.

- Không, chẳng có ai hết.

- Anh chắc không?

- Cái đó không quan trọng. Điều anh vừa nói với em quan trọng hơn. Hai chúng mình không hợp nhau và sẽ chẳng bao giờ hợp nhau.

- Nếu là quan trọng thì em cần phải biết rõ xem có ai khác không.

- Chuyện đó chẳng thay đổi được gì.

- Nếu vậy, em sẽ chẳng bao giờ đồng ý ly dị. Nhưng em cảm thấy cái lý do anh nêu ra hợp hay không hợp nhau là để nhằm che đậy một điều gì khác. Đúng không?

- Thì anh đã nói với em rằng vấn đề không phải là ở chỗ đó rồi mà.

- Em không tin.

- Elizabeth, anh van em, em nên biết điều một chút.

Spencer còn biết nói gì hơn? Chẳng nhẽ anh lại nói với vợ rằng anh đang có một người đàn bà khác, xinh đẹp hơn vợ, người đàn bà xinh đẹp mà anh gặp và yêu khi cô ấy mới có mười bốn tuổi và bây giờ anh muốn lấy cô ấy?

- Hôm nay cha em muốn giới thiệu anh với những nhân vật quan trọng. Theo em ta nên cùng nhau đi dự bữa ăn trưa với họ.

- Lạy Chúa, chúng ta đang trao đổi về cuộc sống mai sau của chúng mình, Elizabeth! Tại sao em không muốn nghe ra điều phải trái?

- Vì điều phải trái của anh là ly dị, anh Spencer. Đấy không phải là điều của em. Em không thể để anh ra đi như vậy, cũng như để anh gây chuyện rắc rối cho em trước mọi người. Em không muốn làm người đàn bà ly hôn. Em muốn là người đàn bà có chồng hẳn hoi.

- Nhưng em cứ muốn sống cảnh vợ chồng như thế này à?

- Đúng, - Elizabeth đáp luôn không do dự.

- Anh mệt mỏi với đám bạn bè của cha em và cả cha em nữa.

- Cha em là một nhân vật quan trọng, cha em sẽ xin cho anh một chân trong chính phủ. Cha em nghĩ anh có thể cần cho cụ.

Spencer muốn gào lên.

- Lúc này anh chẳng muốn cần hay không cần cho một ai hết. Anh chỉ muốn giữ hết mọi chuyện phiền toái.

- Anh Spencer, dù thế nào đi nữa, em chẳng thấy có gì là phiền toái hết. Em không có ý định trả lại tự do cho anh. Vì vậy, anh đừng suy nghĩ làm gì cho nhọc người.

Như vậy là Elizabeth chẳng bao giờ chấp nhận ly hôn. Chị chợt nhìn đồng hồ và bảo Spencer:

- Chúng ta phải có mặt lúc hai giờ. Anh nên thay quần áo ngay đi.

- Elizabeth, anh không phải là con nít. Anh chẳng cần phải nhờ ai bảo anh phải làm gì, khi nào mặc quần áo, khi nào ăn... Anh là một người đàn ông và muốn sống với người đàn bà mà anh yêu.

- Thật đáng tiếc, nhưng anh nên nghe em, - nói xong Elizabeth thản nhiên rời khỏi phòng, lòng tin chắc Spencer đang có một mụ đàn bà khác, nhưng dù ai đi nữa thì cũng không thể giành được chồng từ tay chị.

Một giờ sau, khi xuống dưới nhà, Elizabeth đã thấy Spencer áo quần chỉnh tề, ngồi mặt như đưa đám.

Elizabeth vui vẻ trò chuyện với anh tựa hồ giữa hai người không xảy ra chuyện gì. Còn Spencer thì cho rằng cuộc đời mình kết thúc ở đây.

Như Elizabeth đã báo trước, ông bạn của ngài thẩm phán đã đề nghị anh giữ một chân trong chính phủ, mà anh thấy lý thú, đây là theo phép lịch sự, chứ thực lòng lúc này anh chỉ muốn nói chuyện với Crystal.

Tối hôm đó, chờ Elizabeth đã ngủ, Spencer lên ra gọi điện cho Crystal và được biết cô cũng gặp chuyện rắc rối. Ngày đêm cô bị Ernie theo dõi sát. Cô rất sợ Spencer gọi điện, Ernie không có nhà. Cô chỉ bảo Ernie dọa cô. Thực tế cô sợ cho tính mạng Spencer. Cô biết Ernie không nói đùa. Đôi lúc gã bắt chợt đến trường quay, ngồi trong lô cô rình nghe xem ai gọi điện cho cô. Gã chỉ cho cô được pháp đi làm và chiều tối phải quay ngay về nhà.

Ernie không đánh đập, cũng như không hiếp cô nữa. Đôi lúc, gã vuốt ve cô rất dịu dàng, gã kích

thích cô, gọi sự thèm muốn tới cực độ, gã liền dừng lại, bỏ mặc cô rồi dọa nếu Spencer tính chuyện dớ dẩn, gã sẽ giết anh. Ngay sau hôm gã đánh và hiếp cô, gã đưa tặng cô một chuỗi hạt kim cương lớn và mỉm cười độc ác. Crystal đọc tấm thiệp kèm theo chuỗi hạt: “Coi như đây là chiếc đai giữ trinh. Mến tặng với tất cả tình yêu của anh. Ernie”. Crystal biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô định bỏ gã đến với Spencer. Gã sẽ giết cả hai. Bây giờ thì cô biết chắc.

Vì tính mạng của Spencer, cô phải quên anh. Cô không thể nói rõ lý do với anh, sợ Spencer trả thù hoặc đến California tìm cách cứu cô thoát khỏi nanh vuốt của Ernie.

- Em ổn không? – Spencer hỏi, giọng mệt mỏi.

Đã quá nửa đêm, tinh thần Spencer suy sụp do đã ra sức thuyết phục Elizabeth ly dị nhưng chẳng ăn thua.

- Chẳng dễ dàng gì, - Crystal khẽ đáp.

Suốt bao ngày nay, đây là lần đầu tiên cô được nói chuyện với Spencer và nghĩ đến những lời cô sắp cho anh biết làm nước mắt cô dưng dưng muốn trào ra. Tuy vậy, cô vẫn phải nói vì tính mạng của người cô yêu thương.

- Anh cho rằng những điều em vừa kể chưa phải là tất cả sự thật, đúng không em?

Spencer muốn được biết nhiều hơn nữa, song cả hai đều suy sút. Sai lầm đầu tiên của anh là lấy Elizabeth, tuy biết rằng mình không yêu chị.

Anh đã cả nghe mọi người và nghĩ làm vậy là đúng. Anh còn cố cho rằng mình yêu Elizabeth, chứ những tình cảm với Crystal chỉ là hảo huyền.

- Anh đã trao đổi với Elizabeth chưa?

- Rồi. Nhưng chẳng giải quyết được gì. Cô ấy kiên quyết không chịu, chỉ còn mỗi cách là choảng cho cô ấy một trận hoặc rình bắt quả tang cô ấy đang ngủ với người khác, chứ ngoài ra, anh thấy chẳng còn lý do nào cô ấy chịu nghe cả. Nhưng anh không bỏ cuộc. Em cố kiên trì một thời gian, Crystal. Anh sẽ cố gắng thuyết phục được cô ấy.

Nói vậy chứ Spencer chưa tìm ra cách gì để thuyết phục, tuy vậy anh sẽ vắt óc suy nghĩ. Quả thực anh không ngờ sự việc lại xoay chuyển như Crystal vừa cho biết. Thật đúng như tin sét đánh.

- Anh chẳng cần phải nhọc tâm cố gắng, anh Spencer. Ernie và em đã trao đổi với nhau và...

Crystal ghen ngào khi thốt lên những lời vừa rồi, nhưng cố giữ giọng tự nhiên. Thật khó biết bao, song cô biết rằng tính mạng Spencer phụ thuộc vào sự kiên quyết của cô trong giây phút

này, sau đó anh muốn nghĩ thế nào về cô cũng được. Ở Hollywood mọi người đồn rằng Ernie quan hệ với những kẻ cực kỳ nguy hiểm.

- Em bảo sao?

- Em bảo là... - Crystal cố lấy giọng lạnh lùng, trái ngược với bản chất tự nhiên của cô. – Em bảo là anh đừng bao giờ tới đây nữa. Em chẳng muốn cuộc đời em lại bị đảo lộn.

- Em lại chung sống với gã à? Chỉ vì sợ mọi người bàn tán đặt điều? Em điên à?

- Không đâu.

Tốt hơn hết là phải gây đau cho Spencer còn hơn để anh bị rơi vào tay người của Ernie.

- Có lẽ do lâu không gặp anh nên em đã hơi mất tự chủ... Có lẽ em chỉ sắm vai một cô nàng đa cảm...

Nước mắt Crystal chảy ròng ròng, nhưng cô vẫn tiếp tục nói với giọng thản nhiên.

- Em có ý muốn bảo em không yêu anh nữa à?

Crystal chỉ nghĩ tới Spencer, chẳng còn thiết gì đến thân phận đau buồn của mình.

- Đã qua lâu rồi... Em cho rằng cả hai chúng mình đều bị lôi cuốn khi gặp nhau.

- Crystal, em chỉ nói tào lao! Anh chẳng hề bị bất kỳ điều gì “lôi cuốn”. Anh sống sót thoát chết suốt ba năm tham gia cái cuộc chiến tranh bắn thủ ấy chỉ để về bên em và nói rằng anh yêu em.

Spencer nói gần như gào lên, sau chột nhó ra, anh khẽ hạ giọng. Elizabeth ngủ ở lầu một, anh không muốn làm chị thức giấc.

- Có thể là anh chờ đợi quá lâu. Có thể anh là một gã dớ dẩn làm chuyện chẳng ra sao, nhưng anh quả quyết với em rằng chẳng bao giờ anh bị “lôi cuốn”, cũng như chẳng sắm vai gì khi gặp lại em. Anh yêu em, anh sẵn sàng đến với em và cưới em ngay sau khi giải quyết xong những chuyện rắc rối ở đây. Anh muốn biết dã ý em nói vậy là thế nào.

- Em muốn nói rằng... mọi chuyện đã chấm dứt.

Ổng nghe tắt lạng tưởng chừng như vô hạn, và rồi Spencer cất tiếng hỏi, lạc cả giọng:

- Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Đúng, - Crystal thở dài. - Đúng, em nói nghiêm chỉnh. Bây giờ sự nghiệp của em là trên hết... và em chịu ơn Ernie quá nhiều.

- Anh ta bắt em nói điều ấy với anh? Anh ta có đấy không?...

Spencer đã thấy khuôn mặt Crystal khi gặp lại anh, anh biết cô vẫn yêu anh.

- Tất nhiên là Ernie hiện không có mặt ở đây. Anh ấy chẳng bắt ép em nói bất kỳ điều gì.

Crystal đã nói dối, cô phải xử sự như vậy để bảo vệ anh.

- Theo em anh chẳng nên tới đây nữa làm gì, dù là chỗ bè bạn cũng vậy. Đừng nài nỉ nữa, anh Spencer. Giữa anh và em chuyện đã xong rồi.

- Anh chẳng còn biết nói gì với em nữa.

Spencer đã khóc nhưng không muốn Crystal nghe được. Trong giây lát anh thấy mình sống cũng bằng thừa.

- Anh cố giữ sức khoẻ nhé. Và anh Spencer...

- Em bảo sao? – Spencer hỏi, giọng như người vừa được tin bạn bị chết.

- Em không muốn anh gọi điện cho em nữa.

- Anh rõ rồi. Nhưng anh muốn em biết rằng, nếu có chuyện gì cần tới anh, em cứ bảo anh. Và nếu em thay đổi ý kiến...

Nhưng Crystal muốn giết mọi niềm hy vọng của Spencer. Điều này rất quan trọng.

- Em sẽ không thay đổi ý kiến đâu, - nói xong Crystal cắt ngay máy.

Spencer ngồi trong căn phòng làm việc nhỏ Elizabeth đã trang trí cho anh. Anh thút thít khóc như một chú bé mất mẹ. Anh cứ ngồi rũ người suốt mấy giờ đồng hồ, nhớ lại những kỷ niệm sống bên Crystal. Anh không nghĩ Crystal coi trọng sự nghiệp hơn anh. Anh không thể hình dung nổi mình sẽ sống ra sao khi không còn cô.

Còn ở California, Crystal lấy bẫy đặt ống nghe xuống. Người cô lạnh ngắt. Cô đã làm trọn nghĩa của mình, nhưng đồng thời nhận rõ rằng cô vừa đập vỡ tan điều thực sự đáng kể nhất trong đời cô. Cô vô tình bán linh hồn mình cho một gã quỷ ám và hôm nay cô phải trả giá quá đắt. Crystal sững sờ nhìn khoảng trống mấy phút, lòng không tin rằng Spencer đã thực sự ra đi. Anh đi xa hẳn như một người chết và chính cô giết anh. Cô có cảm giác đúng như lúc Jared bị bắn chết.

- Em nhìn gì mà có vẻ thích thú thế?

Crystal giật mình. Cô đã không nghe thấy bước chân Ernie bước vào lúc nào, gã dừng lại trước mặt cô, vẻ dữ tợn.

- Có chuyện gì vậy?

Crystal ngồi im lặng. Cô thậm chí không muốn nói lời nào với gã.

- Thôi, đi thay quần áo đi được... - Crystal ngược cặp mắt đắm lệ nhìn gã. – Em bị mệt.

- Cô sẽ đi mà. Nửa giờ nữa chúng ta sẽ đi mà.

Crystal nhìn Ernie với cặp mắt trống rỗng, rồi đứng dậy và chậm rãi lê bước về phòng mình. Cô không biết rằng gã rất hài lòng về cô. Gã đã nghe trộm được cuộc trao đổi vừa rồi qua điện thoại của cô.

Chương 10

Ngày lễ tạ ơn Chúa, Spencer nhận lời làm công việc người bạn ngài thẩm phán đề nghị. Đây là một cuộc đầu hàng, nhưng anh phải làm một công việc gì đấy để đầu óc không rảnh rang.

Anh không thể chịu được cảnh ngồi nhà trong khi chờ đợi mọi chuyện đổi thay. Chẳng bao giờ còn có chuyện gì thay đổi nữa.

Spencer ngạc nhiên và nhận thấy anh thích thú với nghề mới. Anh và Elizabeth không hề để lộ quan hệ căng thẳng giữa hai vợ chồng nên mọi người vẫn coi họ là một cặp vợ chồng tuyệt vời. Elizabeth sung sướng khi thấy chồng nhận lời làm việc. Chị chỉ cần có vậy. Spencer chỉ còn được thấy Crystal trên màn ảnh và trên mặt các trang báo chí.

Crystal chưa phải là một ngôi sao lớn, nhưng các nhà sản xuất phim tới tập ký hợp đồng với cô. Các hợp đồng này đều do Ernie ký. Nhờ cô, gã thu được những khoản tiền kếp xù. Chính vì vậy Ernie dọa giết anh nếu Crystal bỏ gã. Mỗi ngày các cột báo lại thường nói và nhắc tới Crystal. Khuôn mặt cô trở nên quen thuộc với số bạn đọc ngày càng đông.

Tháng sáu, khi Crystal bắt đầu đóng phim mới thì Spencer đang cùng sếp tới Boston tìm kiếm những mối quan hệ mới trong chính trị. Trước khi quay về Washington, họ gặp một vị thượng nghị sĩ trẻ. Vào mùa thu, Elizabeth thôi không đi làm để ghi tên vào học khoa luật. Chị rất hài lòng về chồng. Chồng chị đã làm đúng theo mong muốn của chị, do đó chị thấy dễ chịu khi sống bên Spencer. Anh không còn dă động đến chuyện ly hôn, nên chị nghĩ rằng chồng mình cuối cùng đã tỉnh.

Vào một ngày tháng giêng, Elizabeth còn đang ở trường, chuông điện thoại reo vang đúng lúc Spencer vừa bước chân vào phòng mình. Anh chưa kịp đọc các báo ra buổi chiều, cũng như

chưa kịp nghe đài. Nhắc máy, Spencer hoang mang nghe thấy những tiếng nước nở từ trong ống nghe dội ra. Đây là điện thoại đường dài. Nhưng một lát sau anh mới nhận ra tiếng nói của cô. Anh suýt buông rơi ống nghe lúc biết rằng Crystal đang ở đầu dây đằng kia. Hơn năm nay anh chưa gặp cô.

- Crystal... em đây à?

Đáp lại lời Spencer là sự im lặng bị tạp âm khuấy động. Trong giây lát anh tưởng đường dây đã cắt rồi và anh lại nghe những tiếng nước nở nổi lên. Anh tự hỏi không biết có phải cô đang bị thương và cần đến anh không.

- Em đang ở đâu thế? Em gọi điện từ đâu thế? – Spencer gào to.

Spencer chỉ nghe rõ mỗi tên cô, vì cô vừa nói vừa nước nở khóc. Spencer giơ tay nhìn đồng hồ và nhẩm tính lúc này đang là ba giờ trưa ở California.

- Crystal... nghe đây... em cố trấn tĩnh lại đi... em nói anh nghe xem. Có chuyện gì vậy?

Spencer nghẹn ngào sắp khóc cùng cô.

- Crystal! Em có nghe anh nói không?

- Có... - Crystal đáp rồi lại nước nở khóc.

- Có chuyện gì vậy, em yêu? Em đang ở đâu thế?

Bản thân Spencer cũng không biết rằng mình đang ở đâu. Anh chỉ nghĩ tới cô gái ở đầu dây đằng kia. Anh những muốn có mặt ở bên cô, để giúp đỡ cô, nhưng lạ Chúa cũng may là cô đã gọi điện cho anh. Nếu cái tên rác rưởi ấy đụng tới cô, anh sẽ giết gã.

- Anh Spencer... em cần anh...

Spencer cố nghe, anh lo có chuyện gì tồi tệ đã xảy ra.

- Em đang bị bắt.

Toàn thân Spencer đờ ra.

- Vì chuyện gì?

Im lặng một hồi lâu, sau đó tiếng nước nở lại dồn lên.

- Tội giết người.

Spencer tưởng chừng như căn phòng đang quay đảo.

- Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

Crystal không thể nói dối. Xương sống anh ớn lạnh.

- Em chẳng làm gì nên tội... em thề đấy... Đêm qua, Ernie đã bị giết. Ở Malibu...

Crystal muốn kể Spencer nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng cô không còn đủ bình tĩnh. Theo bản năng, Spencer vội lấy bút máy ghi lại những lời anh nghe được. Crystal hiện đang bị giam tại nhà tù ở Los Angeles. Sáng nay, người ta thấy Ernie bị giết trong ngôi nhà ở Malibu. Sau đó cảnh sát đã tới Beverly Hills trước khi đến phòng quay bắt Crystal về tội giết người.

- Do đâu họ đã kết tội em?

- Em không biết... em không biết. Chiều tối qua em và Ernie đã cãi nhau ngoài bãi biển... và có người đã bắt gặp. Gã đánh em.

Spencer nhăn mặt như chính mình bị đánh.

- ... và em đã chống trả, có vậy. Sau đó, em chia tay gã ngoài biển. Gã bảo bạn bè, những người cộng tác đang chờ gã để trao đổi về công việc. Em không biết những người đó là ai.

- Có ai biết họ không?

- Em không rõ.

- Tại sao hai người cãi nhau? – Spencer hỏi theo bản năng của luật sư.

- Lại về vấn đề hợp đồng, anh ạ. Em muốn huỷ hợp đồng. Gã đã cho các trường quay thuê em như người ta mang chiếc ô tô tầm thường cho thuê vậy. Gã đã bỏ túi gã tất cả tiền nong và em chán ngấy cái trò đó. Gã chẳng để em tự chọn những phim em muốn đóng. Gã lợi dụng em...

Crystal lại khóc. Cuối cùng cô đã biết rõ bộ mặt thực của Ernie, nhưng quá muộn. Cô chẳng có thể thoát khỏi tay gã và cô đã mất Spencer.

- Em căm thù gã... nhưng em không bao giờ có ý nghĩ muốn giết gã, anh Spencer. Em thề đấy...

- Em có thể chứng minh điều đó được không? Có ai thấy em ở Beverly -Hills không? Em có bỏ đi đâu không? Em có gọi điện cho bè bạn không?

- Không. Em chẳng gọi điện cho ai hết. Sau khi bị gã đánh, em đau đầu ghê ghớm, nên đã đi ngủ

sớm. Cô hầu đã đi nghỉ, em cũng chẳng cần lái xe, do đó đã không gặp anh ta.

Spencer như vậy đã rõ tại sao người ta bắt cô. Crystal không có bằng chứng ngoại phạm, không ai xác minh những lời khai của cô.

- Anh Spencer... - Crystal nói, giọng như con trẻ, - Em biết là không nên gọi điện cho anh như thế này... anh có thể ngoảnh mặt làm ngơ... nhưng em chẳng còn biết trông mong bầu vú vào đâu. Anh giúp em chứ?

Đầu dây dăng kia im lặng một lát rồi nghe tiếng Crystal thở dài. Anh biết rõ mình phải làm gì. Anh nhận ra ngay từ khi mới nghe điện của Crystal. Anh không do dự và quyết định sẽ đi California.

- Ngày mai anh sẽ tới chỗ em. Phải tìm một người chống án cho em.

- Anh có thể giúp em được không? Ôi, lạy Chúa, anh Spencer... em sợ lắm. Nếu em không chứng minh được rằng mình đã không tới Malibu thì anh biết chuyện gì xảy ra với em.

Do mãi nói chuyện qua điện thoại, Spencer không nghe thấy bước chân Elizabeth bước vào nhà. Chị đứng ngoài hành lang và nghe rõ những lời anh trao đổi với Crystal.

- Em đừng lo. Chúng ta sẽ chứng minh được. Nhưng, Crystal, anh không chuyên về những vụ án hình sự. Phải tìm một luật sư giỏi. Đừng coi thường chuyện này... anh van em.

Biết bao vấn đề đang bị đe dọa. Cuộc đời của Crystal. Và, gián tiếp, cả cuộc đời anh.

- Nhưng em muốn anh trực tiếp tham gia... nếu anh có thời gian.

- Tới chỗ em, chúng ta sẽ trao đổi sau. Em cần gì nữa không?

Đường dây điện thoại không được tốt nên Spencer cứ phải gào vào ống nghe.

- Có, - Crystal mỉm cười qua hai hàng nước mắt. - Em cần một chiếc cửa sắt.

Spencer cũng bật cười.

- Được rồi. Em sẽ thoát khỏi nơi ấy. Đừng nản! Anh sẽ tới ngay. Crystal này...

Mãi lúc này Spencer mới chột nhìn thấy Elizabeth đang đứng quan sát mình. Anh liền nói hết câu.

- Anh vui là em đã gọi điện cho anh.

Crystal cũng thấy vui. Đồng thời cô thấy hổ thẹn là đã gọi điện vì cách đây một năm, cô đã yêu cầu anh để cho cô yên. Nhưng cô chẳng còn ai để cầu cứu. Và cô vẫn yêu anh.

- Em nói với họ anh là luật sư của em. Như vậy được không anh?

- Được, em nói với họ rằng anh xác nhận. Nhưng đừng nói gì thêm nữa, đừng nói nữa đấy! Em nghe rõ không.

- Vâng, - Crystal đáp, giọng ngập ngừng.

Người ta đã vặn vẹo hỏi cô biết bao câu hỏi. Người ta hỏi cô suốt ngày tới khi phải bật khóc nức nở do hoàn toàn không tự chủ được nữa. Cuối cùng người ta đành phải để cho cô gọi điện cho luật sư của mình.

- Anh nói nghiêm chỉnh đấy! Đừng nói một lời nào. Anh muốn trước hết trao đổi tất cả với em xem sao. Em rõ chưa?

- Vâng, - Crystal đáp, lần này giọng cô có vẻ tin tưởng hơn.

- Được rồi, - Spencer hài lòng bảo. – Ngày mai anh sẽ gặp em. Tin anh, chúng ta sẽ có cách thoát khỏi vụ này.

Một lát sau, hai người bỏ máy. Spencer đứng nhìn điện thoại hồi lâu, rồi quay về phía Elizabeth. Chị hỏi chồng:

- Chuyện gì vậy?

Spencer không đáp ngay, anh quan sát vợ vài giây. Anh phải nói rõ cho vợ biết sự thật, ít ra thì cũng một phần sự thật. Như vậy, Elizabeth đỡ ngỡ ngàng khi biết tin qua báo chí. Crystal đã bắt đầu nổi tiếng, nên chắc chắn báo chí sẽ thổi phồng vụ này.

- Một người bạn gái của anh đang gặp chuyện rắc rối ở California.

Thấy Elizabeth cau mày, Spencer hít mạnh một hơi, rồi nói tiếp:

- Ngày mai anh sẽ tới đấy.

- Em có thể hỏi anh tại sao lại đến đấy? – Elizabeth nói giọng lạnh lùng và lấy thuốc lá châm hút.

- Xem có thể giúp gì được không.

- Anh có thể cho em biết cô bạn gái ấy là ai không?

Lưỡng lự một lát, rồi Spencer đáp:

- Cô ta là Crystal Wyatt.

Elizabeth không biết người nào có cái tên đó, nhưng qua ánh mắt chồng, chị biết người đó là ai. Chị chậm rãi ngồi xuống trường kỷ và mắt vẫn không rời khỏi chồng. Theo bản năng, chị đoán rằng đây là người đàn bà đã xen vào cuộc sống vợ chồng của chị.

- Bạn thế nào, anh Spencer? Người yêu cũ?

- Một cô bé anh đã quen. Cô ấy đã lớn và bây giờ đang gặp chuyện vô cùng rắc rối.

Anh không ngồi xuống cạnh vợ, sợ một bức tường băng giá sẽ được dựng lên ngăn cách họ.

- Ngày mai anh sẽ tới đây.

- Nếu là anh, em sẽ chẳng làm vậy.

- Phải đến đây. – Spencer kiên quyết nói.

Elizabeth liền bình tĩnh nói:

- Nếu anh đi, em sẽ ly dị.

Đây chính là điều anh mong muốn trước đây một năm, thế mà bây giờ Elizabeth lại dùng nó để dọa anh. Nhưng dù Elizabeth muốn nói gì hoặc làm gì đi nữa, anh sẽ đi.

- Thật đáng tiếc!

- Thật chứ? – Elizabeth nói, giọng càng lạnh lùng hơn. – Anh muốn vậy chứ? Còn cái cô Crystal Wyatt ấy? Cô ấy nghĩ sao?

- Điều duy nhất mà lúc này cô ta đang tập trung suy nghĩ là cố khắc phục nỗi hãi hùng.

Cuối cùng Elizabeth đã hồi âm lại đề nghị của anh. Kể cũng mất khá nhiều thời gian.

- Em nhắc lại điều em đã nói với anh. Em không muốn bị lâm vào tình trạng nhục nhã vì những hành động của anh ở đây với những cô bé ngu ngốc.

- Khi nào anh quay về, ta sẽ trao đổi vấn đề này cụ thể hơn, - Spencer đáp, lúc này anh coi vấn đề ly dị không còn là vấn đề quan trọng hàng đầu. Anh đưa tay vuốt tóc. Mái tóc anh đã bắt đầu có tóc hoa râm. Anh đã ba mươi năm tuổi, anh đem lòng yêu Crystal đã tám năm và lúc này cô

đang cần anh. – Elizabeth cô ấy đang cần tới anh.

- Anh yêu cô ta?

- Đã từng yêu.

Đây là lần đầu tiên Spencer tỏ ra chân thực đối với vợ.

- Còn bây giờ?

- Anh không biết nữa. Lâu rồi anh không gặp cô ấy. Nhưng không phải lý do ấy mà anh đến đây. Anh đến vì cô ta không biết dựa vào ai.

- Nghe cảm động rớt nước mắt! – Elizabeth nói khi bước tới cầu thang dẫn lên phòng của hai vợ chồng. – Nhưng trước khi đi, anh suy nghĩ kỹ những điều em đã nói với anh. Em khuyên anh nên mời một luật sư khác bảo vệ giúp cô ta.

Nhưng Elizabeth vừa quay lưng rời khỏi phòng. Spencer liền gọi điện đến công ty hàng không đặt mua vé.

Lúc này anh chỉ tập chung suy nghĩ tìm cách cứu Crystal. Cuộc đời cô đang gặp hoạn nạn. Cô có thể bị tử hình hoặc nhẹ ra bị tội đồ chung thân.

Spencer lên phòng thu xếp ít đồ dùng cá nhân và gọi điện xin phép sếp cho nghỉ ít bữa đi California để giải quyết một số việc tư. Sếp của anh tỏ vẻ thông cảm và Spencer bảo là sẽ gọi điện cho ông ngay sau khi công việc thu xếp xong. Khi về phòng ngủ, anh thấy Elizabeth đang nằm dài trên giường, mãi đọc một tờ báo.

Elizabeth đưa mắt nhìn Spencer với ánh mắt kỳ cục, anh liếc nhìn và nhận ngay ra vợ đang đọc bài tường thuật về vụ án Ernie. Trên bài báo có đăng một tấm ảnh lớn của Crystal. Trông cô không được xinh đẹp như bên ngoài, nhưng vẫn quyến rũ. Một lát sau, Elizabeth ngừng đầu lên. Khuôn mặt anh để lộ một vẻ kỳ lạ. Chị đã có lần được thấy ánh mắt này trên khuôn mặt chồng. Chị nhớ rất rõ ở đâu, khi nào. Elizabeth tàn nhẫn nhìn chằm chằm chồng.

- Đây là cô gái ở hộp đêm, đúng không?

Không ai quên được khuôn mặt Crystal. Sở dĩ như vậy là do cô có sức hấp dẫn kỳ lạ. Một khi đã thấy cô, không ai có thể quên được. Spencer lặng lẽ gật đầu. Bây giờ sự thật đã lộ rõ. Từ dạo đầu anh đã nói dối về Crystal, sở dĩ như vậy chẳng qua anh cố tin rằng mình yêu Elizabeth. Anh nhìn vợ, ánh mắt trĩu nặng tiếc thương và xấu hổ. Tuy vậy cả hai đều biết rằng đám cưới của họ là một sai lầm.

- Kể cũng thật nực cười, - Elizabeth nói. – Em vẫn đinh ninh rằng chính là cô ấy. Em vẫn còn

nhớ bộ mặt anh trong cái tối đó. Anh như người bị sét đánh.

Spencer mỉm cười. Đây chính là lời anh đã nói trước đây từ lâu, khi anh giải thích với vợ rằng những gì anh mong đợi ở tình yêu. Anh muốn nghe sấm nổ và được thấy chớp giật.

- Anh đi à? – Elizabeth hỏi và chăm chăm nhìn chồng.

- Đúng.

Elizabeth lặng lẽ tắt đèn.

Spencer nằm bên cạnh vợ, đầu óc bị ám ảnh hình ảnh Crystal ngồi trong nhà tù ở California.

*

Cánh cửa rít lên khi mở và sau khi vượt qua mấy dãy hành lang ẩm đạm, Spencer bước vào một căn phòng có tấm kính rộng, một chiếc bàn cũ và hai chiếc ghế. Giám thị cài chặt cửa sau lưng và bỏ mặc Spencer một mình. Anh hãi hùng khi mình rơi vào chốn này. Sau đó Crystal được giải vào phòng qua một cửa khác. Cô mặc chiếc áo blu xanh lơ, tay bị còng ở sau lưng.

Cô ngược cặp mắt mở to vì sợ hãi nhìn Spencer, còn anh đau lòng thấy giám thị lấy chìa khoá mở còng tay, trước lúc để cô lại một mình với anh. Anh không dám ôm cô. Nhìn cô, trong lòng anh lại trỗi dậy nỗi đấm say. Khi cuối cùng ánh mắt họ giao nhau, anh tin ngay rằng cô vẫn yêu anh. Một năm đã trôi qua, đột nhiên anh thấy yêu cô một cách mãnh liệt.

Nhưng anh nghĩ căn phòng có cài micro nên anh chỉ khẽ nói và giơ tay cho cô. Anh không nói gì về những điều anh đang cảm nhận ở trong lòng. Crystal nắm chặt tay anh, nước mắt trào ra. Cô nhớ Spencer biết bao trong suốt một năm dài đằng đẳng như một cơn ác mộng.

- Em khoẻ không? – Spencer hỏi và đỡ cô ngồi xuống ghế.

Vẫn nắm chặt tay Spencer, Crystal khẽ gật đầu, rồi sau đó kể lại cho anh nghe đầu đuôi câu chuyện. Spencer hãi hùng ngồi nghe. Ernie đã đối xử với cô như một kẻ nô lệ, cất giấu kỹ trong chiếc lồng vàng. Dần dần cô thực sự là tù nhân của gã, chỉ được rời khỏi nhà để đóng phim, dự các buổi chiêu đãi, các buổi ra mắt khán giả. Thời gian còn lại, gã giữ chặt cô ở nhà. Crystal thường xuyên đánh nhau với gã. Nhưng cô không phải nỗi lo ngại thực sự của gã. Sau Spencer, trong đời cô không còn người đàn ông nào khác.

- Có ai đã chứng kiến các lần hai người cãi nhau không?

- Kẻ ăn, người ở. Lái xe.

- Thế còn bạn bè của gã?

- Có vài người. Gã kéo cả lũ cùng đi tới Malibu. Gã giấu em mọi việc gã làm.

Crystal còn nghe Ernie có quan hệ với mấy phụ nữ khác. Mấy tháng gần đây nhiều lần lợi dụng cô để thoả mãn sinh lý. Có lần cô không chịu, gã đã đánh cô tím bầm một bên mắt, rồi giải thích với mọi người cô bị tai nạn nên tạm ngừng đóng phim hai tuần chờ vết bầm tan. Trong thời gian chờ, cô không dám lộ mặt đi đâu ngoài phòng lồng tiếng.

Spencer như ngồi trên đồng lửa, anh không chịu nổi khi nghe Crystal kể lại nỗi thống khổ của mình.

- Sao em không gọi điện cho anh?

- Gã dọa sẽ giết anh nếu em gọi điện cho anh. Gã đã rõ anh là ai vào ngày chúng mình gặp nhau. Đây là lý do tại sao...

Crystal ngập ngừng một lát.

- ...năm ngoái em bảo với anh rằng mọi chuyện đã chấm dứt. Em lo sợ cho anh.

Crystal ngược nhìn Spencer, cặp mắt trĩu nặng u buồn, thâm tâm cô biết rõ mình đã gây cho anh biết bao đau buồn. Cô yêu anh và cô cắt đứt với anh chỉ mục đích bảo vệ anh. Cô còn bảo Ernie cũng dọa giết cô. Mới đây thôi, khi cô và gã thường xuyên cãi nhau về vấn đề hợp đồng, gã lại lớn tiếng dọa giết cô.

- Tất cả tiền bạc em kiếm được, gã cứ giữ rịt tất. Em chỉ đủ tiền mua sắm quần áo.

Như một cô điểm sống với kẻ bao mình... Spencer thầm nghĩ nhưng không nói ra, anh chỉ im lặng ngồi nghe ghi chép. Anh hỏi cô các chi tiết về ngày tháng các sự kiện, những người thân quen và vài địa điểm.

Crystal ngược nhìn Spencer, ánh mắt đau buồn, anh cảm thấy tim mình tan vỡ khi nghe Crystal thuật lại. Bây giờ anh đã hiểu rõ tại sao cô yêu cầu anh không quay về California.

- Em nghĩ rằng gã chỉ coi em là một thứ đồ vật. Hồi đầu gã làm ra vẻ mình làm tất cả mọi việc là vì em.

Crystal chua xót nhìn Spencer.

- Em luôn nghĩ mình chịu ơn gã. Nhưng cuối cùng gã đã tước hết tất cả những gì em có thể có được, thậm chí gã đã tước mất của em cả anh nữa.

- Sau đó, chuyện xảy ra thế nào?

- Em và gã đã nhiều lần cãi nhau.

- Công khai?

- Đôi lúc, - Crystal thành thực thú nhận. – Một lần em bảo sẽ huỷ hợp đồng và tìm một nơi khác. Gã dọa sẽ giết em.

Gã đã tìm cách cách ly cô với mọi người, cả với bác Harry và Pearl. Ernie chỉ cho cô đóng những phim quan trọng để kiếm lợi nhiều. Cô như con ngựa đua...

- Em có đánh nhau với gã vào đêm gã bị giết không?

- Có, một lần, trên bãi biển như em đã kể với anh. Em đã đánh trả gã. Khá quyết liệt. Hình như em đã cào rách cả tai gã, anh Spencer. Gã là một con quỷ đội lốt người và em nghĩ gã sẽ giết em.

- Có ai thấy gã bị đánh chảy máu không ? Có ai thấy em đánh gã không?

- Hình như có ông hàng xóm. Ông ta dắt chó đi dạo ngoài biển. Ông ta báo với cảnh sát đã thấy em dùng gậy đánh Ernie. Nhưng em đâu có thô bạo như vậy. Em có cầm một mẫu gỗ trôi dạt vào bờ, nhưng đã dùng tay kia đánh gã.

Spencer ghi kỹ điểm này, người giám thị đi đi lại lại sau tấm kính rộng.

- Sau đó thế nào?

- Sau đó, em về nhà. Gã về theo và đánh em.

- Có để lại vết tích không?

- Không, lần này thì không. Thường khi đánh em gã chú ý không gây thương tích để em còn có thể đóng phim. Nếu em không đóng phim được – gã và các bạn gã có nguy cơ không còn tiền hốt bạc.

- Bạn gã là những ai? Em biết không?

Crystal lắc đầu.

- Sau đó chuyện gì xảy ra?

Spencer thận trọng tái tạo lại từng chi tiết sự việc xảy ra. Anh muốn có những chi tiết chính xác trước khi mời luật sư bảo vệ Crystal.

Anh thấy tiếc là trước đây anh không thụ lý một vụ án hình sự nào.

Crystal thở dài, ngược cặp mắt biết ơn nhìn anh, cô hít mạnh một hơi và nhắm mắt lại nhớ lại mọi diễn biến.

- Em không còn nhớ gì nữa... Em cứ đi quanh quần trong nhà... Em và Ernie đã cãi nhau rất căng. Em đã đập vỡ chiếc đèn.

- Đập vỡ thế nào?

- Em ném vào mặt gã.

- Trúng không?

- Không, - Crystal cười, vẻ lấy làm tiếc. - Em ném trượt.

Nụ cười tắt trên môi Crystal.

- Sau đó gã bảo rằng gã đang đợi một người và yêu cầu em quay về chỗ gã ở Beverly Hills.

- Gã có đợi không?

- Gã chẳng bao giờ cho em biết gã gặp những ai.

- Có ai thấy em rời khỏi ngôi nhà không? Một ông hàng xóm... Một người hầu?

- Ở đấy không có ai. Chỉ có mỗi mình em và Ernie.

- Em đi lúc mấy giờ?

- Khoảng tám giờ. Hôm sau em mới phải đóng phim, em còn cả một ngày tự do. Nhưng em muốn đi ngủ.

Ernie bảo gã ngủ đêm lại Malibu. Em chẳng quan tâm. Sáng hôm sau như thường lệ, năm giờ lái xe đón em đi làm.

Crystal ghen ngào kể tiếp:

- Và rồi cảnh sát đến trường quay tìm em vào lúc chín giờ... Họ báo với em... họ báo với en rằng Ernie đã chết... Gã bị bắn năm phát đạn vào đầu và họ bảo gã chết vào quãng nửa đêm.

- Người ta có tìm thấy vũ khí không?

- Có, - Crystal thú nhận, vẻ hoảng hốt. – Ai đó đã ném nó xuống biển, nhưng sóng đánh giạt lên bờ. Người ta định thủ tiêu nó, nhưng hình như ném không xa. Trên bãi biển có vết chân phụ nữ. Và, anh Spencer... em thề rằng em không giết gã.

Crystal lại khẽ khóc. Spencer nắm chặt tay cô trong tay mình.

- Trước đây em có thấy vũ khí đó không?

- Có, đấy là súng của Ernie. Em đã thấy nhiều lần gã để nó trên bàn làm việc, nhưng sau sợ em sử dụng, gã đã cất nó đi và em chỉ thấy nó... khi sáng hôm qua cảnh sát đưa ra cho em xem.

- Có ai trong số những người em quen biết đã định giết gã không?

Ernie đã gây biết bao chuyện thù oán. Biết nghi cho ai? Một người bị gã cướp tay trên một vụ án làm ăn, một phụ nữ bị gã bỏ rơi, một kẻ bị gian lận khi đánh bạc, một cấp dưới thù ghét gã, hoặc có thể một sếp của gã. Tuy vậy, Spencer nhận thấy nếu có nhân vật nào tương tự tham gia vụ này, vụ án đã bị bịt rất kỹ nên chẳng thể lần ra được thủ phạm đích thực. Họ sẽ buộc Crystal vào tội giết người. Tình huống đã xảy ra dồn cô vào chỗ không có cách gỡ.

Giọng Crystal chỉ còn là những tiếng thì thầm giữa căn phòng ghê rợn này.

- Em sẽ ra sao?

Spencer không muốn trả lời câu hỏi này. Nếu người ta không đưa được cô ra khỏi chốn lao tù, cô sẽ bị chôn chân suốt đời trong lao đầy hoặc thậm chí còn tệ hơn thế. Spencer chẳng muốn nghĩ tới điều đó. Anh chỉ thấy có một cách: không để chuyện đó xảy ra.

- Anh chẳng giấu gì em. Vụ án này hóc búa đấy. Trong vụ này em không có bằng chứng ngoại phạm nào. Trong lúc đó, quá nhiều người biết rõ em và Ernie đang có nhiều chuyện rắc rối. Anh chỉ cầu mong sao có người tối đó đã thấy em rời khỏi chỗ ấy hoặc quay về Beverly Hills. Em tin chắc rằng không có một ai thấy em cả chứ?

- Em không dám chắc. Em không thấy một ai.

- Em cố nghĩ đi. Chúng ta cần một nhà điều tra cực kỳ tài giỏi nhận giúp cho vụ này.

Spencer đã quyết định thanh toán mọi phí tổn. Anh biết cô không có xu dính túi. Ernie đã giữ hết mọi khoản tiền thù lao của cô.

- Anh định thế nào? – Crystal hỏi, vẻ sợ hãi.

Cô quay về buồng giam, nghĩ tới điều đó cô hoảng hồn. Tất cả các giám thị đều nhìn chòng

chọc vào mặt cô và nhiều người bị giam giữ đã để ý đến “ngôi sao bé nhỏ” của họ, như họ đã gọi cô. Crystal Wyatt đã gây xôn xao trong nhà lao ở Los Angeles nên Spencer muốn đưa cô thoát khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt. Nhưng chiều hôm đó, mọi ý định đứng ra bảo lãnh cho cô do anh đề xuất đều bị bác bỏ. Anh định giảm lời buộc tội thành chỉ còn là một lời dọa dẫm, nhưng cảnh sát đã nhấn mạnh coi đây là một vụ giết người có chủ ý và bắt giam Crystal cho tới khi đưa cô ra trước toà xét xử.

Anh khuyên Crystal cố giữ vững tinh thần. Về đến khách sạn, anh gọi điện cho hai bạn cùng khoá học luật với anh để hỏi xem ai là luật sư giỏi nhất ở Los Angeles. Nhưng chẳng luật sư nào ở đây muốn nhúng tay vào vụ án đã qua rõ ràng.

Spencer nổi khùng. Anh đứng bật dậy và suy nghĩ hồi lâu. Anh sẽ đích thân đứng ra bào chữa cho Crystal và cầu mong mình sẽ bảo vệ được cô. Cả hai đều đang đứng chênh vênh trên vực thẳm. Crystal có thể bị mất cuộc đời, còn Spencer là tương lai của mình.

Chiều tối hôm đó, Spencer gọi điện cho Elizabeth và văn phòng chính phủ nơi anh làm việc báo rằng, anh sẽ ở lại Los Angeles tới ngày xử án. Sếp của anh tỏ vẻ không hài lòng, còn vợ anh thì phát khùng. Spencer không sợ những lời chì dọa anh trước khi đi, anh không bận tâm. Cuộc đời Crystal đang bị đe dọa và anh quyết tâm bảo vệ cô.

- Thế chính xác ra thì chuyện đó sẽ kéo dài bao lâu nữa, anh Spencer? – Elizabeth hỏi.

- Anh không biết rõ. Trong vòng ba chục ngày nữa, cô ấy sẽ bị đưa ra xét xử, còn vụ án có thể kéo dài hàng tuần. Anh nghĩ anh phải ở lại đây ít ra hai tháng, có lẽ còn lâu hơn thế nữa.

Spencer mệt mỏi ngồi xuống tràng kỷ. Ngày hôm nay dài vô tận, anh đã vất vả suốt ngày nhưng chẳng đạt kết quả gì.

- Chắc anh chẳng về nhà đón Lễ Giáng sinh đâu nhỉ?

Chỉ còn một tháng nữa là đến Lễ Giáng sinh, hai vợ chồng đã bàn bạc là sẽ cùng cha mẹ Elizabeth về đón Lễ Giáng sinh ở Palm Beach.

- Chắc anh chẳng về được.

- Anh không về thì em biết ăn nói ra sao với cha mẹ em?

Thì ra như vậy! Elizabeth đã coi việc giữ thể diện quan trọng hơn mọi thứ, hơn cả đám cưới của họ. Nhưng bây giờ chẳng còn đám cưới để giữ, anh đã biết rõ những tình cảm của Crystal.

- Em không thể muốn nói gì thì nói với cha mẹ được. Tất cả các báo chí sẽ đưa tin về vụ này suốt hàng tháng.

Nhiều tờ báo đã đăng ảnh Spencer khi anh từ trong nhà lao bước ra và anh tin rằng, sáng mai anh sẽ được thấy ảnh của mình đăng trên trang nhất.

- Tuyệt... Thế còn công việc của anh? Xem ra anh không bận tâm suy nghĩ nhiều tới nó.

- Anh đã báo với họ là anh nghỉ một thời gian. Khi anh quay về chính phủ vẫn còn đấy chứ không vì thiếu anh mà bị đổ. Nếu họ đuổi anh chẳng sao. Anh sẽ tìm một chỗ làm khác, đúng không?

Nếu Spencer quay về... Nhưng chuyện đó sẽ quyết định sau.

- Xem ra anh vô tư tẻ!

- Elizabeth, tính mạng cô gái đó đang lâm nguy. Anh không có ý định bỏ rơi cô ấy.

- Em biết rõ lý do rồi, - Elizabeth thở dài. – Cô ấy sẽ giết chết luôn cả anh đấy.

- Chúc em ngủ ngon, Elizabeth. Vài ngày nữa anh sẽ gọi điện cho em.

- Vô ích. Em sẽ đến trường đại học và kỳ nghỉ cuối tuần sau, em sẽ cùng bạn bè đi trượt tuyết. Sau đó, em sẽ dự Lễ tạ ơn chúa với cha mẹ em.

Spencer đã đi quá đà. Elizabeth gần như quyết định không để anh quay về nhà nữa, dù cho sau vụ án anh có thể nghỉ lại.

Spencer ở bên Crystal nhiều ngày. Anh cứ hỏi đi hỏi lại, vặn vẹo cố lái để Crystal kể khác đi, nhưng cô vẫn kể đúng như cũ. Sang ngày thứ ba, anh thấy có thể tin chắc rằng Crystal đã không giết Ernie. Anh đã có mặt trong nhiều phiên tòa hỏi sơ thẩm Crystal và thuê một thám tử dò la hỏi xem có ai thấy Crystal rời khỏi Malibu hoặc tới Beverly Hills không. Ngoài ông hàng xóm đã thấy Crystal cào Ernie chảy máu tai ra, không ai thấy cô. Như vậy Crystal không thể chứng minh đêm xảy ra vụ án mạng, cô đã ở đâu.

Crystal mỗi ngày một gầy ốm và khi Spencer gặp lại cô, anh thấy cô trông rất mệt mỏi. Đêm Giáng sinh, anh chưa xốt thấy cảnh cô phải ngồi chia sẻ lát thịt gà tây với các tù nhân khác. Hai người vẫn chưa dám để lộ tình cảm của mình một cách công khai. Trước khi ra về, anh cầm tay cô và ánh mắt họ đã nói lên tất cả, thay cho biết bao lời nói khác. Họ tuy hai nhưng chỉ một.

Suy đi tính lại, Spencer thấy mình nên dùng chiến thuật tự vệ chính đáng để cứu Crystal. Muốn đảm bảo thắng lợi, ban hội thẩm phải gồm đa số là phụ nữ. Anh đã phải gọi điện cho cha mình vào sáng hôm Lễ Giáng sinh vì vụ án sẽ được đem ra xét xử vào mừng chín tháng Giêng.

- Con làm cái quái quỷ gì vậy? – Ngài thẩm phán Hill đã tàn nhẫn trách con. – Vì cô gái ấy con sẽ bị thua kiện đấy.

Chính đây là nỗi lo của Spencer.

- Trong thời hạn quá ngắn như vậy, con không thể kiếm được người nào đồng ý đứng ra bào chữa cả.
- Một lý do nghe thật mỏng manh để chơi một ván qua lớn.
- Con đâu có chơi đùa, cha. Con đang cố gắng hết sức mình.
- Elizabeth chẳng vui vẻ gì đâu.
- Vâng ạ.
- Anh Spencer, tôi chẳng còn hiểu anh nữa đấy.

Spencer chúc mừng cha nhân ngày Lễ Giáng sinh, ông William Hill rụng rời trước quyết định của Spencer. Sau đó, ông nhiều lần tự hỏi chẳng biết đây có phải là cô gái mà Spencer đã tâm sự với ông lúc từ Triều Tiên trở về không. Đây mới chỉ là trực giác, nhưng có một điều gì đó mách bảo ông đúng là cô gái ấy. Nếu quả vậy thì sẽ rắc rối to với nhà Barclay. Ông không chắc con trai mình đã biết rõ điều anh ta đang làm. Tuy vậy, Spencer đã một hoặc hai lần gọi điện hỏi ý kiến của cha anh. Anh cho rằng viện lý do tự vệ chính đáng để bào chữa là niềm hy vọng duy nhất của họ, tuy vậy, xem ra kết quả cũng rất mỏng manh. Spencer thấy cần phải đưa vào ban hội thẩm gồm bảy phụ nữ và năm nam, để mọi người đều phần nộ trước thái độ của Ernie đã tàn nhẫn lợi dụng Crystal. Spencer còn chú ý mua quần áo cho Crystal mặc lúc cô ra toà để khi xuất hiện trông cô thật thơ ngây và trong trắng như những năm trước đây. Cô không giả vờ sợ sệt mà thực sự hãi hùng khi ngồi bên Spencer ở bàn bị cáo.

Lời buộc tội thật tàn nhẫn và đánh thẳng vào Crystal. Người ta đã phác họa ra chân dung của một cô gái đến Hollywood với tư tưởng đạt được bằng mọi giá điều mình mong ước, kể cả việc chung chạ gối với người đàn ông già hơn mình gấp đôi tuổi đã từng có những mối quan hệ rõ ràng là đáng khả nghi. Đáng lẽ phải tìm cách lấp liếm cho Ernie, nhưng ông biện lý lại vào những chuyện moi móc gã. Và ông ta đã nói rất hùng biện. Ông ta chỉ thẳng vào mặt Crystal, kết tội cô là một gái điếm sưu tầm những quần áo sang trọng, sống xa hoa, thích sài hàng bằng lông thú và các vòng đeo tay nạm kim cương. Cô ta sống một cuộc đời giàu sang nhờ ăn bám vào nạn nhân, đồng thời cũng nhờ nạn nhân nên mới có được tên tuổi. Nhờ người mà bị cáo đã bình tĩnh giết hại, cô ta đang trên đường trở thành một ngôi sao điện ảnh.

Ông luật sư đã nêu tất cả những phim mà Ernie đã gài được cho Crystal vào đóng, cố tình để mọi người hiểu rằng cô là kẻ không có tài năng. Người ta còn bới chuyện cãi cọ trong gia đình đến mức bị cáo đã giết anh trai mình và phải bỏ chốn vào lúc mười bảy tuổi đến làm việc tại một hộp đêm tiêu tụy ở San Francisco trước khi tới Los Angeles để quyến rũ tất cả những ai sẽ giúp cô ta leo lên chóp đỉnh. Sau đó, khi vỡ lẽ Ernie không còn khả năng giúp gì được mình, cô

ta muốn huỷ hợp đồng rằng buộc hai người nên đã giết Ernie.

Nhưng Spencer đã chuẩn bị tinh thần nghe đủ mọi chuyện và đã không ngần ngại chi tiền mời tất cả những ai có thể hỗ trợ anh trong việc bào chữa.

Pearl nói về tính thơ ngây, lòng say mê công việc, đạo đức tuyệt vời của Crystal. Bác Harry phác hoạ hình ảnh Crystal, không phải là bức tranh một cô ca sĩ mà là một thiên thần. Crystal ngồi khóc khi nghe hai người chứng thực cho cô và cô đưa mắt nhìn họ, vẻ biết ơn.

Viên thám tử do Spencer tuyển đã lần ra từng hầu bàn, từng cô hầu, người phục trang cho diễn viên ở Hollywood chứng kiến cảnh Ernie ngược đãi Crystal. Người ta nói đến vụ hãm hiếp trong ngôi nhà ở Malibu, đến bản hợp đồng cô không thể nắm được nội dung, người ta dẫn ra những cú đòn, những lời lăng nhục, chửi bới và những cách lạm dụng đủ loại. Ngoài ra, Spencer còn cho họ biết Crystal đã bị cưỡng hiếp khi còn là một cô bé, Crystal cúi mặt đau xót nhớ lại cái cảnh ở chuồng ngựa với Tom Parker.

Đây là người con gái đã bị quật ngã nhiều lần, nhưng đã dũng cảm gắng gượng vượt qua mọi thử thách. Đây là một người con gái đã biết miệt mài làm việc, có tài năng và chẳng hề đối xử thô bạo với ai cho tới khi Ernie lại định cưỡng hiếp cô, đánh và xô đẩy cô, theo phản xạ tự vệ hoàn toàn chính đáng, đến chỗ phải giết gã. Tất nhiên, nếu có ý định bác bỏ điều đó là vô ích. Spencer biết rằng nếu họ tìm cách chối cãi, họ sẽ thua trong vụ này. Do đó, anh đã dựng lên trước toà hình ảnh một con quỷ thực sự. Một con quỷ không từ bất kỳ hành động nào để huỷ hoại cô gái không gia đình, không bạn bè, không ai ở trên đời này.

Những lời của Spencer đã khơi gợi trong lòng của mọi người sự căm giận Ernie về các điều gã đã bắt Crystal phải chịu đựng. Ngày cuối cùng của phiên toà. Crystal tự đứng lên biện hộ cho mình. Cô trông rất trẻ, thực sự khiếp sợ và thơ ngây trong chiếc áo dài giản dị màu xám làm các bồi thẩm viên đều động lòng thương xót. Sau bài biện hộ của Crystal, Spencer cầu Trời ban phúc lành cho họ.

Đây là một vụ xét xử gây xúc động sâu sắc đến các bồi thẩm viên, tuy vậy họ cũng để hai ngày cân nhắc, xem xét kỹ từng chứng cứ và trao đổi với nhau từng chi tiết một. Còn hai bồi thẩm viên năm vẫn coi Crystal là thủ phạm giết người. Vào ngày tuyên án, Spencer bồn chồn đi lại ngoài hành lang, mắt không dám nhìn Crystal. Nếu anh thua trong lần xét xử này, cuộc đời Crystal tàn lụi. Chờ đợi ở bên cô lúc này quả thật là một nỗi đau cực kỳ nhức nhối với anh. Cô ít nói, chỉ ngược cặp mắt xanh nhìn anh và khi mõ toà gọi họ vào phòng, Crystal run lấy bầy gắng gượng đi bên Spencer.

Viên thẩm phán ra lệnh cho họ đứng dậy, rồi ông ta quay về phía chánh án hội thẩm, xin phép được đọc bản tuyên án.

Crystal nhắm mắt chờ đợi. Cô bị buộc tội giết người, bản tuyên án chỉ có một trong hai kết luận: cô vô tội hoặc có tội. Cô có chủ ý trong vụ giết hại này không? Cô có biết mình đang làm gì

khi bình tĩnh bóp cò súng không? Hoặc cô bị đe dọa, cô đã vật lộn để giành sự sống và cuối cùng buộc lòng phải bắn? Nếu quả đúng sự việc diễn ra như trường hợp thứ hai, cô sẽ vô tội, nhưng bàn dân thiên hạ sẽ coi cô là kẻ đã giết Ernie. Crystal không dám tin vào viễn cảnh đó và nhắc Spencer rằng cô đã không có mặt lúc Ernie bị bắn chết.

Nhưng Spencer biết rằng chẳng thể nêu điều đó. Anh lờ đi và coi như cô chính là thủ phạm.

- Thưa ngài chánh án, ngài đã kết án thế nào? Vô tội hoặc phạm tội giết người có chủ ý?

Câu hỏi đơn giản như vậy, nhưng thời gian chánh án cất lời đáp tưởng chừng như dài vô tận. Ông đưa mắt nhìn Crystal, rồi hắng giọng, còn Spencer cố đọc nét mặt ông. Chánh án đã cảm thấy rất lấy làm tiếc về những lời ông sắp công bố? Thật khó đoán biết!

- Thưa ngài, vô tội.

Chánh án lại đưa mắt nhìn Crystal, lần này khẽ nhếch mép cười. Viên thẩm phán gõ búa xuống mặt bàn. Crystal suýt ngất, ngã vào lòng Spencer. Đây là trường hợp tự vệ chính đáng, chắc họ đã quyết định như vậy. Crystal được thả tự do. Phần còn lại cuộc đời cô phải mang dấu ấn một kẻ giết người nào có quan trọng gì. Cô được thả tự do.

Luật sư của cô siết chặt cô vào lòng mình. Suốt hai tháng qua, anh không dám đụng vào người cô, còn bây giờ, anh ôm thiếu phụ trẻ đang nức nở khóc, cả căn phòng náo nhiệt vây quanh hai người. Các nhà báo được phép vào phòng xử án, ánh đèn chụp loé sáng khắp nơi.

Spencer dìu người đã được mình bào chữa rời khỏi phòng xử án. Lái xe của anh đợi hai người ở bên ngoài, họ phải vất vả lách qua đám đông tiến đến bên xe. Đây là một vụ án gây chấn động, kẻ phạm tội đã biết cách gỡ tài tình. Crystal đã phải trả giá, nhưng cô được trả lại tự do.

Ngồi trên xe đang rời xa toà án, Crystal nức nở khóc và thực lòng chẳng rõ chuyện gì xảy ra với mình. Trong phòng giam, cô còn để lại một số đồ dùng cá nhân, song cô chẳng muốn lấy lại chúng. Cô cũng chẳng muốn thấy lại Hollywood, cũng như những thứ Ernie đã tặng cô. Cô chỉ muốn rời khỏi chốn này...

Spencer về khách sạn anh trọ, xếp hành trang vào va li và một giờ sau hai người thuê một chiếc xe rong ruổi chạy về San Francisco.

- Em không ngờ em lại được tự do...

Thiên hạ cũng chẳng thể ngờ Crystal lại dịu dàng đến vậy. Và vào đầu buổi chiều tháng 2 ấy, sau hai năm đặt chân đến Hollywood, Crystal rời khỏi thành phố cùng Spencer.

*

Rời xa thành phố được ba chục kilômét, Spencer cho xe đậu bên lề đường. Anh ngoảnh sang nhìn Crystal, cô chợt mỉm cười. Mọi chuyện đã qua, cơn ác mộng cũng đã qua. Spencer đã cứu sống cô, Spencer mỉm cười và ôm chặt cô vào lòng làm cô suýt nghẹt thở.

- Trời, Crystal, chúng ta đã thành công.

Crystal vừa cười vừa khóc và hơi né người ra một chút để ngẩng Spencer và rồi lại vùi đầu vào lòng anh, chẳng muốn rời anh.

- Anh đã thành công, - Crystal chữa lại. – Em chỉ ngồi một chỗ, sợ chết khiếp.

- Anh cũng vậy, - Spencer thở dài thú nhận.

Sau đó, Spencer để Crystal ngồi im trên ghế và ngẩng cô, vì suốt từ lúc đặt chân đến California, anh chưa lần nào dám nhìn ngẩng cô.

Bây giờ chẳng sợ ai nhòm ngó, cuối cùng chỉ còn hai người bên nhau. Sau khi rời khách sạn, Spencer luôn đưa mắt nhìn gương hậu để biết chắc là không có nhà báo nào bám theo họ.

- Cả đời anh chưa bao giờ thấy sợ như vừa rồi.

Thậm chí Spencer không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu toà án tuyên án Crystal có tội. Bây giờ chuyện đó đã qua rồi, hai người cần nghỉ ngơi và Spencer muốn sống bên Crystal một thời gian để bàn bạc về tương lai. Do đó anh chợt phá lên cười. Họ đã vội vã rời thành phố nên lúc này họ chẳng biết sẽ đi đâu.

- Em muốn đi đâu?

Lúc đầu, do bản năng, Spencer đã cho xe chạy về hướng San Francisco.

- Em không biết nữa.

Crystal vẫn còn bị choáng váng. Bốn giờ trước, cuộc đời cô còn như treo trên sợi tóc, bây giờ hai người có cả một cuộc đời ở phía trước. Cô ngừng mắt nhìn trời, trên người vẫn mặc chiếc áo dài giản dị.

- Em chỉ muốn ngồi đây một lát, hít thở không khí. Em đã tưởng mình chẳng bao giờ được hưởng làn không khí tự do.

Spencer không muốn để cô biết, đôi lúc anh cũng có ý nghĩ như cô. Trước khi đi, anh đã từ khách sạn gọi điện báo tin vui cho cha mình, ông William Hill nồng nhiệt chúc mừng con trai trong khi chờ đợi tỉ mỉ về vụ án sẽ tường thuật trên các báo. Ông hỏi xem bao giờ Spencer quay về. Anh và Crystal cần có chút thời gian để hoàn hồn, đồng thời để thoát khỏi sự quấy rối

của cảnh sát và các nhà báo. Anh đã chán ngấy họ suốt quá trình diễn biến vụ án. Thấy Crystal ngồi thanh thản trên ghế xe, anh hỏi cô có nuôi tiếc Hollywood không.

Crystal suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

- Thực sự em chẳng nuôi tiếc. Công việc... hát... đóng phim thì có. Em yêu tha thiết. Còn những cái khác em coi như vô nghĩa.

Thế mà Crystal đã phải trả một cái giá như vậy. Suýt nữa cô phải trả giá bằng cả cuộc đời mình, nhờ sự chăm sóc của Ernie. Tuy đã chết, gã vẫn bám riết, suýt cùng đưa cả cô xuống địa ngục.

- Chẳng bao giờ em có thể quay trở lại đấy.

- Tại sao? Nếu em muốn, một ngày nào đó em sẽ quay lại chứ?

Nhưng Spencer biết rõ rằng cô chẳng tha thiết.

- Không, em không thể quay trở lại đó được. Người ta chẳng bao giờ thuê một kẻ giết người đóng phim đâu.

Crystal rầu rĩ cười. Spencer cho xe nổ máy, Crystal đưa mắt nhìn qua cửa kính. Chưa bao giờ cô thấy thế giới đẹp như lúc này, cô tập trung ngắm nhìn màu sắc cảnh vật xung quanh.

Cô có nhận xét cảnh vật nhuộm màu xanh lá cây, màu xanh da trời, đẹp tuyệt vời.

- Em chịu ơn anh đã cứu sống em, - Crystal nói. - Chắc anh cũng biết vậy?

Cô khẽ đụng vào tay Spencer, rồi ngồi nép sát vào bên anh, cô đột nhiên thấy mình trẻ lại. Mọi sự căng thẳng đã biến mất. Crystal buông xả tóc cho bay trước gió và chỉ đôi mắt cô còn vương vấn nỗi khiếp sợ. Spencer dùng mu bàn tay cọ nhẹ má Crystal, rồi cúi xuống hôn cô.

- Anh yêu em biết bao. Nếu có chuyện gì xảy ra với em, anh sẽ chết mất.

Crystal quàng vào cổ Spencer như một cô bé nhỏ mất hồn, Spencer xiết cô vào lòng.

- Em chẳng rõ mình sẽ ra sao nếu... - Crystal không nói được hết câu.

- Thôi đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, Crystal. Chuyện đã qua rồi.

Hai người tới San Francisco lúc mười giờ tối và cho xe chạy thẳng đến chỗ bác Harry. Bác đã được biết tin qua báo chí. Hai bác cháu ôm nhau nức nở khóc. Bác Harry rót rượu mời Spencer và Crystal, sau đó Spencer đưa Crystal về nghỉ ở khách sạn Fairmont. Anh thuê hai phòng để nhờ có nhà báo đến gặp họ. Anh hài lòng nhận thấy hai phòng có cửa thông sang nhau. Đứng

nơi ngưỡng cửa, Crystal đưa mắt nhìn Spencer và cô cảm thấy chân run lẩy bẩy như muốn ngã khụy, Spencer bế cô và đặt lên giường. Hai người yêu nhau hàng giờ liền, tìm lại được những điều cả hai đều không quên.

Khi cuối cùng Crystal thiếp ngủ, Spencer tắt đèn và mãi sáng hôm sau Crystal mới tỉnh dậy. Spencer đã chuẩn bị sẵn cà phê và bánh sừng bò đợi, khi thấy cô vươn vai, anh mỉm cười đến ngồi bên cô.

- Chào Người đẹp ngủ trong rừng. Em thấy khá hơn không?

Spencer đã gọi điện tới văn phòng của anh và nói chuyện hồi lâu với sếp. Điều sếp nói không làm anh ngạc nhiên, nhưng anh chẳng hề nuối tiếc. Ông ta cho rằng cách xử sự của Spencer trong hai tháng vừa qua là không thể chấp nhận được đối với công việc trong chính phủ, do đó anh đã trở thành một nỗi khó chịu. Họ hy vọng anh sẽ hiểu rõ và rất lấy làm tiếc rằng chuyện vừa rồi có thể nảy sinh rắc rối cho ngài thẩm phán Barclay.

Tuy vậy, khi biết tin này, Spencer cảm thấy lòng mình vui ngượng nhiều. Anh không cho Crystal biết một tí gì về việc này, sợ cô buồn. Ngoài ra, anh còn nhận được một bức điện của một thượng nghị sĩ trẻ từ California gửi tới. Điều làm anh ngạc nhiên là anh không hề quen biết vị này.

Hai người nằm trên giường trò chuyện với nhau về vụ án và khi ăn sáng. Spencer đưa báo cho Crystal đọc. Báo nào cũng thấy nói tới vụ án và do sợ mọi người nhận ra mình, Crystal không ra ngoài.

- Trở thành nổi tiếng bằng một cách thật khủng khiếp... - Crystal buồn bã nói.

Sau đó Spencer đưa ra một đề nghị làm cô phải suy nghĩ. Anh muốn cô quay về thung lũng thăm Boyd và Hiroko. Nhưng cô không muốn đi. Nghĩ tới nơi đó cô thấy quá đau buồn.

- Em chẳng muốn thấy lại trang trại.

Crystal chẳng đủ sức chịu đựng. Cô biết chắc rằng Becky đã rời trại từ lâu, nhưng vẫn còn mẹ mình. Ở nơi ấy cô còn khắc sâu bao kỷ niệm chua xót. Tuy nhiên có Spencer ở bên mình, cô thấy chuyện đó có thể thay đổi khác.

- Anh sao? - Crystal hỏi, giọng lo ngại. - Anh không về nhà à?

Crystal biết rằng từ khi hai người tới San Francisco, Spencer chưa gọi điện cho Elizabeth. Nhưng Spencer không biết nói năng ra sao với vợ. Suốt bao tuần nay, hai vợ chồng không nói chuyện với nhau và một khi vụ án đã kết thúc, anh chẳng muốn đương đầu với vợ và chẳng muốn rời Crystal.

- Anh chẳng vội vã.

Spencer chưa cho Crystal biết mình đã mất việc. Nhưng cái giá phải trả để cứu sống Crystal thật không đáng kể! Buổi chiều hôm đó, hai người đi dạo chơi dọc bến cảng và cô mua sắm một số quần áo. Tiền cô kiếm được ở Los Angeles chẳng còn xu nào. Ernie đã nắn tay trên hết, còn quần áo của cô đã để lại tất ở Beverly Hills. Cô chẳng muốn đến lấy. Cô phải nhanh chóng kiếm việc làm, chẳng thể ăn bám mãi vào Spencer.

Crystal lại quay về trạng thái lúc bước vào đời từ đã lâu: không nhà cửa, không tiền, còn tồi tệ hơn cả lúc cô tới thuê nhà của bà Castagna. Thế nhưng cô đã thực hiện được giấc mơ của mình tại Hollywood. Nhưng ít ra lúc này cô còn có Spencer. Trong một thời gian, trong một ngày... Cô biết rồi anh sẽ phải về Washington, song cô biết ơn anh về từng giây phút sống bên nhau.

Trong thời gian diễn biến vụ án, hai người không nói gì được với nhau. Và dưới những ánh mắt chăm chăm theo dõi của giám thị và các ống kính lăm lăm chĩa vào họ ở khắp nơi chốn của những phóng viên săn ảnh, Spencer thậm chí không dám đụng tay vào người cô. Nhưng hôm nay, hai người có cả ngày trọn vẹn để có thể thả mình cho những nỗi đắm say của tình yêu.

Hai người về khách sạn muộn và khi thấy mọi người chăm chăm nhìn họ trong phòng đón tiếp khách, Crystal đề nghị được ăn tối trong phòng nghỉ của họ. Bây giờ có quá nhiều người biết về cô và phần lớn đều có những lý do chẳng hay. Trong ngày, hai người đã trao đổi với nhau về nhiều vấn đề, về Washington, về công việc của Spencer và cuộc sống của anh ở đó. Cô ngạc nhiên khi nghe Spencer kể rằng anh phải cố tập làm quen với chính trị và giới của các nhà cầm quyền. Còn Crystal kể cho Spencer nghe về những con người cô đã gặp ở Hollywood, các ngôi sao điện ảnh, công việc rất vất vả, cô nói thêm, trừ Ernie, cô thích cuộc sống đó.

Crystal không biết làm công việc gì khác ngoài ca hát và đóng phim. Nhưng bây giờ cô rất sợ phải phơi mặt ra. Mọi người đều biết cô. Bác Harry đề nghị cô quay về hát ở quán của bác, nhưng cô đã cảm ơn và từ chối.

- Mọi người không thể nhớ mãi vụ án, - Spencer nói. – Rồi thiên hạ sẽ quên đi như đã quên biết bao vụ án trước đây. Crystal cười, rồi ghen ngào nói:

- Em rất muốn về nhà. Nhưng buồn rằng em không có nhà để về.

Spencer cũng mỉm cười. Quả đúng vậy! Crystal chẳng biết về đâu và về với ai. Pearl chia sẻ phòng của chị cho cô, nhưng Crystal không muốn phiền chị, hơn nữa cô chưa biết mình có ở lại San Francisco hay không. Bao dự kiến của cô đều phụ thuộc vào Spencer.

- Ta về thăm thung lũng vài ngày, - Spencer gợi ý. – Về thăm thôi chứ chẳng ở lại làm gì, về thăm Boyd và Hiroko. Em cần phải có thời gian suy nghĩ về tương lai của em, thế mà em mới được thả tự do có hai ngày, Crystal.

Crystal mắt chăm chăm nhìn Spencer hồi lâu, rồi nói:

- Thế còn anh? Anh không thể ở đây chăm sóc em mãi được...

- Anh rất muốn được vậy, - Spencer thở dài.

- Anh có cuộc sống của anh ở Washington, anh Spencer. Vì em, anh đã phải bỏ nhà suốt ba tháng nay, không biết chuyện gì sẽ xảy ra với anh? Anh sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này.

Chương 11

Tất nhiên Crystal nghĩ tới Elizabeth và không rõ cách giải quyết của Spencer và cô ta ra sao. Cô thực sự không biết vấn đề giữa hai người đã đến đâu.

Spencer hầu như không nói gì với cô về chuyện đó. Dẫu sao họ vẫn là vợ chồng. Bây giờ, sau khi Ernie đã chết, cô là người tự do. Nhưng Spencer không được như cô. Hình bóng Elizabeth luôn ám ảnh họ, hoặc ít ra trong tâm trí cô.

Spencer uể oải báo cho Crystal biết rằng anh đã bị mất việc. Cô vội đưa mắt nhìn anh, ánh mắt hốt hoảng.

- Không đúng!

- Đúng đấy!

- Trời! Cả hai chúng mình đều không có công ăn việc làm! – Crystal nói, giọng cảm thấy mình thực sự có lỗi.

Mới sáng nay, Spencer còn bảo với cô rằng anh yêu thích chính trị và công việc của mình ở Washington... Bây giờ anh sẽ ra sao? Để an ủi Crystal, Spencer kể cho cô nghe về cú điện thoại của vị thượng nghị sĩ không quen biết. Cô liền giục anh sáng mai gọi điện cho ông ta ngay.

- Chưa biết chừng anh sẽ là ứng cử viên vào thượng nghị viện.

- Cũng có thể lắm. Hoặc cuối cùng chỉ là một thẩm phán như cha anh.

Nhưng lúc này Spencer thấy chuyện đó chẳng quan trọng mấy. Crystal được thả tự do và hai người đang ở bên nhau, điều đó mới đáng kể. Suốt chín năm qua, tình cảm giữa hai người không hề suy sút. Hình bóng cô luôn ám ảnh anh, anh hoàn toàn chẳng có ý định muốn xa cô.

Tối đó, hai người nói chuyện với nhau hồi lâu về những khát vọng lờ mờ của Spencer trong chính trị, về những phim Crystal đã đóng, cuối cùng về Boyd, Hiroko. Tuy sợ phải quay về thung lũng, Crystal xốn xang muốn ngày mai trở lại nơi đó và sốt ruột muốn được thấy bé Jane đã bảy tuổi và chắc là không còn nhớ cô.

Cuối cùng, hai người đi ngủ và làm tình, rồi Spencer cứ âu yếm ôm Crystal. Họ cảm thấy họ chưa từng sống xa nhau, họ ôm ấp nhau như những đứa trẻ thanh thản.

Crystal bồi hồi bước qua mảnh vườn nhỏ và bấm chuông nhà của vợ chồng Boyd. Hai người chờ một lát, một cháu bé ra mở cửa. Crystal ứa nước mắt, lặng người rồi cất lời:

- Chào cháu!

Cháu bé nhìn chăm chăm Crystal và Spencer. Họ tin chắc cháu bé là Jane. Cháu có cặp mắt xéch xinh đẹp như mẹ và mái tóc đen tựa gổ mun hết lúc mới sinh.

- Hai bác là ai?

- Cô là Crystal, bạn của mẹ cháu.

- Dạ, mẹ cháu đang chuẩn bị bữa trưa.

- Cô chú vào được không?

Cô bé gật đầu và đứng né sang một bên nhường lối mời khách. Căn phòng vẫn hệt như cũ. Hầu như không thay đổi gì. Nước mắt lưng tròng, Crystal bước qua căn phòng tiến về phía nhà bếp, rồi dừng lại nơi ngưỡng cửa ngấm bạn. Hiroko lầm rầm hát một bài hát Nhật, chị ngoái lại tưởng bé Jane. Và rồi cả hai người nhảy bổ ôm chầm nhau.

- Chị lo cho em quá, Crystal!

Rồi khi thấy Spencer, Hiroko mỉm cười sung sướng được thấy hai người bên nhau. Trên tường bếp vẫn treo ảnh chụp anh Boyd trong ngày cưới của họ.

- Em xinh đẹp quá! – Hiroko thốt kêu lên và lại ôm chầm Crystal, rồi lấy tay quệt nước mắt.

Bé Jane ngơ ngác đứng nhìn mẹ và cô gái lạ. Hiroko kể cho con gái nghe chuyện Crystal đã giúp chị sinh cháu, Spencer chưa lần nào được nghe Crystal kể lại với anh chuyện đó. Anh liền trêu Crystal:

- Em thấy chưa, em lại có thêm cả nghề bà đỡ nữa đấy nhé!

Crystal mỉm cười.

Hai người bạn ríu rít trò chuyện, còn Spencer đùa với bé Jane. Một lúc sau, Boyd về nhà. Thấy

chiếc xe lạ đậu trước cửa, anh tự hỏi không biết xe của ai. Vào đến trong nhà, thấy Crystal, anh liền nhảy bổ tới ôm cô vào lòng, rồi nồng nhiệt bắt tay Spencer.

- Bọn này theo dõi suốt trên báo. Sau đó hai vợ chồng phân vân không biết hai người có ghé về đây không.

Trong khi chờ đợi Hiroko chuẩn bị bữa ăn, Boyd báo cho Crystal biết rằng Becky đã đi bước nữa và đến sống ở Wyomin, mới sinh thêm hai đứa con.

- Mẹ em đang ốm nặng, - Boyd dịu dàng bảo.

Bây giờ bà Olivia là thân nhân duy nhất của Crystal. Nhưng lúc này cô chẳng muốn gặp lại mẹ. Cô đã giữ áo rời khỏi trại sáu năm nay, trừ mộ của bố và anh trai, cô thấy chẳng còn gì gắn bó với trại. Tuy vậy, cô cũng hỏi thăm Boyd về trại chăn nuôi.

- Bà Olivia vẫn sống ở trại. Các cánh đồng chăn nuôi đã đem bán từ lâu, - Boyd bảo. – Gia súc chẳng còn con nào, nhưng nghe đâu vẫn giữ được cánh đồng nho. Từ lâu anh không ghé tới đây. Nhưng bác sĩ Goode, người thường lui tới chăm sóc khám bệnh cho bà Olivia, cho biết, bà ấy ốm từ tháng 7 năm ngoái.

Boyd ngừng một lát, rồi đưa mắt nhìn Spencer và Crystal nói tiếp:

- Xem ra bà Olivia không trụ được lâu nữa, Crystal.

- Thế Becky đâu?

- Cô em gái anh bảo chị ta có tới ở lại vài ngày nhân dịp Lễ Giáng sinh, nhưng anh đã không gặp chị ta. Sau đó chị ta quay về Wyoming.

Sau bữa ăn, Crystal dẫn Spencer đi dạo ra phía bờ suối. Tay nắm tay, hai người tiến về khoảng rừng trống. Crystal đột nhiên sững lại. Cô thấy có ba ngôi mộ. Bố cô, anh Jared và bà ngoại đã được chôn ở đây. Cô lẳng lặng chùi nước mắt. Spencer quàng tay ôm vai cô, dìu cô quay trở ra đường. Anh nhớ tới đám cưới của Becky, nhớ tới Crystal mặc áo dài trắng, chân đi đất, mái tóc cô lấp lánh như vàng cốm dưới ánh mặt trời.

Hai người đi tiếp, Crystal từ từ gỡ tay Spencer ra và hơi đứng xa anh một chút, lặng ngắm trại chăn nuôi nơi cô đã cất tiếng khóc chào đời. Cô nghĩ tới bố, lòng quặn đau.

- Ta vào trại đi chứ? Anh cùng đi với em.

Cảm thông với nỗi buồn của cô, Spencer nhẹ nhàng nói.

- Sau bao thời gian qua, em chẳng biết nói gì.

- Một lời chào bao giờ cũng là cách tốt nhất để xoá bỏ mọi mâu thuẫn.

Đến cổng, họ thấy một cô y tá và bác sĩ Goode vẫn còn đang đứng ngoài ngưỡng cửa. Crystal đưa mắt nhìn Spencer. Anh gạt đầu động viên cô, cô lưỡng lự một lát rồi chậm tiến lại gần ngôi nhà trước đây đầy những người cô yêu thương, hôm nay chỉ còn lại kỷ niệm đau buồn.

Bác sĩ Goode quan sát hai người hồi lâu, sau ông ngạc nhiên nhận ra Crystal.

- Ai báo tin buồn cho cô? - Ông hỏi.

- Tin gì ạ?

- Tin bà chẳng còn sống được bao lâu. Lúc này bà ấy hơi tỉnh, cô vào đi.

- Tôi chưa gặp mẹ tôi đã sáu năm. Không biết mẹ tôi có muốn thấy tôi không, đặc biệt vào lúc này.

- Khi đang hấp hối, con người độ lượng lắm, - bác sĩ bình tĩnh, thậm tự hỏi không biết người đàn ông cùng đi với cô là ai. – Cô đã lập gia đình?

Crystal đáp là không. Ông bác sĩ không gặng hỏi thêm.

- Em vào đi. Bây giờ bà ấy chẳng còn thể gây chuyện với em.

Crystal chậm rãi bước vào bếp, nghĩ rằng mình sắp thấy bà ngoại, nhưng trong bếp chẳng có ai. Căn phòng chìm trong bóng tối và mọi thứ đều ọp ẹp, tàn tạ. Spencer đi theo Crystal dọc hành lang đến cửa phòng mẹ cô và rồi đứng đợi bên ngoài. Crystal gõ cửa, rồi lặng lẽ bước vào phòng. Mẹ cô nằm trên giường như đang lột xác, hấp hối. Cả con người bà tàn lụi chỉ còn cặp mắt nhìn chăm chăm Crystal.

- Con chào mẹ.

Bà Olivia ngạc nhiên, nhưng không đến nỗi như Crystal nghĩ. Bà như đoán biết thế nào cô cũng tới.

- Mẹ thấy trong người thế nào?

- Khá hơn, - Bà Olivia thì thào.

Suốt bao tháng nay, thế giới của bà là căn phòng này.

- Người ta bảo con đã đi Hollywood. Đúng không?

- Đúng, mẹ ạ. Con ở đây một thời gian.

- Bây giờ con làm gì?

- Về thăm mẹ.

- Con biết chuyện về trại chăn nuôi... Mẹ nghĩ sau khi mẹ qua đời, người ta sẽ đi tìm con. Becky bảo Boyd biết chỗ của con.

- Trại chăn nuôi sao cơ? Sắp đem bán à?

- Bây giờ chuyện ấy tùy thuộc vào nơi con. Bây giờ nó thuộc về con. Becky tưởng phát điên một thời gian. Nhưng bây giờ chị ấy có cuộc sống mới rồi. Một người đàn ông... Con biết tin Tom bị chết ở Triều Tiên không?

- Biết ạ.

Crystal thận trọng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường và nhẹ nhàng cầm tay mẹ, các ngón tay bà Olivia khằng khiu trong lòng bàn tay cô.

- Mẹ định nói chuyện gì về trại chăn nuôi?

- Nó thuộc về con. Đây là ý nguyện của ông ấy... Mẹ nghe đâu bị mất quyền thừa kế... Ông ấy trao toàn bộ quyền thừa kế trại chăn nuôi cho con. Ông ấy bảo con là người duy nhất quan tâm tới trại này.

Nghe những lời vừa rồi, nước mắt Crystal trào ra. Bố cô đã để lại trại cho cô, thế mà mọi người im đi không nói gì với cô.

- Tạm thời con ra ở ngôi nhà trước đây của Becky. Mẹ chẳng còn sống được bao lâu, - Bà Olivia rút tay lại. - Chẳng bao lâu nữa trại này sẽ thuộc về con.

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa mẹ. Ai nấu ăn cho mẹ?

- Các bà sơ bên nhà thờ qua đây luôn. Ngoài ra bác sĩ Goode ngày tới thăm mẹ hai lần, ông bao giờ cũng đem cô y tá đi theo.

Nói xong bà Olivia nhắm chặt mắt, người lả đi và thiếp ngủ. Crystal đứng dậy nhìn ngắm người đàn bà đã gây cho cô bao chuyện đau buồn và chẳng bao giờ hiểu được tình cảm yêu thương của cô con gái đối với bà, bà giữ kín điều bí mật về quyền thừa kế từ bao lâu nay không hề cho cô biết. Mẹ cô sắp ra đi, lúc này cô không còn giận mà chỉ thấy thương mẹ. Cô nhẹ nhàng rời khỏi phòng và thấy Spencer đang đứng đợi mình. Cô lặng lẽ ra hiệu bảo anh đi theo. Bước ra

tới thềm cửa, cô ngồi xuống bậc thềm và ngược nhìn Spencer, vẻ bàng hoàng vì những lời mẹ cô vừa báo.

- Anh không thể đoán nổi mẹ em vừa báo cho biết một tin gì đâu.

- Chắc bà ấy lượng thứ tất cả cho em chứ gì? – Spencer mỉm cười.

- Không.

Crystal đưa mắt nhìn quanh và thấy lòng dào dạt tình yêu thương mảnh đất này. Cô nhớ lại những lời nói cuối cùng của bố: “... đừng bao giờ bỏ nó... trại chăn nuôi...”

- Khi hấp hối, bố em đã để lại trại cho em, - Crystal giải thích với Spencer, - thế mà chẳng ai nói gì với em. Theo em, chính vì lý do đó em đã bị căm ghét đến như vậy. Chẳng là bố em đã để lại tất cả cho em mà.

Sau đó hai người giữ đúng lời hứa với Boyd là sẽ ghé vào trại bán xăng chào anh trước khi ra về. Bây giờ Boyd là chủ trạm bán xăng, vì cụ Peterson đã qua đời. Tối hôm đó Boyd gọi điện tới khách sạn theo số điện do Crystal để lại cho Hiroko, báo cho cô biết mẹ cô đã qua đời ngay sau lúc cô rời khỏi trại một lát.

Hôm sau, Crystal và Spencer quay về trại và hai ngày sau, bà Olivia được chôn cất cạnh mấy người thân trong gia đình. Crystal do dự một lát rồi quyết định về sống tại căn phòng cũ của mình ở trại.

Chiếc giường của cô vẫn kê ở chỗ cũ, sàn vẫn cột kẹt ở những chỗ năm nào. Kể cũng lạ, mọi thứ xem ra không thay đổi, nhưng thực ra đã có biết bao đổi thay.

Ngày hôm sau, Spencer lái xe đưa Crystal đi gần như quanh khắp trại. Đất đai phần lớn mọc đầy cỏ dại và chẳng có người làm công nào.

Mỗi vườn nho còn được chăm sóc gọi là, họ thấy hai người Mêhico vẫn còn làm việc ngoài khu trồng nho.

Quay về nhà, Crystal nhóm bếp là và nhớ tới bà ngoại. Cô kể lại Spencer nghe về những kỷ niệm êm dịu thời ấy. Anh chăm chú lắng nghe cô nói. Cuối cùng hai người nói chuyện về Washington và ngày anh quay về đây.

- Còn Elizabeth? – Crystal hỏi, vì dù sao Spencer cũng phải có một quyết định dứt khoát.

Ba tháng nay Spencer chưa gặp lại vợ, nên có thúc ép, chắc Elizabeth sẽ đồng ý ly dị. Nhưng cô chẳng muốn anh từ bỏ tất cả để về sống với mình ở California.

Bản thân Crystal rất muốn Spencer ở lại với cô, nhưng cô muốn để tự anh quyết định.

Spencer chợt nhớ rằng mình phải gọi điện cho ông thượng nghị sĩ. Anh không đáp lại câu hỏi của Crystal, lảng lảng đi đến bên điện thoại, quay số máy. Crystal ngồi nghe đài trong khi chờ Spencer nói chuyện. Cô ngược nhìn anh khi anh đặt máy và mỉm cười hỏi.

- Thế nào anh?

Spencer nhìn Crystal và kể cho cô biết rằng viên thượng nghị sĩ trẻ ở California đã quan tâm theo dõi vụ án của Crystal và ông ta mời anh làm việc với ông ta khi nào anh quay về Washington. Ông ta đề nghị anh đảm nhiệm một trọng trách trong cuộc vận động tranh cử của ông ta. Đây là lần đầu tiên anh được đề nghị làm việc không phải nhờ tới ngài thẩm phán Barclay.

Đây là một cương vị tuyệt vời anh rất thích. Nhưng Spencer không muốn rời Crystal quay về Washington. Anh muốn ở lại Alexander Valley bên cô.

- Sáu tháng trước đây anh chỉ ao ước một công việc như vậy.

Spencer ngồi xuống chiếc ghế cũ ở trong bếp. Crystal rót cà phê cho anh.

- Nhưng bây giờ anh không biết nữa. Xem ra anh thích ở lại đây với em.

Spencer kéo Crystal ngồi vào lòng mình, tâm trí vẫn còn xốn xang về lời đề nghị của viên thượng nghị sĩ.

- Ông ta còn bảo gì nữa không?

Crystal muốn biết xem thực sự anh muốn thế nào, nên quyết định ra sao để có lợi nhất cho anh.

- Ông ấy dặn tuần sau, khi đã quay về, sẽ gọi điện lại cho ông ta. Ngày mai, ông ta sẽ đến Washington. Anh không dám tin vào những lời của ông ta, tuy nhiên ông ấy nói rất nghiêm túc. Em có đi cùng với anh không?

Spencer hầu như đã quên Elizabeth, lúc này anh chỉ nghĩ tới Crystal.

- Chuyện đó chẳng quan trọng. Vấn đề xem xét công việc ấy sẽ đưa anh đến đâu mới là điều quan trọng.

Spencer uống một ngụm cà phê nóng và trầm ngâm nhìn Crystal, thành thực mà nói, đây là công việc anh vẫn từng khát khao. Một chân trời thênh thang mở rộng trước Spencer, nhưng quá muộn. Bây giờ anh đã có Crystal. Anh chẳng muốn lại bị mất cô để đổi lại một cương vị như

người ta đề nghị với anh.

Ngồi nghe Spencer nói, Crystal nhận thấy rằng anh say mê công việc này. Cô biết rằng việc rất hợp với Spencer, đặc biệt khi có một người vợ như Elizabeth. Còn nếu lấy một người như cô, một kẻ bị buộc tội giết Ernie thì mọi hy vọng của anh sẽ tan biến. Do đó, anh còn lại gì? Cuộc đời của một ông chủ trại... Spencer sinh ra không phải để làm việc đó. Anh sinh ra để làm nên những chuyện lớn.

Tối hôm đó khi anh làm tình, anh thấy cô hờ hững. Anh cứ nghĩ rằng Crystal đang bị ám ảnh với biết bao kỷ niệm cũ trong nhà.

- Em đang nghĩ gì vậy? – Spencer ghì chặt Crystal và hỏi.

- Em thấy đã đến lúc anh nên quay về Washington.

- Không, anh chẳng thể lại bị mất em. Cả hai chúng mình đã vượt qua biết bao thử thách. Chúng ta xứng đáng được hưởng niềm hạnh phúc bên nhau.

Crystal chống khuỷu tay nhồm dầy và ngăm Spencer.

- Chỗ của anh không phải ở đây, anh yêu. Anh đâu sinh ra để làm cái công việc khai hoang một trại chăn nuôi tàn tạ như thế này.

- Thế em, chắc là hợp đấy? Thôi đừng dờ dẩn nữa. Ba tháng trước đây, em là một ngôi sao điện ảnh, còn bây giờ em lại trở về nơi em phải bắt tay làm lại từ đầu.

Crystal không thể đành lòng thấy Crystal sa sút vì cô. Nếu anh lấy một kẻ sát nhân, anh không thể góc đầu cao hơn được. Anh phải quay về bên Elizabeth, một người vợ thực sự xứng đáng với anh.

- Em muốn anh quay về ngay.

- Tại sao vậy? – Spencer hỏi, giọng sững sờ. – Tại sao em lại có thể nói với anh điều đó?

- Vì chỗ đứng của anh là ở Washington. Cuộc đời anh còn dài. Anh cần gặp gỡ mọi người, cùng họ trao đổi những suy nghĩ vừa loé trong đầu và chia sẻ với những người cần anh.

Crystal đã chăm chú theo dõi anh khi anh nói chuyện qua điện thoại với ông thượng nghị sĩ. Cô thấy anh hớn hờ vui mừng. Cô không thể tước đi niềm hy vọng đó của anh. Cô biết rằng nếu mình làm vậy, một ngày nào đó anh sẽ căm ghét cô.

- Thế em nghĩ anh định thế nào? Bỏ mặc em ở lại đây? Sao em không muốn đi với anh?

Lúc này ánh mắt Spencer nhìn Crystal với vẻ van nài.

- Đến Washington ấy à? – Crystal mỉm cười.

- Tại sao lại không nhỉ?

- Bởi vì dù em có yêu anh thế nào đi nữa, làm vậy em sẽ phá hoại anh sụp đổ trong giây phút. Anh cứ nghĩ xem em là người thế nào. Em bị buộc tội giết người, anh Spencer. Và ông thẩm phán đã chẳng bảo thế sao, giết người để tự vệ một cách chính đáng. Ngày em đặt chân tới Washington cũng là ngày anh vĩnh biệt sự nghiệp của anh, anh quá biết rõ điều đó.

- Nếu vậy anh sẽ không đi nữa.

Spencer kéo Crystal ôm chặt vào lòng mình, anh chợt hốt hoảng khi nghĩ rằng mình mất cô. Nhưng trong bóng tối giọng Crystal vẫn nổi lên và những lời cô nói làm anh thấy sợ.

- Em không cho anh ở lại đây.

- Tại sao?

- Vì như vậy chỉ làm hại anh.

Lần này Spencer không nói được gì và khi Crystal đã ngủ say, anh nằm ôm cô và nghe hơi thở đều đều của cô. Anh biết rằng nếu rời bỏ cô, một phần con người anh sẽ chết lụi.

Nhưng sáng hôm sau Crystal lại giục anh đi và thái độ của cô tỏ ra khó chịu. Cô hiểu rõ việc mình đang làm. Bằng mọi giá cô phải đuổi anh đi.

Crystal bảo, cô cảm thấy mình chưa sẵn sàng để sống với Spencer. Cô muốn ở lại trại, mặc dù nhận thấy làm vậy là vô ơn trước những gì anh đã hy sinh cho mình.

Hai mươi bốn tuổi, sau tất cả những thử thách vừa rồi, cô không muốn nghĩ tới chuyện cưới xin. Cô khẳng định với anh, cô muốn được sống một mình, nhưng Spencer không tin. Chuyện này xem ra giống hệt những gì cô đã tuyên bố qua điện thoại một năm rưỡi trước đây. Đạo đó cô bảo, không còn yêu anh là cốt để cứu anh thoát nanh vuốt của Ernie.

- Tại sao em muốn ở lại đây một mình

- Em thấy cần phải như vậy. Có thể thôi. Em muốn ở đây để làm những việc em muốn làm. Em có quyền như vậy đúng không?

Xem ra Spencer rất tự ái, đêm sau, khi hai người yêu nhau, Crystal phải cố ghìm không để nước mắt tuôn trào. Spencer muốn tranh luận với cô vài ngày nữa, nhưng cô tỏ ra kiên quyết và sau

một tuần thực sự bị giày vò hành hạ, cô biết rằng mình đã thuyết phục được Spencer. Anh nhận cương vị đó ở Washington, nhưng còn cố vật nài cho phép mình được thỉnh thoảng tới thăm cô.

Crystal biết rõ nếu đồng ý như vậy, lại sẽ sinh chuyện tai tiếng nên kiên quyết từ chối. Cô phải tỏ ra cứng rắn với anh, mọi sự tiếp xúc, quan hệ sẽ gây nguy cơ huỷ hoại anh. Bây giờ cuộc đời cô đã bị vấy bẩn, nếu anh là một người khác thì lẽ đương nhiên chuyện sẽ khác. Nhưng Spencer còn cả cuộc đời phía trước và cô đã bắt gặp khuôn mặt rạng rỡ của anh khi anh nói tới công việc mới ở Washington với ngài thượng nghị sĩ.

Một ngày nào đó Spencer sẽ làm nên chuyện này chuyện nọ, Crystal chẳng có ý định là kẻ cản đường anh. Chỗ của anh là ở bên Elizabeth, dù cho anh có phản đối thế nào cũng thế thôi. Do đó Crystal tìm cách trả anh về.

Sau khi Spencer đã ra đi, Crystal nằm khóc nức nở. Một lần nữa Spencer lại dứt áo ra đi mãi mãi. Trả lại tự do cho anh là món quà cuối cùng cô tặng anh. Cô chỉ còn duy nhất món quà đó.

Crystal mời hai vợ chồng Boyd dọn đến ở ngôi nhà trước đây của Becky. Sau khi quét dọn và quét vôi lại, hai vợ chồng anh đến ở vào giữa tháng Ba. Họ còn phạt sạch cỏ một vạt đất quanh nhà và trồng hoa.

Crystal thuê hai nhân công nam để chăm sóc ngô và mượn hai người Mêhico khác chăm sóc nho. Hàng ngày Boyd ra trạm bán xăng, còn Hiroko và Crystal, có bé Jane giúp đỡ để đưa trại đạt được khả năng sản xuất như trước kia.

Tháng ba, mặt trời đã bắt đầu nóng, sau khi cạo tường suốt ngày để quét vôi lại, Crystal thấy choáng váng suýt ngất. Hiroko đỡ cô ngồi và nhìn bạn vẻ lo lắng. Crystal trong người không được khoẻ, tuy cô cứ chối đây đây. Mấy tháng gần đây thật cực nhọc đối với cô, chưa kể đến vụ án và thời gian sống bên Ernie.

Tuy vậy điều vất vả nhất với Crystal là nỗi buồn phải xa Spencer. Anh gọi điện cho cô mấy lần nhưng cô đều tỏ vẻ mập mờ hơn với anh, lần nào cô cũng nhấn mạnh rằng anh không nên đến thăm cô. Anh làm việc cho ông thượng nghị sĩ, chỉ đạo chiến dịch vận động bầu cử. Thế mà anh vẫn muốn gặp Crystal. Cuối cùng cô phải tỏ ra hơi cứng rắn hơn bằng cách tuyên bố rằng cô đã có một người yêu ở thành phố và bây giờ trại đã khá rồi. Spencer đành quay về sống với Elizabeth, chị nằng nặc không chịu ly dị.

Hiroko đắp mảnh vải ướt lên trán Crystal và ngồi nài nỉ cô đi khám bác sĩ xem trong người thế nào.

- Chị khỏi lo đi! Chẳng qua em không quen làm việc nặng thôi mà.

Trại dần dần lấy lại được dáng vẻ của nó, thậm chí còn trù phú hơn trước. Bố cô chắc phải tự hào về cô, còn Boyd cũng sờ trước sự thay đổi trong thời gian ngắn như vậy. Crystal mới về nhà có hai tháng.

Ba ngày sau, trong khi đang nhổ cỏ dại, Crystal ngắt xỉu thực sự. Bé Jane thấy cô nằm lăn ra đất nên vội chạy về nhà gọi mẹ. Lần này đích thân Boyd đưa cô đến phòng khám của bác sĩ Goode.

Khám cho Crystal xong, bác sĩ tuyên bố Crystal có mang. Cô cũng sờ nhìn ông, nhưng nhầm tính số tháng, cô thấy ông đã nói đúng. Ngay tối hôm đó cô kể lại với Hiroko.

- Em định thế nào? – Hiroko bình tĩnh hỏi.

Chị biết rõ Crystal còn quá yêu Spencer, cô xua đuổi anh cũng chỉ vì mong muốn điều tốt lành cho anh chứ chẳng phải vì không yêu anh.

Crystal nhìn Hiroko vẻ buồn bã.

- Em sẽ giữ đứa bé.

Đây là tất cả những gì còn lại của Spencer, cô có cả một ngôi nhà để đón đứa trẻ. Tháng 1 cô sẽ sinh, như vậy cô có mang vào lần đầu tiên hai người đã ngủ với nhau ở San Francisco.

Boyd ngạc nhiên nghe Hiroko báo tin và anh rất buồn khi Crystal bắt anh hứa giữ bí mật.

- Em muốn giấu anh ấy?

Điều đó là tất nhiên. Cô đã phải vất vả mới làm Spencer yên tâm theo đuổi công việc. Biết chuyện này bây giờ thật chưa phải lúc đối với anh.

- Ngoài anh chị ra, em mong rằng không ai hay biết gì hết.

Crystal giấu cả Pearl lẫn bác Harry. Đây là niềm vui lớn trong đời cô... kỷ niệm cuối cùng về người cô yêu quý.

Crystal đã có lý. Spencer rất say mê với công việc. Anh gánh vác những trách nhiệm cực kỳ to lớn. Thậm chí anh còn nghĩ một ngày nào đó, anh sẽ ứng cử vào Quốc hội. Nhưng lúc này anh rất quý trọng ông thượng nghị viện trẻ nên chưa muốn xa ông.

Thậm chí cả Elizabeth cũng hân hoan và đây là lý do để một lần nữa chị từ chối ly dị. Tuy anh đã thành công trong vụ án nọ nhưng xét cho cùng chị đã đạt được điều mong ước. Chị đã lấy

một nhân vật quan trọng.

Khi Spencer quay về nhà, Elizabeth đã nổi khùng tức giận và suốt tuần đầu sống ở Washington, hầu như chị không muốn nhìn mặt anh. Anh định dọn ra sống một mình. Cuối cùng hai người nổ nhau một trận ra trò.

Chuyện xảy ra một tuần sau khi anh nhận chức vụ mới. Tuy Elizabeth đã dọa anh trước khi vụ án được đưa ra xét xử, sau đó anh đã sống xa vợ thế mà anh vẫn không hiểu tại sao vợ mình vẫn khăng khăng không chịu ly dị. Chuyện anh chung sống mấy tuần qua với Crystal, Elizabeth cũng thừa biết.

Nhưng Elizabeth bị kích thích trước tầm quan trọng của cương vị mới chồng chị đảm nhiệm. Chị cho rằng đây thực sự là hành động đầu tiên đáng khen ngợi của chồng. Hơn nữa người ta vẫn tiếp tục nói đến thành công rực rỡ của Spencer trong vụ bào chữa cho cô đào điện ảnh. Đáng nhẽ phải tức giận thì ngược lại, vợ anh lại tự hào về anh. Chị chỉ quan tâm đến danh tiếng, bằng giá nào cũng được, thậm chí phải trả giá bằng cả đám cưới của họ.

- Anh Spencer, em thấy thích những công việc anh làm trong thời gian gần đây.

Elizabeth tự hào là vợ người đang chuẩn bị cuộc vận động bầu cử của một thượng nghị sĩ.

- Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Tất nhiên. Em sẵn sàng sống như thế này. Thực ra em chẳng có ý định trả lại tự do cho anh.

Như thường lệ, Elizabeth tỏ ra tàn bạo đối với Spencer.

- Anh đã biến em trở thành một trò cười. Anh tưởng em đồng ý ly dị để anh có thể cưới con bé đó thì đúng anh là điên rồ.

- Anh rất muốn cưới cô ấy, - Spencer chẳng còn có ý muốn nói dối vợ. – Nhưng thật ra cô ấy không muốn lấy anh.

- Có thể con bé đã bị điên, có thể nó quá không ngoan. Em không biết nữa...

- Hình như cô ấy muốn sống một mình. Cô ấy sợ làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh.

- Cô ấy có lý. Cô ấy thông minh hơn em nghĩ đấy nhé.

Qua đây, Elizabeth biết rằng Crystal rất yêu Spencer, nhưng chị không muốn để chồng biết sự phát hiện này nên im lặng để giữ chồng không cho ly dị.

- Cô ấy có quay về Hollywood nữa không?

- Không, cô ấy ở lại nhà.

- Nhà ở đâu?

- Cái đó chẳng quan trọng.

Vào mùa thu, Spencer đã làm việc cho viên thượng nghị sĩ được sáu tháng. Lúc nào anh cũng bận túi bụi.

Anh thậm chí chẳng quan tâm xem mình đang sống cùng nhà với ai. Trừ các buổi tiếp khách hai người phải ngồi chung một căn phòng, còn ngoài ra anh chẳng bao giờ gặp vợ.

Spencer chẳng còn thời gian gọi điện cho Crystal, vả lại thái độ của cô rất lạnh lùng nên anh thấy buồn. Ba mươi sáu tuổi, anh leo lên khá cao trên bước đường công danh. Nhưng khi leo cao anh đã để rơi mất một người anh quý nhất trên đời này... cô gái anh đã gặp ở trại chăn nuôi cách đây chín năm. Anh đã mất Crystal.

Vào Lễ tạ ơn Chúa, Crystal trở dạ. Cô bấu chặt tay ghế. Hiroko vội chạy đi gọi Boyd để anh tìm bác sĩ.

Một giờ sau, Boyd mời được bác sĩ về nhà. Mặt Crystal ướt đầm mồ hôi, Hiroko ngồi cạnh và cầm tay cô như bấy năm trước đây cô đã từng cầm tay chị. Boyd dẫn bé Jane ra chơi ngoài vườn. Bác sĩ Goode và Hiroko giúp Crystal vượt cạn.

- Thằng bé rất kháu... ồ, thằng bé kháu quá...!

Hiroko công nhận thằng bé giống Spencer như đúc. Chị lau rửa qua cho Crystal rồi đi tắm sạch sẽ cho cháu bé trước khi cuốn tã lót.

Crystal đặt tên cho con là Zebediah, nghĩa là Cửa trời phú. Bác sĩ đặt Zebediah nằm cạnh mẹ. Ông nán lại một lúc. Hiroko mời ông tách cà phê nóng, ông ngập ngừng một lát rồi giơ tay đón nhận. Hôm nay ông thấy bắt đầu mến người phụ nữ Nhật Bản này. Ông lấy làm tiếc rằng mình không chịu chăm sóc thai nhi cho chị.

Bốn ngày sau Lễ tạ ơn Chúa, 26/1/1956, Zebediah kỷ niệm ngày sinh nhật đầu tiên của mình.

Crystal làm một chiếc bánh ga tô rất to, Zebediah rúc rích cười và thọc cả hai tay vào bánh. Bé Jane vội chạy đi lấy khăn lau tay cho em. Bé đã lên tám và rất mến Zebediah.

Bây giờ mọi người bắt đầu dần dần chấp nhận Hiroko. Chị đã bị xa lánh mười năm trời. Nhưng Jane vẫn phải trả giá cho lòng dũng cảm của bố mẹ. Phần lớn các bạn cùng trường đã chế giễu bé, coi bé là con lai. Nhưng cũng nhờ vậy mà em phát triển nhanh hơn các bạn khác nhờ cách giáo dục dịu dàng của mẹ. Dần dà bé có được lòng vị tha và tính kiên nhẫn. Bé bé Zebediah đi khắp trại và tỏ ra là người giúp việc hàng đầu của Crystal. Chị thường bận rộn giám sát mọi công việc của trại, đôi khi bản thân chị cũng phải tham gia làm đồng.

Trại đã bắt đầu khởi sắc, Crystal phải bán một mảnh đất để lấy tiền tu bổ lại nhà cửa. Nhưng chị nhận thấy hoa lợi của trại chỉ đủ nuôi sống gia đình, có vất vả mấy cũng chỉ đủ tiền duy trì sự tồn tại của trại và đảm bảo mức sống tối thiểu cho gia đình. Ý nghĩ này đầy vò chị.

Crystal thấy hai vợ chồng Boyd vật lộn ngày qua ngày nhưng trạm bán xăng cũng chỉ đủ để nuôi sống gia đình anh. Bây giờ chị có Zebediah, một ngày nào đó, chị phải kiếm được một việc làm có khả năng dành tiền để đảm bảo tương lai sau này cho con. Nhưng chị không hề có ý định bán trại chăn nuôi. Chị vẫn còn tâm niệm lời bố dặn không được để trang trại rơi vào tay những người xa lạ, dù thế nào, chị cũng phải giữ bằng được trang trại. Đây là nhà của chị, của con chị, bây giờ cũng là nhà của gia đình Boyd.

Khi nói chuyện với Spencer qua điện thoại, Crystal không hề nói cho anh biết những khó khăn của mình. Spencer vẫn đôi lúc gọi điện cho chị, nhưng sợ anh nghe được tiếng Zebediah lúc nào cũng bám lấy mẹ, nên chị thường tìm cách rút ngắn cuộc trao đổi của hai người. Do đó anh gọi thưa dần. Nghe tiếng nói của Crystal chỉ càng làm ruột gan anh rối bời và Crystal luôn tỏ thái độ cương quyết không muốn anh đến gặp chị. Crystal sợ nếu anh đến, anh sẽ thấy Zebediah. Chị muốn suốt đời giấu anh điều bí mật này. Chị biết được anh đang trên đà tiến, các báo chí, ngay cả báo chí ở địa phương, đã có bài viết về anh.

Mùa xuân 1975, cả đất nước hân hoan trước nền kinh tế phồn thịnh, tuy vậy, cuộc sống của Crystal vẫn như trước. Họ vật lộn vất vả với mùa đông. Crystal thấy mình phải tìm một công việc khác để kiếm thêm tiền.

Zeb đã được mười tám tháng, bé lò dò đi theo Jane khắp nơi. Hàng ngày bé sốt ruột mong đợi chị Jane đi học về.

Đầu một chiều tháng năm, Crystal tâm sự với Hiroko về những suy nghĩ của mình trong hai năm qua. Chị thấy mình phải quay về Hollywood thử vận may.

- Em để cháu Zeb ở đây nhờ anh chị chăm sóc giúp, - Crystal nói.

- Em không đem theo cháu đi Los Angeles à? - Hiroko hỏi, vẻ không tin vào những lời tai vừa nghe được.

- Đành phải như vậy chị ạ.

Năm ngoái Crystal được xem một bộ phim mình đã đóng. Chị ngạc nhiên trước diễn xuất và sắc đẹp của mình. Bây giờ sau khi sinh nở, trông chị vẫn giòn con mắt. Năm nay chị hai mươi sáu tuổi, có đứa con trai phải nuôi dạy. Nhưng chị thấy mình phải dứt áo ra đi lúc này, kéo nấn ná sẽ bị già khó vực lên và bị rơi vào lãng quên.

Hai vợ chồng Boyd rất cảm động khi thấy Crystal nhờ họ trông nom săn sóc hộ đứa con chị vô cùng yêu quý. Tháng 6, sau một tuần lễ khóc hết nước mắt, Crystal chia tay con và gia đình để ra đi. Chị biết rằng mình phải ra đi là vì con, vì tương lai của con. Nếu để mười năm sau mới ra đi thì đẹp, nhưng lúc đó qua muộn đối với Crystal.

Zeb chưa bao giờ phải xa mẹ quá một tiếng. Thế mà hôm nay Crystal phải để chú ở nhà để ra đi. Chú khóc thét lên và giơ tay đòi theo mẹ. Crystal ôm hôn con lần cuối, xiết chặt con vào lòng, hít ngửi làn da thơm dịu của Zeb, rồi nghẹn ngào trao chú cho Hiroko.

- Chị chú ý chăm sóc cháu giúp em...

Nói xong, Crystal gạt nước mắt, bước ra thêm nhà, dừng lại một lát, đưa mắt nhìn đất đai bố chị để lại mà lòng quặn đau.

Chị hứa là sẽ về nhà khi có điều kiện, nhưng hoàn cảnh kinh tế không cho phép chị về thăm nhà thường xuyên.

Boyd lái xe đưa Crystal ra thành phố, nhìn chị bước lên xe buýt. Đã đặt chân lên bậc thang lên xuống, chị bịn rịn ôm chầm Boyd, rưng rưng nước mắt.

- Anh chú ý chăm sóc cháu giúp em...

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Em cố gắng giữ mình.

Boyd không thể không nghĩ tới những chuyện rủi ro Crystal đã gặp mấy năm trước, nhưng lần này chị già dặn và có nhiều kinh nghiệm hơn.

Crystal dừng lại hai ngày ở San Francisco để mua sắm trang phục, chị hết sức dè xẻn trong chi tiêu. Sau đó, chị đến thăm bác Harry và Pearl, cùng ăn tối với hai người. Tối đó chị còn lên hát biểu diễn để hồi tưởng lại những xúc động đã qua. Chị ngạc nhiên khi nhận thấy mình vẫn còn khả năng thực sự. Tuy nhiên, chị thấy nao nao nhớ lại tối hôm Spencer đến tìm chị trước khi anh sang Triều Tiên. Tất cả những gì chị nhìn thấy, từng nơi chốn đã ghi dấu chân anh đều gọi lại tâm trí Crystal hình bóng Spencer. Chị mong ước sao Los Angeles không gọi cho mình nhớ tới Ernie.

Hôm sau Crystal tới Hollywood và cảm thấy mình bị lãng quên. Chẳng ai để ý tới Crystal khi chị thuê phòng tại khách sạn rẻ tiền. Lại thêm một cô gái xinh đẹp nữa tới Tinsel Town để thử tài.

Crystal chờ ngày hôm sau mới đi tìm gặp các chỗ quen biết cũ, chị đã hai lần gọi điện về nhà. Con trai chị vẫn ngoan, ăn uống không nhõng nhẽo và thậm chí còn quay về ngôi nhà cũ để tìm mẹ, nhưng Jane đã liền đi theo chân và dẫn bé về nhà của gia đình Boyd. Hiroko nói để Crystal an tâm rằng cháu Zeb vẫn vui chơi nô đùa. Sáng hôm sau, tay run run, Crystal bấm các phím số điện thoại của một ông bầu trước đây đã phát hiện ra chị. Năm năm đã trôi qua kể từ khi Crystal cùng Pearl đặt chân tới Los Angeles, nhưng hôm nay chị biết mình phải làm gì. Người nọ hẹn gặp chị và ngay buổi chiều hôm đó, chị tới gặp anh ta, nhưng anh ta không vồn vã đậm đà chút nào.

- Thành thực mà nói tôi chẳng thể giới thiệu chị với bất kỳ nơi nào.

- Tại sao?

Ngoài đôi mắt to chứa đựng bao u buồn anh ta thấy Crystal vẫn còn khá hấp dẫn. Thật đáng tiếc, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Anh ta chẳng thể giới thiệu chị với bất kỳ ai.

- Chị đã giết người. Hollywood là một chốn kỳ cục, như chị biết đấy. Mọi người sống rất bừa bãi, luân thường đạo lý ở đây chẳng khác gì cách xử một con chó cái động dục. Nhưng khi hạ bút ký hợp đồng, các trường quay lại đòi hỏi đạo lý của những trinh nữ. Họ những muốn không thể chê trách về điểm nào được. Ta phải là người nghiêm chỉnh, không được hơi khùng điên hoặc không được hành động như kẻ bị tình dục ám ảnh. Cấm không được ễnh bụng, dạn dít với vợ người khác, giết người. Người đẹp này, tôi thành thực khuyên chị nên quay về nơi đã ẩn chỗ suốt hai năm qua và quên chuyện này đi.

Đúng là như vậy, do đó Crystal đã định nghe theo lời khuyên của anh ta. Nhưng chị còn đủ tiền sống ở đây hai tháng nữa nên chưa muốn bỏ cuộc ngay. Tuần lễ sau, chị gặp thêm ba ông bầu nữa, lời lẽ của họ đều như nhau, có điều tế nhị hơn. Tựu chung họ đều bảo rằng sự nghiệp của chị ở Hollywood đã tiêu tan. Họ công nhận hai phim chị đóng khá đạt, giọng hát của chị khoẻ và các đạo diễn đều ưng chị. Thế nhưng các trường quay không muốn quan hệ với chị.

Hai tuần sau khi tới Hollywood, vào một ngày nắng chan hoà, đúng lúc Crystal ngồi uể oải uống cốc nước cam ở một quán giải khát thì chị gặp một người đàn ông từng đóng phim với mình. Thoạt đầu anh ta ngồi từ xa quan sát chị, rồi đứng dậy từ từ tiến đến bên Crystal.

- Crystal đấy à?

Crystal ngược nhìn anh ta và mỉm cười. Tuy rất nổi tiếng, anh ta đối xử rất tử tế với chị và chị thấy dễ chịu khi từng cùng anh ta đóng phim.

- Ồ, chào anh Louis! Anh khoẻ không?

- Khoẻ thôi. Em biến đâu mất tăm suốt thời gian qua?

- Em đã phải ra đi.

Cả hai đều biết lý do tại sao Crystal phải bỏ đi, nhưng không ai dă động tới vụ án giết Ernie.

- Em làm gì ở đây? Em đóng phim?

Anh ta chưa nghe nói Crystal đã quay lại Hollywood, không hề đọc các tạp chí điện ảnh và hai người chưa bao giờ gần gũi nhau, nhưng anh ta rất quý Crystal. Anh ta tiếc chị đã gặp chuyện không may. Chị đúng là một người có tài và anh tin rằng một ngày nào đó chị sẽ giàu có. Tất nhiên là cả Ernie...

- Không, em không đóng phim nữa, - Crystal cười và đáp...

Nhưng Louis bắt gặp cặp mắt nhẩn nhục của Crystal.

- Không ai muốn thuê em.

- Người ở đây chẳng dè dàng.

Louis từng bị một phen thất điên bát đảo, người ta đồn ầm Louis là đồng tính, nên anh ta buộc phải lấy em gái của chàng người tình và thế là yên chuyện. Chẳng ai ở Hollywood chấp nhận sự thật. Phải chơi theo luật ở đây hoặc cuốn gói biến.

- Thế ông bầu cũ của em có ý kiến thế nào?

- Đại loại như anh vừa nói.

- Đồ chết tiệt.

Louis ngồi xuống cạnh Crystal với ý định muốn giúp chị, chợt anh nảy ra một ý.

- Thế em đã đến gặp trực tiếp đạo diễn chưa? Đôi khi lại ổn đấy. Khi đã cần ai họ dễ dàng sẽ đổi trắng thay đen như không.

- Em cho rằng trường hợp của em chẳng đơn giản.

- Crystal này... em trọ ở đâu?

Crystal cho anh ta địa chỉ, Louis ghi ngoáy trên tờ giấy chùi miệng.

- Thôi nhé! Cứ đợi đừng đi đâu cả đấy. Anh sẽ gọi điện cho em.

Nghe sao biết vậy chứ Crystal chẳng hy vọng gì vào sự giúp đỡ của Louis.

Hai tuần sau, Crystal định bỏ cuộc và đúng lúc thấy nhớ con vô kể thì chuông điện thoại trong phòng chị réo vang. Đang cuối tháng 7, chị chuẩn bị bỏ về nhà vì có kéo hết tháng 8 ở đây cũng vô ích. Crystal nhắc ống nghe và từ trong máy vọng ra tiếng Louis.

- Em có bút đấy không Crystal? Em ghi lại đi!

Louis cho Crystal hai cái tên, một người là đạo diễn, còn người kia là nhà sản xuất phim rất nổi tiếng. Họ dựng những phim đã được giải thưởng điện ảnh, suýt nữa Crystal buột mồm giãi bày Louis khi anh gợi ý cho chị gọi điện cho họ.

- Crystal này, anh đã trao đổi với họ. Họ không đến nổi nào. Tay đạo diễn chưa biết xoay xở thế nào với em, nhưng gã muốn gặp em trao đổi cụ thể xem sao. Còn Brian Ford đã bắt anh hứa bảo em gọi điện cho ông ta.

- Anh Louis ạ, có lẽ em đành bỏ cuộc thôi. Nhưng dẫu sao em cũng cảm ơn anh.

- Crystal này, - Louis nói, giọng bối rối. – Nếu em không gọi điện, anh bị lâm vào thế khó xử. Anh đã bảo với họ rằng em thực sự muốn quay trở lại đóng phim. Thế nào, em có gọi hay không?

- Có. Nhưng họ có biết gì về vụ án không?

- Em nói đùa đấy à? – Louis cười phá lên.

Crystal đã gặp mười sáu người, ai cũng lắc đầu nguây nguẩy. Họ đã biết chị. Mọi người đều biết chị.

- Thì em cứ thử gọi điện xem sao? Mất gì đâu!

Louis nói đúng, chẳng mất gì cả. Sáng hôm sau Crystal gọi điện cho cả hai người. Frank William thú nhận ông không thể kiếm việc làm giúp chị, nhưng ông đề nghị chị đóng thử một đoạn phim, nếu đạt, biết đâu nó sẽ hỗ trợ cho chị. Crystal đồng ý đề nghị đó, quay xong chị sẽ gọi điện cho ông sản xuất cũng chẳng sao.

Đoạn quay thử lần đầu không đạt lắm. Crystal rất lo và có cảm tưởng mình quên hết những gì đã học được. Nhưng Frank cố thuyết phục Crystal quay lại lần thứ hai và lần này khá hơn. Frank coi kỹ phim và chỉ cho chị những đoạn chưa đạt. Khá hơn nhưng chưa phải là tuyệt hảo, chị thấy mệt mỏi vì quá khứ đè quá nặng nề.

Tuy vậy, để khỏi mất lòng Louis, Crystal gọi điện cho ông sản xuất phim. Ít ra chị cũng gọi điện trước khi bỏ về trại gặp con. Chị phần nào chỉ mong sao ông ta từ chối. Chị nhớ con tới mức gần như không chịu nổi.

Cô thư ký của Brian Ford hẹn sẽ tiếp Crystal vào đầu giờ chiều mai. Xem ra cô cũng biết chị. Crystal đi xe taxi đến văn phòng Brian. Văn phòng nằm ở phía Bắc Hollywood, chị bồn chồn nhìn đồng hồ đo kilômét. Chị đã quên rằng tiền tắc xi rất đắt. Chị đã tới đây năm tuần và khoản tiền ít ỏi của chị nhanh chóng tiêu tán.

Cô thư ký bảo chị kiên nhẫn ngồi đợi và Crystal tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua mới được vào gặp ông sản xuất phim. Chị mặc chiếc áo dài trắng ngắn xẻ tà. Mái tóc vàng óng của chị buông chảy xuống vai như những năm chị còn ấu thơ.

Ông Brian cười một cách chân thành và mời chị ngồi. Trông ông giống một người lẽ ra là cưỡi ngựa chạy bằng khắp các cánh đồng như bố Crystal chứ không phải ngồi sau bàn giấy và sản xuất phim. Ông không có tài ăn nói và thái độ thờ ơ như Ernie. Con người ông trông vừa kiêu hãnh và quan trọng.

- Anh Louis kể với tôi rằng từ khi quay về đây chị không gặp may mắn.

Crystal gật đầu. Trước mặt ông Brian chị không thấy bối rối.

- Do đó, ngày mai tôi sẽ bỏ đi.

- Thật đáng tiếc. Chúng tôi đang chuẩn bị quay cuốn phim mới. Tôi định bố trí cho chị đóng một vai nhỏ. Cốt để chị đặt chân lên bàn đạp trước khi leo lên lưng ngựa. Không có việc gì đặc biệt lắm! Nhưng qua đó để xem phản ứng của công chúng với chị ra sao.

- Xin ông có thể cho phép tôi suy nghĩ vài ngày được không?

Brian gật đầu, tiễn Crystal ra cửa phòng, bắt tay chị và bảo:

- Nếu thấy đồng ý, chị nên tìm một luật sư để giúp chị thẩm tra lại bản hợp đồng sắp ký.

Brian hoàn toàn chẳng như Ernie.

- Phải 15/9 chị mới cần có mặt ở trường quay.

Như vậy Crystal có thể ở bên con trai suốt 8 và nửa đầu tháng 9. Chị gọi điện cảm ơn Louis. Anh giới thiệu luật sư của mình để ông ta theo dõi việc ký hợp đồng của chị.

Ngay buổi chiều hôm đó, Crystal để lại địa chỉ của mình tại văn phòng ông Brian rồi về ngay trại.

Khi ngồi trên xe buýt, Crystal còn thấy cảm động trước lòng tử tế của ông Brian. Đêm đó chị vui sướng ôm con vào lòng. Chị đã thành công! Nhưng thú vị nhất là được trở về sống bên con. Suốt sáu tuần tiếp theo sau đấy, Crystal vui đùa với con và tranh thủ từng giây sống bên Zeb.

Một tháng rưỡi sau Crystal lại rời trại đi Hollywood. Vai chị đóng không lớn, nhưng ông Brian cố gắng giúp chị đóng thật tốt. Ông nhận thấy, Crystal thực sự có tài. Ông mến tính trung thực, lòng hào hiệp, nhiệt tình và sự dũng cảm vượt khó của chị. Cộng vào đó Crystal có một sắc đẹp mê hồn.

Đóng xong phim, Brian đề nghị Crystal đóng tiếp phim khác. Vào dịp Lễ Giáng sinh, khi về thăm con, chị đã mua tặng mọi người những tặng phẩm rất đẹp.

Phim chị đóng rất đạt và các nhà phê bình không tiếc lời khen. Do đó, chị đã quên quá khứ buồn của mình. Chị được các trường quay quý trọng, lần này thì rất chính đáng. Crystal Wyatt là nữ diễn viên xuất sắc đóng những phim hay dưới sự chỉ đạo của một đạo diễn nổi tiếng ở Hollywood. Chị không hề thấy ai tỏ vẻ ty tiện, gây áp lực, không thấy ai có bất kỳ một vụ đe dọa, một tổ chức ám muội nào. Bóng ma Ernie đã hoàn toàn biến mất.

Một tối nọ, tại Washington, Spencer ngẫu nhiên đi một mình xem bộ phim thứ hai do Crystal đóng. Anh sửng sốt thấy Crystal quay trở lại đóng phim. Suốt bao tháng nay, anh đã không gọi điện và không hề biết rằng chị đã trở lại với điện ảnh. Anh ngồi sững sờ trước màn ảnh và thấy con tim nhói đau. Hôm sau, anh gọi điện tới trại chăn nuôi, nhưng chẳng thấy ai trả lời, còn số điện thoại ở Hollywood thì anh không biết. Vả lại nếu anh có gọi điện tới đấy cũng vô ích. Lần nói chuyện trước qua điện thoại, Crystal đã bóng gió nói rằng chị chẳng muốn anh gọi nữa. Do đó anh đã toàn tâm toàn trí dốc vào công việc. Bây giờ anh là trợ lý thứ nhất của viên thượng nghị sĩ và đã quyết định không ra ứng cử quốc hội.

Hồi ấy là vào năm 1959, Crystal đang đóng một bộ phim mới. Lúc này chị đã có nhà riêng và lần đầu tiên cảm thấy mình có một nghề vững chắc. Tất cả các phòng quay đều có lời mời chị, nhưng chị muốn được làm việc trực tiếp với Brian Ford.

Như vậy hơi bị hạn chế, nhưng chị rất thích chất lượng phim do ông sản xuất và học được rất nhiều ở ông. Thỉnh thoảng ông mời chị đi ăn tối và hai người quý nhau, nhưng Brian không bao giờ vượt qua tình bạn.

Một buổi tối, khi đang dùng bữa với Brian ở Chasen, ông mỉm cười hỏi Crystal.

- Crystal này, ở phương Bắc có điều gì cuốn chị mãnh liệt tới mức đến nỗi sau mỗi bộ phim chị lại về ngay đó.

Brian nghĩ rằng đó phải là một người đàn ông vì Crystal không lảng nhãng với một ai ở đây. Nhưng Crystal ngập ngừng trước khi đáp. Chị thấy có thể tin tưởng Brian nên đã thú thật với ông:

- Con trai và trại chăn nuôi của em. Cháu sống ở đấy với các bạn bè thân cũ của em.

Brian cau mày, chăm chăm nhìn Crystal rồi khẽ hỏi:

- Crystal chị chưa bao giờ lấy chồng cơ mà?

Crystal thú nhận đúng là như vậy.

- Chị đừng để lộ chuyện này với ai. Người ta mà biết, họ sẽ tức khắc tổng ngay chị ra khỏi Hollywood và chẳng bao giờ biết ai là người đầu tiên nổ súng bắn vào lưng mình.

- Em biết, - Crystal thở dài. – Chính vì vậy em phải để cháu sống ở trại.

Một kẻ giết người, chuyện đó còn có thể cho qua, nhưng một đứa con ngoài giá thú thì không thể chấp nhận.

- Cháu bao nhiêu tuổi?

Brian tò mò muốn biết đây là con ai. Có lẽ chính vì đứa con này mà Crystal đã giết Ernie... Ông chẳng bao giờ hỏi thẳng Crystal và cũng chẳng muốn biết, nhưng dấu sao ý nghĩ này thoáng nẩy trong đầu ông.

- Cháu hai tuổi rưỡi.

Ernie chết được ba năm rưỡi. Brian chỉ cần biết vậy.

- Như vậy cháu không phải là con Ernie.

- Đòi nào! – Crystal cười và thốt kêu. – Thà chết chứ đòi nào em chịu mang thai con gã.

Brian cũng mỉm cười.

- Thú thật là tôi cũng có cùng suy nghĩ với chị. Tôi rất lấy làm tiếc khi thấy chị thường đi với Ernie. Lẽ ra người ta đã giết gã từ lâu trước khi chị làm chuyện đó.

- Em không giết gã, - Crystal nhìn thẳng vào mắt Brian và bình tĩnh nói. – Nhưng bọn em đã cho rằng cách bào chữa duy nhất là tự vệ chính đáng. Không một nhân chứng nào thấy em rời khỏi ngôi nhà ở Malibu, cũng như quay về Beverly Hills. Còn cảnh sát thì một mực cứ khẳng khẳng rằng em có đầy đủ lý do hành động như vậy. Do đó buộc lòng bọn em phải sử dụng lối thoát duy nhất. Và thế là bọn em đã thắng. Em cho rằng bây giờ điều đó mới là đáng kể.

Mọi người vẫn tiếp tục nghĩ rằng chị là một kẻ sát nhân. Crystal khó chịu với ý nghĩ đó. Trước con mắt họ, chị là kẻ giết người. Chị ngạc nhiên không hiểu sao mình vẫn lại được làm việc. Chị mỉm cười, ngược mắt nhìn Brian vẻ đầy cảm phục và biết ơn.

- Cảm ơn anh đã tin em. Anh đã dạy em biết bao điều.

- Những chuyện như vậy thường đi đôi với nhau. – Brian nói và lại gắng hỏi về người đàn ông bí mật nọ. – Cha của cháu bé sống với chị ở trại chăn nuôi.

Chắc đây là lý do tại sao cứ sau mỗi đợt quay phim xong Crystal lại quay về trại. Không phải vì cháu bé mà cả bố cháu nữa.

Crystal trả lời Brian rằng bố cháu không sống ở trại. Bây giờ chị thanh thản với ý nghĩ này. Chị đã đúng khi để Spencer ra đi. Chị luôn vui mừng thấy anh khấm khá. Anh đã biến mất khỏi cuộc đời chị, nhưng những ngày còn lại, chị có Zebediah. Chị coi bé là ... Tặng Vật Trời ban.

- Bố cháu ra đi trước khi cháu chào đời. Anh ấy không biết là mình có con trai.

Brian nhìn kỹ Crystal hồi lâu, lòng thực sự kính trọng người phụ nữ này.

- Chị hẳn đã trải qua những lúc cực kỳ khó khăn.

Crystal mỉm cười. Đôi lúc chị thấy tiếc thương cuộc đời mình, nhưng chẳng bao giờ thấy nuối tiếc vì đã có đứa con.

Sau đó hai người trao đổi về cuốn phim sắp quay và lúc thanh toán tiền bữa ăn, Brian bảo rằng mình đã có những dự kiến mới cho Crystal.

- Rồi đây tôi sẽ giúp chị giết giải Oscar.

Cái đó chẳng quan trọng mấy đối với chị. Bây giờ chị lại là ngôi sao điện ảnh, một ngôi sao lớn. Đi tới đâu mọi người cũng đều nhận ra và liên tục xin chữ ký. Chị có những người hâm mộ ở ngay cả tại thung lũng, nhưng chị phải giữ kín chuyện nhà. Chị không muốn người ta phát hiện thấy con trai mình và báo chí tung tin này.

Sau lần trao đổi đó, Brian đã nhiều lần mời Crystal đi ăn tối và khi quay xong phim, ông tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi rất lớn. Tiệc tan, ông mời một số bạn bè, trong số này có Crystal ở lại. Bữa điểm tâm theo kiểu Mêhicô được bày ở ngoài hàng hiên khi mấy người ngồi ngắm mặt trời mọc trên biển và nghe nhà sản xuất phim kể chuyện về các con trai ông.

Cả hai con trai ông đã chết ngoài mặt trận, ông quá buồn chẳng còn thiết gì nữa. Cuối cùng vợ ông cũng bỏ ông và quay về New York. Ông kể với Crystal việc ra đi của vợ đã làm thay đổi cuộc đời ông một cách vô phương cứu chữa. Ông chẳng còn muốn lấy vợ nữa.

Bây giờ Crystal mới hiểu rõ tại sao khi chị mời Brian về thăm trại thì ông lại lịch sự từ chối. Brian đã biết về Zebediah, nên ông sẽ đau lòng khi thấy bé vì chạnh lòng nhớ tới các con trai ông. Nhà sản xuất phim và cô diễn viên điện ảnh đã phải trả giá quá đắt cho cuộc sống hôm nay của họ, nhưng cũng nhờ vậy thẩm giá tâm hồn họ thật đáng quý biết bao. Điều đó được thể hiện rõ nét trên các thước phim Brian xây dựng và Crystal thủ vai.

Hai người ngồi trò chuyện với nhau thêm vài tiếng nữa, sau đó Brian lái xe đưa chị về. Vài ngày nữa Crystal sẽ quay về trại và ở lại qua mùa hè. Khi quay về Hollywood vào mùa thu, Crystal sẽ làm việc với đạo diễn khác. Đây là lần đầu tiên từ khi trở lại Hollywood chị mới thay đạo diễn. Brian động viên chị và nhấn mạnh rằng như vậy sẽ tốt hơn cho chị. Ông còn dự kiến khác dành cho Crystal. Hai người hình như có ý định làm việc bên nhau trong nhiều năm.

Lúc xe về đến nhà Crystal, chị mời Brian vào chơi nhưng ông từ chối với lý do bị mệt vì tối qua không ngủ.

Hai người chia tay nhau và đầu buổi chiều Brian gọi điện cho Crystal. Ông mời Crystal cùng ăn tối trước khi chị lên đường về trại chăn nuôi, Crystal rất cảm động.

Hai người đến ăn tối tại một quán ở Glendale. Lúc đã ngồi yên chỗ, Crystal thấy ánh mắt Brian nhìn mình với vẻ buồn bã. Chị tự hỏi không biết ông đang có chuyện gì bồn chồn lo lắng và chị ngạc nhiên khi Brian cầm tay chị.

- Tôi không biết nói sao với chị chuyện này. Đã từ lâu tôi định nói với chị, nhưng bây giờ thấy nó kỳ cục thế nào ấy.

Brian cầm tay Crystal, chị không biết ông đang gặp chuyện gì nên mỉm cười với ông, vẻ mặt nũng nịu. Chị rất quý ông. Ông 57 tuổi, còn mùa hè này chị 28 tuổi. Crystal cảm động sâu sắc trước tình cảm bạn bè ông đối với chị và chấp nhận tình bạn với ông.

- Tôi muốn được ở bên chị chốc lát, trước khi chị về trại chăn nuôi. Tôi thấy thiếu vắng chị.

Crystal nhẹ nhàng mỉm cười.

- Em không đi lâu, rồi khi quay về vẫn cùng anh làm việc và gặp lại nhau cơ mà.

Brian nhận thấy rằng Crystal chưa hiểu rõ ý mình.

- Ý tôi muốn nói là được cùng đi với chị, vài ngày thôi.

Crystal ngạc nhiên nhìn Brian. Trước đây chị chưa bao giờ nghe ông nói với mình điều đó.

- Chị là người phụ nữ đầu tiên mà từ lâu tôi có thể thực sự cởi mở trò chuyện.

Quả đúng như vậy, ông đã tâm sự với chị về các con trai ông. Đã từ lâu ông không hề trò chuyện tâm sự với ai. Ông dành những lúc rảnh rỗi để chăm sóc vườn, đọc sách, cuốn bộ đạo chơi, suy nghĩ những ý mới hoặc đọc kịch bản phim sắp sản xuất. Sống giữa cảnh nhộn nhạo ở Hollywood, ông vẫn giữ phong độ một người đàn ông vững vàng, hiền hậu, cô đơn, nhưng thông minh, có phẩm cách và tao nhã.

- Anh có thích tới trại chăn nuôi không? – Crystal lại đề nghị Brian như có lần trước đây khá lâu chị đã mời ông.

Brian mỉm cười và đáp:

- Tôi không dám quấy rầy những giây phút ấm cúng của chị. Khi chị quay lại đây, ta sẽ đi một nơi nào đấy.

Sau đó tình cảm của hai người sẽ còn là tình bạn nữa không? Crystal thấy hơi khó xử, nhưng lúc trên đường về nhà Crystal, Brian đã xua tan nỗi nghi ngại của chị.

- Tôi chẳng có ý định đem lòng yêu chị, - Brian giải thích khi ông lái xe trong đêm. - Không đâu, Crystal. Tôi không thể một ngày nào đấy lại say mê yêu một ai. Tôi chán ngấy tất cả những chuyện đó. Bây giờ tôi thanh thản. Tôi chẳng muốn có con, chẳng muốn chuyện cưới xin, gò bó bắt buộc cũng như dối trá. Tôi chỉ muốn có một người bạn để vui thú trò chuyện, một người đôi lúc có mặt bên mình, đôi lúc thôi. Tôi chẳng muốn hơn thế và thỉnh thoảng, tôi nhận thấy, tuy chị còn trẻ, nhưng chị chỉ ao ước có vậy. Chị muốn làm việc, làm tốt công việc, rồi sau đó thanh thản quay về trại chăn nuôi. Không biết tôi nói vậy có đúng không?

Brian đã đọc rõ tâm can chị.

- Đúng, anh nói đúng. Em đã có tất cả những gì mình mong muốn ở trên đời. Một người đàn ông em hết lòng yêu thương, sự thành đạt...còn bây giờ là con trai em. Với em, thế là đủ rồi.

Bao vết thương hằn sâu con tim Crystal là cái giá trị phải trả cho tất cả những điều đó.

- Không, chưa đủ đâu. Một ngày nào đấy, tôi ao ước muốn sao được thấy chị sống với người chị yêu thương. Nhưng bây giờ tôi, kể ra cũng ích kỷ... tôi rất vui nếu chị nhận lời chia sẻ chút thời gian của chị với con người già nua này.

Crystal bật cười. Trông Brian trẻ hơn tuổi, không dám nói hai mươi, chứ ít ra là mười tuổi. Ông rất chú ý chăm lo cho sức khỏe của mình. Ông chơi quần vợt, bơi nhiều, ít khi ngủ muộn và không chơi bài phóng túng. Chưa bao giờ Crystal nghe người ta bàn tán chuyện Brian dạn dít với cô đào mới vào nghề hoặc những ngôi sao điện ảnh thực thụ. Ông là người thành đạt, làm việc cật lực và rất tế nhị.

- Khi nào chị quay trở về Hollywood?

- Ngay sau Lễ Lao động, đầu tháng Chín.

Crystal bắt đầu đóng bộ phim mới vào thời điểm ấy. Brian tỏ vẻ hân hoan hài lòng. Ông sẵn sàng đợi chị và không muốn đến thăm trại chăn nuôi.

Trong mùa hè, Brian đã gọi điện mấy lần cho Crystal, gửi cho chị mấy cuốn sách theo đúng sở thích của Crystal và vào dịp sinh nhật chị, ông gửi tặng chị một chiếc mũ cao bồi đẹp tuyệt vời. Crystal tổ chức sinh nhật lần thứ 28 của mình tại trại chăn nuôi với Boyd và Hiroko. Thỉnh thoảng chị nghĩ tới Brian, một người rất khác với những người đàn ông chị quen biết. Ông không có niềm đam mê say ấy, những ngọn lửa lòng, tình yêu ngẫu nhiên ấy như chị từng chia sẻ với Spencer, cũng như không điều xấu xa như Ernie đã reo rắc vào đời chị, không vòng đeo tay nạm kim cương, không đồ trang sức bằng lông thú. Ông chỉ có một chiếc mũ cao bồi, vài cuốn sách hay và những bức thư làm chị bật cười viết về những cảnh muộn thuở ở Hollywood chẳng bao giờ đổi thay. Thế mà ông lại khẳng định chúng đang chuyển động từng giờ, từng ngày.

Lúc Crystal quay lại Los Angeles. Brian đợi chị, đúng như ông đã hứa trước mùa hè. Hai người

cùng đến Puerto Vallarta vài ngày và Crystal chẳng bao giờ thấy ông bỏ đi vì những cuộc hẹn hò bí mật, như Ernie đã xử sự, để trao đổi công việc với “bè bạn”. Chắc những bạn này đã giết gã rồi trút tội lỗi chị phải gánh và suýt phải mục xương trong tù.

Mối quan hệ giữa Crystal và Brian thanh thản như bản thân ông. Chị phát hiện thấy ông rất có cảm tình với các nhà dân chủ và đóng góp cho họ những khoản tiền lớn. Ông đặc biệt yêu quý John Kennedy, năm ấy đang trở tài chạy đua trong cuộc vận động bầu cử tổng thống.

Cuối cùng nhiều người bắt đầu để ý đến mối quan hệ của chị với Brian, họ chưa bao giờ thấy chị với ai. Nhưng Brian là thiên liêng ở Hollywood, không ai bàn tán một lời nào về ông và chẳng ai dò la bất cứ việc làm và động tác nào của ông. Do nấp dưới bóng ông, Crystal cảm thấy ánh đèn sân khấu rơi vào mình không gay gắt. Bây giờ mọi người kính trọng chị. Vào tháng 4, ước mong của Brian trở thành hiện thực. Crystal sững sờ thấy mình được nêu tên. Buổi tối hôm trao giải Oscar, phòng trao giải chật ních những người làm công tác điện ảnh, Crystal thấy người ta mở phong bì ra và nêu tên chính mình qua các loa phóng thanh. Chị không tin vào đôi tai mình. Chị được giải Oscar trao cho Nữ diễn viên xuất sắc nhất. Và điều đó còn có ý nghĩa là chị được giải khi đóng phim của chính Brian Ford. Ông nồng nhiệt bắt tay chị, nhưng chị vẫn ngồi im tại chỗ, không dám cử động, sợ mình nghe nhầm. Sau đó, Crystal đứng dậy, ống kính máy quay phim vô tuyến và những tràng vỗ tay của mọi người đưa bước chân chị đến lối đi dẫn lên sân khấu. Crystal không dám tin rằng phần thưởng cao quý đó lại dành cho mình. Chị gần như bối rối trước khi bước lên các bậc sân khấu trải thảm đỏ và hai tay run run nhận giải. Sau đó chị đưa mắt lướt nhìn mọi người và dừng lại chỗ Brian ngồi.

- Tôi không biết nói gì... - Crystal lên tiếng, giọng ấm và du dương. – Tôi chẳng bao giờ tin rằng một ngày nào đó tôi được đứng tại nơi đây, trước chiếc micrô này... Tôi biết mở đầu thế nào đây? Tôi biết nói gì đây? Tôi xin chân thành cảm ơn bao người đã tin tưởng tôi. Quan trọng nhất, tất nhiên là Brian Ford, không có anh thì hiện nay tôi đang hái nho và bẻ ngô tại một thung lũng ở cách xa nơi đây. Nhưng cả những người khác nữa... những người đã tin tưởng vào tôi từ lâu... một người tên là Harry, bác đã cho phép tôi được ca hát từ năm tôi 17 tuổi.

Lúc Crystal phát biểu những lời vừa rồi, trong một quán ở San Francisco nơi nhiều người đang theo dõi chương trình truyền hình, bác Harry thút thít khóc như một cậu bé.

- ... và một chị tên là Pearl, tôi ghi sâu tên chị trong con tim tôi. Chị đã dạy tôi nhảy múa, đưa tôi đến Hollywood. Và bố tôi, ông đã động viên tôi ra đi để theo đuổi giấc mơ... Cả những đạo diễn cùng làm việc với tôi và chỉ bảo uốn nắn cho tôi có được những hiểu biết như hiện nay... các bạn cùng đóng phim này... và Louis Brown, người đã giới thiệu tôi với Brian Ford... Tôi chân thành cảm ơn tất cả các bạn!

Nước mắt lưng tròng, Crystal giọng cao bức tượng nhỏ về phía mọi người.

- Tôi cảm ơn tất cả mọi người đã dành cho tôi phần thưởng này. Cả các bạn Boyd và Hiroko đang chăm sóc người tôi yêu thương nhất trên đời này... Và một lần nữa, tôi đặc biệt cảm ơn

người luôn động viên tôi và là tất cả đối với tôi... Zebediah mà tôi yêu thương biết bao.

Crystal đứng trước ống kính, mỉm một nụ cười đặc biệt dành riêng cho bé, biết rằng bé thế nào cũng đang nhìn mẹ trên vô tuyến.

- Tôi cảm ơn tất cả mọi người, - chị nói tiếp và cúi chào.

Sau đó, tay cầm giải Oscar, Crystal quay về chỗ giữa các tràng vỗ tay của công chúng. Họ đã biết chị từ đâu tới và hầu như toàn bộ những chuyện đã xảy ra với chị. Họ đều biết rõ vụ án và đã lượng thứ cho chị. Họ đã chấp nhận và trao cho chị phần thưởng cao quý. Brian quàng tay ôm cổ Crystal. Ông nồng nhiệt ôm chị, nước mắt vẫn chảy dài trên má Crystal khi chị hân hoan mỉm cười với ông.

Ống kính các máy quay phim vẫn tiếp tục trở vào hai người trước khi lia toàn bộ căn phòng đang rộn tiếng vỗ tay.

Những người hâm mộ Crystal rất vui sướng, những người được chị nhắc tên qua micro đã ăn mừng tại nhà họ. Louis Brown cùng bạn bè dự buổi lễ, anh rất vui, trong khi ấy, Boyd và Hiroko xúc động uống rượu chúc mừng sức khoẻ của Crystal. Pearl cứ thút thít khóc, còn bác Harry chiêu đãi mọi người rượu sâm banh Napa Valley.

Ở Washingotn, Spencer bị cảm nên đã từ chối một cuộc chiêu đãi để được nghỉ ở nhà. Thấy Crystal trên vô tuyến, anh nghĩ muốn có mặt trong buổi lễ để cùng chị chia vui. Anh đúng là điên mới bỏ Crystal để một mình quay về đây và đôi lúc anh tự hỏi không biết có phải chị thực sự muốn vậy, thực sự muốn anh về Washington sống bên Elizabeth để rộng rãi tiến trên con đường sự nghiệp. Đúng là Crystal đã muốn vậy, nhưng bây giờ hiểu ra vấn đề đã muộn. Spencer đã tiến rất xa trên các bậc thang công danh, bây giờ đã có người khác lên vào cuộc đời Crystal. Anh thấy Crystal ôm người đàn ông ngồi bên cạnh chị, anh đoán chắc đó là Zebediah yêu quý mà Crystal đã đề cập. Anh ta thật may mắn, cái anh chàng Zebediah ấy. Spencer nghĩ và chỉ mong sao anh ta đối xử tử tế với chị.

Spencer nhận thấy trên màn ảnh, trông Crystal rất xinh đẹp. Nhưng anh biết rõ mặt khác của chị, nhờ đó chị đã thực hiện được giấc mơ của chị ở Hollywood, qua nó hai người đã cùng chia sẻ điều bí mật với nhau... Cô gái anh gặp lúc cô còn bé... Người đàn bà đã cùng anh quay về thung lũng. Người đàn bà anh yêu quý hơn chính bản thân mình và anh vẫn yêu thương cho tới tận ngày nay.

Spencer định gửi điện chúc mừng Crystal, nhưng anh không biết gửi về đâu nên càng buồn thêm. Anh đã để mất Crystal, chị đã ra đi và chị là cao đẹp nhất đối với anh. Spencer tắt đài, ngồi thức suốt đêm nghĩ tới Crystal.

Bé Zebediah cũng nghĩ tới mẹ lúc đi ngủ. Bé đã bốn tuổi rưỡi và thốt kêu lên vui sướng khi thấy mẹ bé trên màn hình vô tuyến.

- Mẹ bé kìa! – Bé mừng rỡ gọi to và đưa hộp côca côla cho chị Jane cầm hộ để nhìn mẹ rõ hơn.

Bé ứ hiểu tại sao mẹ bé lại ở đây làm gì mà chẳng về với bé. Bác Hiroko dỗ bé là mẹ sắp về rồi.

Mọi người đều tự hào về Crystal, đặc biệt là ông Brian Ford, nếu ông trẻ hơn, nếu cuộc đời ông không ngang trái lúc hai người gặp nhau, thì hẳn ông đã để tình bạn của họ phát triển sâu nặng hơn. Hai người đều giản dị, trung thực và minh bạch. Họ không phản trắc, dối trá, không cam kết, cũng như chẳng hứa hẹn gì với nhau. Giữa họ chỉ là tình bạn và Brian đã coi trọng người bạn gái của mình.

Tối đó, Crystal mời Brian dùng bữa tối, sau đó ông mời chị khiêu vũ. Chị nói rằng mình rất xúc động. Brian đáp lại là ông thực sự chẳng ngạc nhiên trước thành công của chị. Chị cũng rất xứng đáng với phần thưởng này và ông sung sướng thấy phim của mình cũng đoạt giải Oscar. Đây là một buổi tối đáng ghi nhớ của cả hai người.

Cuối cùng Brian đưa Crystal về nhà, chị ngồi thanh thản trong phòng khách ngắm nhìn bức tượng nhỏ chị vừa bày trên bàn. Chị vừa nhận được một bằng chứng tỏ rõ lòng kính trọng cao đẹp biết bao. Sau đó chị nhớ tới bố mình... và tới Spencer... tới Zebediah, những con người thân thương nhất trong đời, bây giờ hai người đã ra đi.

Nhưng chị còn con trai, và một ngày nào đó, chị sẽ dạy cho con rõ những gì chị đã học hỏi được ở mấy con người này. Chị sẽ dạy con phải trịnh trọng, thẳng thắn, lao động miệt mài, dù có phải trả bất kỳ giá nào, và không bao giờ sợ theo đuổi giấc mơ của mình, dù có phải đi tới cùng trời cuối đất.

Năm nay, các cuộc vận động bầu cử rất sôi nổi. Ở bên Brian, Crystal bị cuốn vào bầu không khí rất sôi động trong những ngày sắp tới ngày bầu cử. Brian rất có thiện cảm với John Kennedy, vị tổng thống trẻ mới trúng cử, chồng một phụ nữ trẻ và xinh đẹp, bố một cô bé đáng yêu và một bé trai còn rất nhỏ tuổi.

Crystal về trại chăn nuôi tổ chức lễ sinh nhật bé Zebediah, lúc quay về Hollywood, chị ngạc nhiên thấy có giấy mời chị tới dự buổi lễ dạ hội lớn chào mừng tổng thống mới được bầu. Chị đã quay xong bộ phim, tuy vậy chị ngập ngừng không muốn tới dự. Ở Washington còn lớn vồn những bóng ma cũ chị muốn tránh và lo sợ sẽ phải giáp mặt với Spencer.

- Chị nên đi, - Brian nài. - Đây là một vinh dự chị chẳng thể khước từ. Hơn nữa đây là một sự kiện lớn!

Brian biết rằng chuyện này chẳng bao giờ lặp lại. Mặt khác, ông rất quý vị thượng nghị sĩ trẻ đó và muốn Crystal làm quen với vợ chồng tổng thống. Để Brian nài nỉ nhiều không tiện nên

Crystal đành nhận lời. Nhưng chị nghĩ mình phải trả giá ghê ghớm cho quyết định này. Chị đọc báo được biết Spencer là một trợ lý của Kennedy và thế nào anh cũng có mặt trong buổi đó.

Crystal cầu trời ước mong sao người tới dự rất đông để khỏi phải giáp mặt với Spencer. Chị không muốn gặp lại anh. Đã sáu năm trôi qua, kể cũng qua lâu rồi. Chị chẳng muốn sống lại những nỗi tiếc và nỗi đau đã từng trải qua. Chị thoả mãn với những gì mình hiện có, những kỷ niệm bên Spencer và đứa con trai mong đợi mẹ về mỗi khi chị có điều kiện dứt khỏi công việc trở về trại sống với bé.

Crystal sắm trang phục tại Giorgio: một chiếc áo dài bó sát người bằng vải dệt ngân tuyến làm Brian phải huýt sáo khâm phục khi chị bước ngang qua trước mặt ông.

- Chà, tuyệt vời, cô nàng yêu quý của anh! – Brian mỉm cười thốt lời khen ngợi. – Trông em đúng là một ngôi sao điện ảnh.

Chiếc áo bó sát người tạo nên mối tương phản gây ấn tượng mạnh với chiếc áo tề nhị và thanh tao do đệ nhất phu nhân mới của Mỹ mặc. Ngân tuyến lấp lánh trước ánh mắt hài lòng của Brian, ông bước tới hôn tay Crystal. Ông biết rằng những bước đi của chị trong buổi lễ sẽ tuyệt vời. Quả đúng như vậy!

Buổi lễ còn tuyệt hơn cả mơ ước của Crystal. Chị trở thành người phụ nữ tao nhã nhất trong chiếc áo dài do Oleg Cassimi tạo dáng. Ai cũng trầm trồ ngắm chị, nhiều người nhận ra chị và chị phải ký hàng trăm chữ ký tặng những người hâm mộ mình. Brian rất tự hào về chị. Năm nay ông năm mươi chín tuổi, nhưng trông còn rất bánh bao và tao nhã.

Hai người vẫn giữ được quan hệ như thuở đầu, một tình bạn bền chắc đã thêm một cuộc tình đan díu kín đáo thậm chí nhiều người chẳng hề có chút nghi ngờ. Và nếu ai có đoán ra cũng chẳng làm rùm beng. Crystal yêu con người này với một tình cảm sâu nặng. Giữa cái thành phố Hollywood giả tạo, ông một con người tốt thực sự. Crystal thường hỏi ý kiến Brian về trại chăn nuôi. Ông hoàn toàn thoả mãn Crystal về thực lực, nhưng hai người không hừng hực thêm khát, không day dứt, không cuồng say hoặc buồn đau. Crystal chỉ có cảm giác thoả mãn được sống bên một người đàn ông mà chị kính trọng và khâm phục.

Tối hôm đó, Brian dẫn Crystal tới giới thiệu với vị tổng thống mới. Crystal sững người trước vẻ đẹp của người đàn ông đó đang đứng cạnh người vợ thanh cao và xinh đẹp. Bên ông, bà xem ra rất e lệ. Crystal thấy ông tổng thống mới đang trò chuyện bằng tiếng Pháp với một người và khi Brian giới thiệu chị, tổng thống nói rằng mình rất thích những phim chị đóng.

Hai người khiêu vũ tới khuya và lúc Brian đi lấy áo khoác cho Crystal để ra về chị mới nhìn thấy Spencer. Anh đứng cạnh cửa ra vào với mấy nhân vật trong văn phòng tổng thống và đang sôi nổi trò chuyện với người bên An ninh. Tuy lòng tràn ngập tình cảm âu yếm yêu thương, Crystal vội quay ngoắt trở vào. Chị những mong Brian lấy áo gửi nhanh nhanh để ra về ngay, nhưng chẳng hiểu sao ông lâu quay ra vậy. Khi Crystal xoay người, chiếc áo dài của chị lấp lánh

nên đã thu hút sự chú ý của Spencer. Anh vội xin lỗi người đang trò chuyện với mình, rồi bước ngay tới sau lưng Crystal, nhìn ngắm chị. Anh sững sờ nhận thấy chị vẫn xinh đẹp như xưa. anh nhẹ nhàng đặt vào tay chị tựa hồ như muốn kiểm tra xem đây có đúng thực sự là Crystal bằng xương bằng thịt không. Có lẽ, quả đúng...

- Crystal.

Chương Cuối

Đã sáu năm trôi qua. Sáu năm dài đằng đẵng, nặng trĩu u buồn hoặc tràn ngập những giây phút diệu huyền như trại chăn nuôi, các bộ phim, con trai của anh.

- Chào anh Spencer. Em biết thế nào cũng gặp anh ở đây. Chúc mừng anh!

Crystal nói, giọng bình tĩnh giữa bao tiếng ồn ào nổi lên trong căn phòng. Spencer thấy chưa lúc nào Crystal xinh đẹp như tối nay, mình mặc chiếc áo dài bó trông tựa tấm van phủ trên thân hình tuyệt mỹ anh chẳng giây phút nào quên.

- Cảm ơn em. Em cũng tiến khá xa.

Spencer mỉm cười và suy nghĩ về những lời anh vừa nói. Năm tháng đã góp công vun đắp chị trở thành một ngôi sao lớn mà chị hằng mơ ước, bây giờ, chị sung sướng đã đạt được giấc mơ của mình, nhưng tâm trạng Crystal lại khác. Thấy Spencer, trong lòng chị lại trỗi dậy biết bao kỷ niệm, bao niềm vui, nỗi buồn, quãng đời đã qua khắc khoải trong sự chờ mong người đàn ông chị vẫn yêu.

- Em ở lại Washington lâu không? – Spencer hỏi để gỡ thế bối rối.

- Vài ngày thôi, - Crystal đáp vẻ lơ đãng, thực ra chị cầu trời Spencer không nghe rõ tiếng con tim chị đang đập rộn. – Em phải quay về California.

Crystal tự hỏi không biết vợ chồng Spencer còn sống với nhau nữa không. Còn ở đầu phòng đằng kia, Elizabeth vênh vang trước niềm quang vinh của mình. Chồng chị là một trợ lý của tổng thống Kennedy. Mới 31 tuổi, Elizabeth đã thành đạt như vậy. Người phụ nữ duy nhất mà chị thấy khát khao là phu nhân tổng thống, nhưng có trời biết được một ngày nào đó chị sẽ đường đường là phu nhân một vị tổng thống. Không gì Elizabeth chẳng làm được. Spencer là một nhân vật quan trọng, ngay cả trước con mắt của gia đình nhà Barclay.

- Em nghỉ ở đâu?

Crystal ngập ngừng, nhưng dấu sao điều này chẳng quan trọng lắm. Chị đã có cuộc đời chị. Chị có Brian

- Ở Statler.

Đúng lúc đó, Brian quay lại, tay ôm chiếc áo khoác bằng lông cáo bạch của Crystal. Nhà sản xuất phim biết tên tuổi của Spencer, nhưng họ chưa lần nào gặp nhau. Ông tự hỏi do đâu anh lại quen biết Crystal và ông đã nhận rõ ánh mắt anh đang nhìn Crystal. Sau đó chị chào Spencer rồi họ rời khỏi phòng. Trên chiếc xe limousine, Brian nhận thấy Crystal trầm lặng một cách kỳ lạ, chị đưa mắt ngó ra ngoài xe nhìn tuyết rơi trên đường phố. Hai người im lặng suốt đường về. Lúc đã ở trong phòng họ, Brian không ghìm được liền cất tiếng hỏi:

- Do đâu em đã quen biết Spencer Hill?

Theo ông, Crystal chưa bao giờ đặt chân tới Washington. Năm ngoái, vừa thấy Spencer với Kennedy, ông đã đánh giá cao anh ngay lập tức. Theo ông rồi đây Spencer rất có triển vọng. Đúng như ông đã nghĩ, nhà sản xuất phim biết rằng Spencer hữu ích biết bao đối với vị tổng thống trẻ. Crystal cởi áo dài và mỉm cười với Brian vẻ dửng dưng, nhưng ánh mắt chị sầm tối. Brian nhận thấy trong ánh mắt Crystal để lộ một điều mà từ trước tới nay ông chưa từng thấy, trông thật buồn bã ngoài sức chịu đựng.

- Em gặp anh ấy từ lâu lắm rồi, hôm cưới chị em. Anh ấy đã phục vụ ở Thái Bình Dương cùng anh rể em.

Sau đó, Crystal quay lưng lại:

- Chính anh ấy đã bảo vệ em trong vụ án.

Thế là Brian đã vỡ lẽ. Ông chưa bao giờ nghĩ tới điều này. Ông từ từ tiến đến bên Crystal, đưa cặp mắt mất hết mọi vẻ vui tươi nhìn chị.

- Đây là bố cháu bé đúng không?

Crystal im lặng không đáp một lúc, rồi chậm rãi gạt đầu trước khi xoay người lại.

- Anh ấy có biết điều đó không?

- Không. Và chẳng bao giờ anh ấy được biết điều đó. Đây là một câu chuyện dài, nhưng bây giờ anh ấy có cuộc sống của mình và một tương lai rực rỡ. Sống với em, anh ấy vĩnh viễn tự huỷ hoại đời mình.

Crystal đã trao tặng tự do của anh và chị yên tâm công nhận thấy Spencer đã không uổng phí nó. Ngược lại anh đã có ý thức sử dụng nó.

- Anh ấy vẫn yêu em.

Brian nặng nề buông mình xuống chiếc ghế bành. Ông biết rõ trước sau rồi chuyện này cũng sẽ

đến, nhưng ông không thể không nuối tiếc. Ông đã nhìn rõ ánh mắt của Crystal và của Spencer.

- Đừng nói dóc dẫn thế. Đã sáu năm nay anh ấy và em chưa hề gặp nhau.

Sáng hôm sau lúc Brian ra ngoài ăn sáng với mấy người bạn quen cũ. Spencer gọi điện cho Crystal. Tim chị đập rộn khi nghe anh xưng tên và chị đã tự rửa mình là một mù ngốc. Spencer muốn được gặp Crystal trước khi chị ra về, nhưng chị khẳng định rằng mình không thể gặp anh.

- Crystal, anh van em... em nên nghĩ tới những lúc chúng ta bên nhau.

Những lúc hai người bên nhau và do đó có một đứa con...

- Theo em ta chẳng nên gặp nhau làm gì. Mấy ông nhà báo bắt gặp thì sao? Vô ích thôi, anh Spencer.

- Để anh lo thu xếp chuyện này. Anh van em...

Spencer van nài chị, còn chị cũng như anh rất tha thiết được gặp anh. Nhưng để làm gì? Và dù cho có đúng như Brian nói, anh vẫn còn yêu chị, thì gặp lại nhau chỉ gây thêm chuyện phiền lụy đến Spencer. Chị định từ chối nữa, nhưng chị đã cưỡng lại được.

- Thôi được rồi, - cuối cùng Crystal đáp. - Ở đâu?

Crystal lo lắng, chị vừa sợ báo chí đồng thời sợ thay cả Spencer lẫn Brian. Chưa bao giờ Brian tỏ ra quyền thế với chị, nhưng chị không muốn làm ông bị đau. Nhất là lúc này, một khi ông đã biết rõ chuyện. Chị đã nhận rõ ánh mắt u buồn của ông vào đêm qua và chị muốn thuyết phục ông rằng chẳng đáng để ông bận tâm. Spencer Hill đã không can dự gì vào cuộc đời chị. Và sẽ chẳng bao giờ nữa.

Spencer cho Crystal địa chỉ của một quán nhỏ anh quen biết, chị hẹn tới đây lúc bốn giờ chiều. Brian vẫn chưa về. Crystal định bụng dùng xe tắc xi chứ không đi chiếc limousine do Brian đã để chị toàn quyền sử dụng.

Crystal đội một chiếc mũ không vành và khoác măng tô bằng lông thú, mắt đeo kính đen. Vừa bước vào quán chị đã thấy Spencer ngồi đợi mình. Mái tóc anh bạc trắng nhiều. Lần cuối cùng hai người gặp nhau ở trại chăn nuôi, Crystal thấy tóc Spencer đã chớm bạc. Nhìn anh lòng chị không thể không bồi hồi nhớ lại buổi gặp thuở ban đầu. Dạo đó anh mặc quần trắng, áo vét màu xanh nước biển, cravat đỏ, mái tóc đen nhánh dưới ánh nắng. Ngoài ra, ngược hẳn với Crystal, anh chẳng thay đổi mấy. Cô bé mười bốn tuổi ở chị hồi đó bây giờ hoàn toàn biến mất hút.

- Cảm ơn em đã tới, - Spencer nói lúc cầm tay Crystal đỡ chị ngồi xuống ghế. - Anh nhất thiết

phải gặp lại em, Crystal.

Crystal mỉm cười khi nhận thấy con trai Spencer giống anh như đúc, đứa con trai anh chưa từng hay biết và sẽ chẳng bao giờ biết, đứa con trai đã đem lại mọi ý nghĩa cho cuộc đời Crystal, vun đắp cho cuộc đời chị đầy ắp niềm hạnh phúc.

- Em thành đạt ghê gớm. – Spencer mỉm cười. – Anh đã xem các phim em đóng.

Crystal cười, cảm thấy con tim mình trẻ lại bên Spencer.

- Thật đúng là không ai học chữ ngờ, đạo ấy đã lâu lắm rồi, khi...

- Anh hãy còn nhớ lúc lần đầu tiên em nói với anh rằng em muốn trở thành ngôi sao màn bạc... Em vẫn giữ trại chăn nuôi à?

- Vâng. Anh Boyd và chị Hiroko sống ở đây với em. Mỗi khi có điều kiện em đều quay về trại.

“... để thăm con trai anh... con của chúng mình...”

- Anh cũng muốn một ngày nào đó có dịp tới thăm trại chăn nuôi.

Ý nghĩ đó làm Crystal run lấy bầy. Nhưng chị nhận thấy rằng bốn năm sắp tới anh sẽ bận bù đầu chẳng còn lúc nào nghĩ tới chuyện này. Sau đó, chị mạnh dạn hỏi anh một câu mà chị đã suy nghĩ từ tối qua.

- Anh vẫn sống với vợ à?

Crystal đọc báo không hề thấy đăng tin Spencer ly dị vợ, còn Kenndy là người theo đạo Thiên Chúa, nên anh chẳng thể để chuyện đó xảy ra, nếu không anh ta đã chẳng lựa chọn anh giữ cương vị như hiện nay. Spencer dăm chiêu đáp:

- Thì cứ cho là vậy. Giữa anh và cô ấy chẳng bao giờ có chuyện vợ chồng và sau ngày anh về... cô ấy đã biết mọi chuyện giữa hai chúng mình. Điều khôi hài nhất là cô ấy bắt cần. Cô ấy có những lý do riêng để không ly dị, còn đây chắc chắn không phải là những lý do của anh. Bây giờ, cô ấy đã đạt được điều mình mong ước.

Spencer mỉm cười với Crystal, vẻ tỉnh ngộ.

- Hoặc ít ra thì đây cũng là do Elizabeth đã tưởng vậy. Như em muốn trở thành ngôi sao điện ảnh, ước mơ hồi thơ ấu của cô ấy là lấy một ông chồng có địa vị quan trọng. Mỗi người trong hai chúng anh theo đuổi con đường riêng của mình.

Spencer tỏ vẻ vô cùng thất vọng. Anh đã từ bỏ một người đàn bà mình yêu quý và suốt mười

năm qua đã chung sống với một người xa lạ.

- Anh cho rằng mỗi người chúng ta đều đã toại nguyện, đúng không em?

Một ngôi sao điện ảnh, một người của tổng thống và một bà vợ của một nhân vật quan trọng... Điều trống thiếu duy nhất và lại là điều đáng kể nhất: có được người đàn bà anh yêu quý suốt gần mười lăm năm qua.

- Khi nào em quay về?

- Ngày mai.

- Với Brian Ford?

- Vâng. – Crystal công nhận, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Spencer.

Crystal biết ý Spencer muốn hỏi gì, nhưng không trả lời thẳng, còn Spencer lại chẳng dám hỏi thẳng. Sự thật quá đau lòng.

- Em đã đóng những phim rất tuyệt vời.

- Cảm ơn anh. – Crystal dịu dàng đáp.

Có biết bao điều chị muốn nói với anh nhưng chẳng thể thổ lộ được.

- Anh đã xem vô tuyến lúc em được trao giải Oscar. Anh suýt bật khóc. Trông em xinh đẹp mê hồn. Crystal... bao giờ em cũng vậy. Chẳng bao giờ em thay đổi... càng ngày em càng xinh đẹp...

- Và càng già đi. – Crystal mỉm cười nói tiếp lời. – Em đã trên ba mươi tuổi rồi còn gì nữa, anh.

Spencer cũng cười. Crystal còn rất trẻ và xinh đẹp tuyệt trần. Bên cạnh chị, anh có cảm tưởng mình là một ông lão trăm tuổi và vô cùng cô đơn.

Hai người ngồi nói chuyện dăm dẳng như vậy một lát nữa, sau đó Spencer xem đồng hồ. Anh không chịu đựng nổi ý nghĩ sắp phải chia tay với Crystal, nhưng anh buộc lòng phải xa cô. Một cuộc chiêu đãi đang đợi anh ở Nhà Trắng vào lúc bảy giờ tối, anh còn phải ghé về nhà đón Elizabeth và thay bộ smoking.

- Anh đưa em về nhé?

- Theo em như vậy hơi thiếu thận trọng. – Crystal đáp vẻ bối rối làm Spencer bật phì cười.

- Em thận trọng hơi quá đấy. Em thừa biết rằng anh đâu phải là tổng thống. Anh chỉ là một

người của ông ta. Trái ngược với ý nghĩ của vợ anh, anh chẳng quan trọng tới mức ấy đâu.

Crystal ngồi cạnh Spencer trên chiếc xe limousine đưa họ quay về khách sạn chị trọ. Spencer không hỏi tại sao Crystal chưa lấy chồng, còn chị cũng chẳng hỏi lý do anh chưa có con.

Hai người lại nói chuyện với nhau về buổi dạ hội tối qua và đột nhiên xe dừng lại. Anh nhìn chị về nỗi tiếc và xiết tay Crystal trong tay mình.

- Anh chưa muốn rời em. Sáu năm qua không có em thật khủng khiếp đối với anh.

Đúng như ý anh định nói với Crystal khi gọi điện cho chị, chính vì vậy anh đã vật nài xin được gặp. Anh muốn chị biết rằng mình vẫn yêu chị.

- Anh Spencer, không nên... Quá muộn với chúng ta. Anh đã tạo dựng được một sự nghiệp tuyệt đẹp. Anh chẳng nên làm hỏng nó.

- Đừng nói lời hoa mỹ nữa, em. Tất cả những thứ đó sẽ biến sạch trong vòng bốn năm nữa, nhưng chúng ta, chúng ta sẽ còn lại mãi mãi. Em vẫn chưa rõ sao? Em chẳng thấy xúc động khi biết rõ chúng ta vẫn giữ được nguyên tình cảm sau mười lăm năm sao? Em còn muốn chờ bao lâu? Lúc anh chín mươi tuổi chắc?

Crystal cười và nhắm mắt, Spencer cúi xuống hôn chị. Crystal sững sờ và khi anh ngừng, Spencer thấy Crystal rung rung nước mắt. Chị chẳng biết nói gì với anh. Tuy lòng cháy bỏng yêu thương, nhưng vì anh, chị không thể buông thả. Còn Spencer lại không tạo điều kiện dễ dàng cho chị.

- Nếu anh tới California, em có chấp thuận anh không?

- Em... không... Brian... không...

Spencer liền thô bạo hỏi điều mà lúc đầu anh còn ngập ngừng.

- Em sống với Brian?

- Không. Em sống một mình...

Spencer mỉm cười sung sướng và lại hôn Crystal, lái xe đã kín đáo rời khỏi xe ngay từ lúc xe vừa dừng.

- Khi nào có điều kiện anh gọi điện cho em.

- Anh Spencer!

Spencer đặt một nụ hôn, rồi nhìn sâu vào đáy mắt chị.

- Anh yêu em... Anh mãi mãi yêu em... Nếu em nghĩ rằng em có thể lay chuyển được anh thì quả thực em đã lầm.

Hai người đã đi quá xa, đã cưỡng lại quá lâu mối tình, qua quá nhiều thử thách, đã giành được, bị mất, rồi giành lại được. Bây giờ họ chẳng còn lối thoát nào nữa. Crystal cũng biết rõ như Spencer, họ thuộc về nhau. Nhưng khoảnh khắc lấy trộm được này có thể trả giá bằng tất cả những gì anh đã tạo dựng nên. Crystal nhìn kỹ anh hồi lâu, lòng lo sợ thay cho Spencer hơn cho chính bản thân mình.

- Anh thực sự muốn vậy à?

- Đúng, Crystal... dù cho quả là ít ỏi... nhưng mãi mãi là như vậy.

- Em yêu anh biết bao, anh Spencer. – Crystal thì thầm bên tai Spencer trước khi anh mở cửa xe.

Ra khỏi xe, Crystal chìa tay cho Spencer bắt, cảm ơn anh, rồi đi khuất vào phòng tiền sảnh của khách sạn, miệng vẫn còn hơi ấm của đôi môi anh và tự hỏi không biết rồi sẽ ra sao.

Hôm sau, Crystal và Brian bay về California. Brian thanh toán đọc sách còn Crystal mơ màng nhìn qua cửa sổ máy bay. Ông chưa định trao đổi gì với Crystal, tuy đã biết rõ chuyện. Đầu giờ chiều hôm qua ông đã gọi điện suốt về khách sạn cho Crystal nhưng không được, đến chiều tối, gặp lại chị ông đọc rõ được mọi chuyện qua ánh mắt chị. Lúc này, ông chỉ ước mong sao Crystal được hưởng hạnh phúc tràn trề và khuyên chị nên thận trọng.

Cuối cùng, trước bữa ăn máy bay phục vụ hành khách, hai người trao đổi với nhau. Brian thở dài đưa mắt nhìn ngôi sao điện ảnh ông đã góp sức vun đắp. Nhưng ông cho rằng chị xứng đáng được hưởng mọi điều tốt lành. Lúc thiếu thời, chị đã từng gặp bao điều bất hạnh nên ông cầu mong sao chị sẽ không gặp chuyện rủi ro nữa. Lần này có thể Crystal và Spencer sẽ gặp điều tốt lành.

- Tôi muốn chị hiểu rằng chị có thể luôn tin tưởng vào tôi. Tôi vẫn mãi mãi là một người bạn của chị.

Nghe những lời này, Crystal lại bật khóc. Hai người đến Washington trong tâm trạng vừa là người tình vừa là người bạn, còn bây giờ chẳng là gì nữa. Nhưng Brian biết rõ rằng chuyện đó

trước sau sẽ tới. Ông chỉ hy vọng nó tới muộn muộn. Quan hệ giữa hai người kéo dài được hai năm và ông hiểu rõ là không nên đòi hỏi hơn nữa ở chị, và ông cũng chẳng muốn vậy. Ông chẳng bao giờ có thể và mong muốn cưới chị. Rắc rối là ở chỗ, như ông Spencer cũng chẳng thể lấy chị. Brian lưu ý điều đó với Crystal nhưng chị đã biết quá rõ. Chị thở dài sườn sượt, rồi lau nước mắt:

- Em biết rõ điều đó, anh Brian. Trở ngại này ngăn cách chúng em từ mười lăm năm nay.

Brian bị chứng hửng.

- Như vậy là từ trước khi có cháu bé?

- Từ trước đó khá lâu. Em yêu Spencer lúc em mười bốn tuổi.

- Nhưng quái quỷ thế nào sao chị lại không lấy anh ta hoặc sao anh ta lại chẳng cầu hôn với chị.

- Anh ấy đã cầu hôn, nhưng chẳng bao giờ đúng lúc cả. Cuộc đời em là cả một chuỗi những sai lầm. Bọn em gặp lại nhau sau cuộc đại chiến thứ hai. Rồi sau đó vừa lấy vợ xong, anh ấy nhận ra mình không yêu vợ. Anh ấy sang Triều Tiên, còn em rơi vào nanh vuốt của Ernie. Khi Spencer trở về, em cứ nghĩ mình chịu ơn Ernie qua nhiều nên chẳng dám bỏ gã. Thật nực cười, đúng không anh? Thế rồi khi em muốn rời khỏi Ernie, gã chẳng để cho em đi, còn Elizabeth từ chối chẳng chịu ly dị Spencer. Và chúng em phải sống trong cảnh đó suốt bao nhiêu năm ròng, cuồng điên nhớ thương nhau không sao quên nổi. Sau vụ án, anh Spencer lại đề nghị muốn lấy em, dạo đó, một tương lai ngời sáng đang chờ anh ấy nên em đành lòng để anh ấy ra đi. Một phụ nữ bị kết tội giết người có chủ ý không thực sự là kẻ người ta cần đến để giành thắng lợi trong cuộc bầu cử. Do đó, vì quyền lợi của Spencer, em đã phải kết thúc câu chuyện của bọn em.

Brian nhìn Crystal, ánh mắt để lộ một vẻ chân thành khâm phục và ông dễ dàng đoán rõ phần còn lại của câu chuyện.

- Rồi sau đó, chị nhận ra mình có mang và đã chẳng hề bao giờ cho Spencer biết.

Crystal gật đầu xác nhận.

- Cuộc đời chị xem ra chẳng thuận buồm xuôi gió. – Brian bình luận. – Thế còn bây giờ?

- Em chưa biết nữa.

Cả hai đều nhất trí quyết định chấm dứt chuyện đan dứ của họ, nhưng như vậy cũng chẳng giải quyết gì được vấn đề của Spencer. Như vậy chỉ có nghĩa là Crystal lại tự do, nhưng, giữa vợ và công việc bên Kennedy, Spencer không thấy hé mở một lối thoát nào.

- Spencer muốn tới trại chăn nuôi khi có điều kiện. Rồi sẽ ra sao?

- Nghe tôi nói này, Crystal. Một ngày nào đó, lúc đã năm chục tuổi, chị vẫn đem lòng yêu một người đã có vợ và mỗi mắt chờ anh ta một năm đảo về một hoặc hai lần. Và nếu có ngày anh ta được bầu làm tổng thống? Mọi chuyện sẽ đổ vỡ, lúc đó chị bao nhiêu tuổi? Theo tôi chị nên tìm một người nào dễ thương nhận lời lấy anh ta và có con với anh ta trước khi chưa quá muộn.

Thế nhưng vấn đề còn lại bây giờ là Spencer. Với tư cách là chỗ bạn bè, Brian không tán thành cách xử lý của Crystal và ông nghĩ rằng chị đã sử xự không ra người lớn, nếu Spencer không thể lấy chị ngay được, Crystal nên bỏ anh ta. Nhưng nói thì dễ, làm mới khó.

Do đó, sáu tuần lễ sau, lúc Spencer tới thăm Crystal ở Los Angeles, hai người đã sống những giây phút chan chứa yêu thương và đắm say như đã từng chia sẻ với nhau từ thuở ban đầu. Hai người không rời khỏi nhà Crystal và hai ngày sau, Spencer quay về đã để lại một khoảng trống mênh mông trong cuộc đời chị mà lòng chỉ còn biết khắc khoải chờ mong ngày anh tới. Phải ba tháng sau Spencer mới lại về bên Crystal. Cuộc sống quả là chẳng lý tưởng, nhưng hai người chỉ mơ có vậy: những khoảnh khắc lấy trộm được, cả ngày ru rú trong nhà với điều bí mật của họ. Tất nhiên họ luôn phải chịu đựng những chuyện ngồi lê đôi mách về những trò đổ nhau đoán xem Crystal đi với ai.

Zebediah đã bảy tuổi và tha thiết muốn tới thăm mẹ ở Hollywood. Cuối cùng chị cũng đón bé và gia đình Boyd tới Hollywood chơi. Chị dẫn mọi người đi thăm các trường quay và đôi lúc tự trách mình sao không đón con đến đây chơi với mình từ sớm hơn. Xem ra chẳng ai nghi ngờ gì hết vì chú bé chẳng có nét nào giống mẹ.

Mùa hè năm 1963, Crystal và Spencer đã nối lại quan hệ được hai năm và dần dần chị cam chịu với số phận của mình. Chị chẳng còn tìm cách thúc Spencer ly dị vì biết rằng dù sao mình không thể đưa anh về sống ở trại chăn nuôi. Chị cũng chẳng thể sống thiếu anh do đó có cưỡng lại chỉ uống công vô ích. Còn Elizabeth cứ để mặc Spencer, muốn sống kiểu gì tùy anh. Elizabeth quá tất bật thăm viếng bạn bè, tham gia hết uỷ ban này hội nọ, rồi học nốt cái bằng luật và lại còn những cuộc chiêu đãi nữa.

Tháng 1, Crystal bận túi bụi ngày đêm đóng phim do Brian Ford sản xuất. Ông thề rằng với bộ phim này chị sẽ lại đoạt giải Oscar nữa. Nhưng Crystal nhận được tin dữ đúng lúc đang đứng trò chuyện với mấy diễn viên nam ở bãi quay: tổng thống bị ám sát ở Dallas.

Tim rộn nổi trống vì hoảng hốt, Crystal vội lao vào một văn phòng đang bật vô tuyến để theo dõi bản tin. Thoạt đầu, người ta thông báo rằng nhiều nhân vật của tổng thống cũng bị ám sát. Chị kinh hoàng trước cảnh người bị hạ sát, đầu gối trên lòng vợ ông, sau đó là cảnh bệnh viện nơi tổng thống được đưa tới.

Mười một giờ sáng, giờ California, người phát ngôn của Nhà Trắng thông báo, giọng bồi hồi xúc động, rằng tổng thống đã từ trần. Thi hài ông sẽ được đưa về Washington để tổ chức lễ

quốc tang. Sau đó, vô tuyến đưa hình ảnh tổng thống phu nhân với khuôn mặt sầu thảm, nhưng không hề đưa tin về Spencer. Crystal tái mặt, chị bình tĩnh suy nghĩ, trong khi đó quanh chị, mọi người ngậm ngùi khóc. Chị không biết gọi điện hỏi ai. Tuyệt vọng, chị gọi điện tới văn phòng Brian. Ông vừa được biết tin nên đang khóc.

- Tôi phải hỏi bằng được xem anh Spencer có bị thương không. – Brian bảo Crystal, giọng rất xúc động. – Chị có biết nên gọi điện cho ai không?

Crystal im lặng không đáp. Brian hiểu rõ tâm trạng nên chẳng muốn khơi thêm nỗi đau của chị.

- Để tôi hỏi xem sao. Tôi sẽ gọi điện lại ngay cho chị.

Nhưng phải mấy tiếng sau Brian mới bắt liên lạc được với một người quen ở Nhà Trắng. Còn Crystal suốt ngày ngồi thẩn người ngóng tin.

Cuối cùng, chín rưỡi tối, Brian gọi điện lại cho Crystal. Johnson đã đọc lời tuyên thệ và thi hài John Kennedy đã được đưa về Washington. Cả nước ngậm ngùi khóc ông. Tổng thống phu nhân vẫn mặc bộ đồ màu hồng vấy máu của chồng đến dự lễ nhập quan.

Khi nghe tiếng bạn mình trong ống nghe, Crystal bật khóc vì sợ phải nghe tin dữ. Nhưng Brian đã làm chị yên lòng.

- Spencer không sao, Crystal. Anh ấy đang ở Washington. Tại Nhà Trắng.

Crystal nghe những lời đó như trong mơ và chị đặt ống nghe xuống, ra giường nằm khóc, thương xót cho John Kennedy, vĩnh viễn ra đi và Jack Kennedy.

Nhưng đây cũng là những hàng nước mắt an ủi, cho Spencer, tai qua nạn khỏi.

Tang lễ lặng trong đau thương. Linh cữu tổng thống phủ lá cờ sao đặt trên chiếc xe ngựa kéo dưới những ánh mắt sững sờ của hai cháu bé, cháu trai cúi đầu chào vĩnh biệt bố. Cả nước ngừng thở trong giây lát khóc tiễn vị tổng thống của mình ra đi. Tên sát hại ông đã bị đền tội và cả thế giới đều rưng rờ. Sự kiện này đi vào lịch sử và không một ai lãng quên.

Crystal chưa nghĩ ra cách để nói chuyện với Spencer. Không thể biết được anh ra sao và đang gặp chuyện gì. Và chị cũng không được biết rằng anh vẫn tiếp tục làm việc cho vị tổng thống mới. Lyndon Johnson.

Brian cho các diễn viên của ông nghỉ hai ngày chẳng ai còn tâm địa đâu để đóng phim.

Crystal quay về trại chăn nuôi và ngày đêm cùng Boyd và Hiroko ngồi trước vô tuyến theo dõi tin tức. Zebediah cũng khóc và vội nắm tay Jane khi thấy vô tuyến quay tang lễ và những khuôn mặt bé bỏng của các con Kennedy.

Ở Washington, cuối cùng Spencer đã có quyết định dứt khoát. Anh bị choáng váng suốt mấy ngày liền và trong đời chưa bao giờ khóc nhiều như lần này. Có những cảnh ra đi đau lòng xé ruột, rồi đến sự tiếp nhận chua xót của dòng họ Johnson. Nhưng Spencer biết rằng mình chỉ có thể làm việc với không ai khác ngoài J.F.K. Anh quá yêu mến con người này.

Ngay sau hôm tang lễ, Spencer xin từ chức, sau khi chúc mừng Lyndon Johnson, anh quay về văn phòng mình vừa khóc vừa thu dọn giấy tờ. Sau đó anh quay về nhà với các cặp hồ sơ, sách vở và tài liệu liên quan tới một người anh suốt đời tiếc thương. Thấy chồng về, Elizabeth sững sờ ngạc nhiên. Chị đã cùng bố đi dự tang lễ, còn chồng chị theo đoàn tang lễ cùng các bạn bè của anh ở Nhà Trắng.

- Anh sao thế? – Elizabeth đứng như trời trồng giữa phòng khách và lên tiếng hỏi.

Spencer trông mệt mỏi và già hơn tuổi bốn mươi tư của anh. Anh như một ông lão đã mất hết mọi niềm hy vọng và giấc mơ cuối đời. Chính vì vậy anh đã bỏ đi.

- Anh đã xin từ chức. Anh đi đây, Elizabeth.

- Đúng là rồ rại!

Spencer không thể xử sự như vậy với chị. Elizabeth biết rằng những sự kiện vừa rồi gây xúc động mạnh tới chồng, nhưng nhiệm kỳ tổng thống vẫn tiếp nối, dù có mặt hoặc thiếu vắng Kennedy. Spencer không thể ra đi như thế này được. Elizabeth không để anh làm vậy.

- Em chẳng còn hiểu nổi anh, - Elizabeth nói, giọng gay gắt. – Anh có một giấc mơ nằm ngay trong tầm tay thế mà anh lại xua tan như vậy à?

- Anh chẳng xua tan gì hết, ông ấy đã từ trần. Giấc mơ của anh đã bị sát hại.

- Đúng, em biết đây là giai đoạn khó khăn trong đời anh. Nhưng Johnson vẫn cần có sự hợp tác của anh.

- Đừng chèo kéo nữa, Elizabeth, - Spencer nói và mệt mỏi giơ cao tay. – Chấm dứt rồi! Sáng nay anh đã nộp đơn xin từ chức. Nếu em thích chỗ đứng đó, xin mời em đừng ngại. Anh sẽ rất vui được gọi điện báo với tổng thống giúp em.

- Thôi đừng dớ dẩn nữa. Nếu vậy, anh định làm gì bây giờ?

Spencer xoay người nhìn Elizabeth, miệng mỉm cười với vẻ kỳ lạ. Anh biết rõ mình muốn gì và đi đâu.

- Bây giờ à? Ta nên chấm dứt ở đây thôi, Elizabeth. Lẽ ra chúng ta đã phải xử sự như vậy từ mười bốn năm trước rồi. Còn anh chẳng muốn ngủ dậy vào một buổi sáng, lúc sáu mươi năm tuổi, lòng tự hỏi sao mình lại tự làm hỏng đời mình như vậy.

- Lạ Chúa, anh nói gì mà kỳ cục thế?

Tổng thống bị ám sát, nhưng chẳng vì vậy mà mọi chuyện đều chấm dứt. Tại sao đột nhiên anh ta lại giở chứng thế? Spencer chẳng qua đã cố bấu níu giữ giấc mơ cuối cùng còn lại trong đời mình và lần này anh không để nó buột thoát.

- Anh ở lại đã quá lâu rồi. Bây giờ đã chấm dứt đối với anh.

- Ý anh muốn nói với chúng ta? – Elizabeth chữa lại, vẻ như chưa rõ.

- Đúng vậy. Chắc anh chẳng nói ra em cũng thừa sức hiểu rõ.

- Thế nói chính xác ra, anh định đi đâu nào?

- Đi về nhà anh chứ còn đi đâu nữa. Anh đi đây. Về California, để bắt đầu lại từ đầu. Sau đó, đến với Crystal.

- Anh rời bỏ Washington? – Elizabeth hỏi giọng sùng sờ.

Đã nói nên nói cho hết.

- Đúng vậy, anh đã tới đây và đã làm hết sức mình còn bây giờ anh ra đi. Có lẽ anh sẽ mở một văn phòng luật sư tư ở một nơi nào đó, nhưng không ở lại đây, nhất là anh không muốn có em làm vợ. Anh muốn ly dị, Elizabeth ạ. Dù em chấp nhận hay không cũng vậy thôi. Từ nay trở đi, anh chẳng cần đến sự ưng thuận của em. Chúng ta đang sống vào năm 1963.

- Anh mất tỉnh táo rồi...

Elizabeth buông mình ngồi xuống chiếc ghế tràng kỷ đệm rồi đưa mắt nhìn chồng, vẻ suy sụp. Chị đã ba mươi tư tuổi và Spencer đang đập nát vụn cuộc đời chị.

- Không, - Spencer buồn bã nói. – Lẽ ra chúng mình chẳng nên lấy nhau, và em cũng biết rõ như vậy.

- Thật phi lý.

Elizabeth như mọi khi, vẫn cố giữ vẻ một bà lớn, cố bắt trước dáng điệu một đệ nhất phu nhân của nước Mỹ. Nhưng vô ích, mọi chuyện đã kết thúc.

- Điều duy nhất phi lý là anh cứ để em xỏ mũi nín giữ lâu như vậy. Em còn trẻ, em còn cả cuộc đời phía trước. Nếu em muốn, em có thể đến tự giới thiệu. Nhưng sau sự việc vừa xảy ra...

Giọng Spencer nghẹn ngào khi nghĩ tới người anh vô cùng khâm phục.

- ... anh, anh chẳng tha thiết nữa. Em có thể giữ lại tất, lòng kiêu hãnh, những nỗi xúc động, các nỗi thất vọng, những cảm xúc đau lòng.

- Anh là một kẻ hèn nhát. – Elizabeth nói thẳng vào mặt Spencer.

Nhưng cả hai người đều biết rõ anh chẳng hèn tí nào.

- Có lẽ, có lẽ chỉ vì anh bị mệt mỏi.

- Anh quay về với nó, đúng không?

“ Nó”, đấy là từ duy nhất Elizabeth dùng để gọi Crystal.

- Có lẽ, nếu cô ta còn muốn anh.

- Anh điên rồi, Spencer. Anh lúc nào cũng điên rồ. Anh quá thông minh nên mới hạ thấp mình như vậy.

Spencer xoay người bỏ xuống nhà thu xếp hành trang, lần này, lòng kiên quyết giữ áo bỏ ra đi. Tối đó, khi Spencer rời khỏi nhà, cả hai người biết rằng anh sẽ ra đi mãi mãi.

- Tới California, anh sẽ gọi điện ngay cho luật sư của anh. – Spencer nói lúc ra khỏi nhà.

Đây là một lời chào từ biệt lạ lùng với người đàn bà anh từng chung sống suốt gần mười bốn năm. Nhưng sẽ chẳng biết nói gì hơn, còn Elizabeth không buồn đáp lại khi anh khép cửa. Spencer đến khách sạn ngủ qua đêm để sáng sau rời đi California.

Khuya đêm ấy, Spencer gọi điện cho Crystal để nói về quyết định của mình. Từ lúc đi Dallas tới nay, anh chưa gọi điện cho chị.

Nhưng Crystal không có nhà nên Spencer định làm cho Crystal bị bất ngờ ở Los Angeles. Suốt chuyến bay, anh đắm chìm trong những suy nghĩ u buồn, niềm vui duy nhất của anh là sắp được gặp lại Crystal. Đến Los Angeles, Spencer không thấy Crystal ở nhà, anh liền bỏ đến trường quay tìm chị.

Có biết bao điều cần suy nghĩ, thế nhưng Spencer chưa thực sự ngẫm nghĩ xem chuyện gì đã đến với anh. Anh được tự do. Anh đã từ bỏ tất và biết rằng đây là quyết định đúng đắn. Tất cả những gì anh muốn biết lúc này là Crystal suy nghĩ ra sao. Một nỗi sợ khủng khiếp đột ngột dội lên trong đầu Spencer lúc anh đi đến trường quay. Nếu anh tới quá muộn thì sao? Và nếu Crystal chẳng còn muốn lấy anh nữa thì thế nào? Mọi chuyện đều có thể xảy ra, nhưng chuyện này vị tất đã xảy ra. Anh biết rõ Crystal rất yêu anh và hai người rất gắn bó với nhau. Đây là điều duy nhất mà suốt bao năm nay Spencer không chút nghi ngờ.

Nhưng khi tới trường quay, anh không thấy ai và được biết rằng mọi người nghỉ làm việc hai tuần lễ để tang. Spencer ngập ngừng hồi lâu chưa biết nên xử sự thế nào. Sau đó, anh đã vỡ lẽ. Anh sẽ không gọi điện cho Crystal. Anh sẽ đến thẳng nơi duy nhất chắc chắn Crystal lúc này đang ở đấy.

Spencer không đi máy bay, anh thuê một chiếc xe ô tô và lái suốt 14 tiếng đồng hồ liền, đầu óc luôn nghĩ tới Crystal và nghĩ xem bây giờ hai người nên như thế nào. Anh chỉ dừng xe bên lề đường một lần để chợp mắt ngủ một lát và hai lần dừng bữa ăn nhẹ. Và khi mặt trời mọc trên thung lũng, anh thấy con tim mình rộn vui và cảm thấy hình bóng bạn mình lớn vồn quanh đầu đây bên anh. Đây là giây phút kỳ lạ trong thế giới kỳ lạ. Nhưng anh tin chắc rằng mình đã hành động đúng.

Spencer đến trại chăn nuôi lúc bảy giờ sáng. Mặt trời đã mọc cao, nhưng không khí vẫn mát mẻ. Đây là một ngày tháng 1 tuyệt vời, anh thấy một chú bé chạy băng trên cánh đồng, anh cho xe chạy chậm lại. Anh thoáng nghĩ đây là Jane nhưng liền nhận ngay ra rằng mình nhầm. Chú bé có mái tóc đen nháy và hình như đang gọi ai. Spencer ra khỏi xe và ngấm chú. Chú khoảng tám tuổi và khi nhận thấy ông khách lạ đang chăm chăm nhìn mình, chú dừng lại và cũng nhìn ông ta, rồi từ từ tiến đến bên khách..

Spencer đứng im tại chỗ và lúc chú bé tiến đến sát anh, anh thắng thốt giật mình. Anh từng được thấy khuôn mặt này từ đã lâu, đã lâu lắm rồi, khi bản thân anh còn là một chú bé. Anh biết rõ khuôn mặt này, khuôn mặt của anh. Anh chậm rãi đi đến bên chú bé và đột nhiên nhận rõ tất, biết rõ điều mà chẳng bao giờ Crystal nói với anh.

- Chào bác! – Chú bé nói rồi dịu dàng và duyên dáng chìa tay ra.

Ánh mắt Spencer nhòa lệ vì xúc động. Anh đứng khựng lại. Anh chẳng còn biết nói gì với chú bé, anh chỉ mỉm cười, nước mắt trào ra chảy xuống má. Sau đó anh thấy Crystal ở phía xa xa. Chị cũng đứng khựng lại, hốt hoảng thấy anh tới đây, chị muốn gọi Zebediah. Và rồi chị chạy bổ tới định xua anh rời khỏi trại chăn nuôi. Nhưng quá muộn, lúc này chị chỉ còn thấy anh đứng ngay trước mặt mình và mỉm cười với chị, mỉm cười với chú bé. Crystal khẽ bật khóc và bước tới bên Spencer. Anh bình an vô sự trở về, trong giây phút, trong một giờ hoặc một ngày.

Crystal liền chạy bổ tới phía hai người, chị thấy Spencer cầm tay Zebediah. Đã quá muộn! Bây

giờ anh đã biết. Bí mật của chị cũng là của anh... và của Zebediah. Crystal chạy lại gần hai người đúng lúc Spencer bế Zebediah trên tay, chị liền giơ tay ôm choàng cả hai bố con. Spencer cúi nhìn Crystal trước ánh mắt hờn hờ của Zebediah.

- Em không biết là anh tới, - Crystal nói.

Chị chỉ nói được mấy lời đó... Không xấu hổ là đã khóc trước mặt Crystal, Spencer bật cười, về bồi hồi xúc động.

- Tôi có cảm giác là chị còn quá nhiều điều chưa nói cho tôi biết đấy, chị Crystal Wyatt.

- Thì anh có hỏi em đâu. – Crystal mỉm cười qua hàng nước mắt.

- Lần sau, anh sẽ nhớ hỏi vậy.

Zebediah lách người ra khỏi vòng tay của hai người và chạy băng qua cánh đồng trống nho, như Crystal đã từng chạy hồi còn là một cô bé gái. Spencer cầm tay Crystal, rồi hai người vừa trò chuyện vừa chậm rãi bước về nhà trước ánh mắt tò mò của chú bé.

Khi tới bậc thềm, Spencer thanh thản nhìn chú, rồi ngược nhìn trời cao. Đó là một ngày chan hoà ánh nắng... nhưng anh thề rằng đã nghe thấy ở phía xa xa dội lên tiếng sấm kèm theo ánh chớp. Anh hôn Crystal và cả hai người bước vào nhà. Cuối cùng, họ đã về tới nhà họ. Ngôi nhà của hai người cùng chung sống.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>